ROSAMUNDE PILCHER

Caruselul

"ROSAMUNDE PILCHER, unde ai fost pînă acum?"

New York Times Book Review

Destinele a trei oameni cît se poate de diferiţi:
o fetiţă de zece ani, un tînăr pictor talentat,
o fată independentă şi inteligentă
se împletesc în decorul mirific din Cornwall.

*

După *Căutătorii de scoici* şi *Septembrie*
cititorul român are încă o dată prilejul să se întîlnească
cu arta de o profundă rezonanţă umană
a prestigioasei scriitoare britanice.

RAO
International
Publishing
Company

ISBN 973-576-083-5

„De ce oare călătoria cu trenul pînă în Cornwall are ceva deosebit? Știu că nu sînt prima persoană pe care o cuprinde un soi de vrajă atunci cînd traversează rîul Tamar pe vechiul pod Brunel... e ca și cum ai pătrunde prin niște porți nevăzute într-o lume străină, minunată. De fiecare dată cînd plec într-acolo, îmi spun că poate n-o să fie la fel, dar este. Și e imposibil să stabilești motivele exacte ale acestei euforii. Contururile caselor, poate, scăldate în lumina apusului. Fîșiile de cîmpie reduse la scară umană; viaductele semețe ce plutesc peste văi adînci, împădurite; faptul că prinzi cînd și cînd cu privirea marea, undeva departe? Sau poate numele cu rezonanță magică ale micilor gări prin care treci și pe care le lași în urmă, sau vocile hamalilor de pe peronul din Truro?"

ROSAMUNDE PILCHER

Caruselul

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

ROSAMUNDE PILCHER
The Carousel
Copyright © Rosamunde Pilcher, 1982
All rights reserved

Traducere din limba engleză
RUXANDRA OLARU
IOANA TEODORESCU

Ediţia I

Copyright © 1996
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Coperta
DONE STAN

Tiparul executat de
ELSNERDRUCK
Berlin, Germania

Iunie 1996

ISBN 973-576-083-5

1

Mama stătea în mijlocul salonului ei cochet, scăldat în razele soarelui de septembrie și îmi spuse :

— Cred că ai înnebunit de tot, Prue.

Arăta de parcă era gata-gata să izbucnească în lacrimi de dezamăgire, dar știam că n-o va face, pentru că lacrimile i-ar fi distrus machiajul atît de perfect, ar fi făcut să i se umfle fața, să i se lase colțurile gurii în jos și i-ar fi accentuat ridurile. Oricît de disperată ar fi fost, n-ar fi plîns niciodată. Felul în care arăta conta pentru ea aproape mai mult decît orice altceva ; acum stătea de partea cealaltă a covorașului din fața șemineului, ca scoasă din cutie, într-un costum taior roz din lînă și o bluză albă de mătase, cu brățara ce-i purta noroc și cerceii de aur, și părul argintiu aranjîndu-se cochet în bucle.

Se lupta totuși în sinea ei cu emoțiile care o asaltau : furie, grijă maternă, dar cel mai mult — dezamăgire. Îmi părea rău pentru ea.

— Hai, mamă, i-am spus, zău, nu-i sfîrșitul lumii.

Deși rostit cu voce tare, argumentul suna lipsit de vlagă și, probabil, chiar așa și era.

— Pentru prima oară în viața ta păreai să te fi legat de un om adecvat...

— „Adecvat" e un cuvînt tare demodat, mamă.

— E drăguț, are o poziție sigură și o slujbă bună și provine dintr-o familie cum se cuvine. Ai douăzeci și trei de ani și e timpul să te așezi și tu, să te măriți, să ai copii și o casă a ta.

— Mamă, nici măcar nu m-a *cerut* în căsătorie.

— Bineînțeles că nu. Vrea s-o facă așa cum trebuie — să te ducă acasă la el, să te prezinte mamei lui. Nu-i nimic rău în asta. E evident ce intenții are. Numai dacă vă vede cineva împreună și poate să-și dea seama că e nebun după tine.

— Nigel e incapabil să fie nebun după ceva.

— Zău, Prue, nu știu ce cauți.

— Nu caut nimic.

Avusesem conversația asta de atîtea ori, încît acum îmi știam rolul cuvînt cu cuvînt, ca și cum l-aș fi învățat pe dinafară.

— Am tot ce vreau. O slujbă care-mi place, un apartament mic numai al meu...

— Greu poți să numești apartament garsoniera aia de la demisol...

— Și nu simt c-ar trebui să mă „așez".

— Ai douăzeci și trei de ani. Eu aveam nouăsprezece cînd m-am măritat.

Eram gata să spun : „Și-ai divorțat după șase ani", dar n-am făcut-o. Oricît de tare te-ar fi enervat, pur și simplu nu puteai să-i spui una ca asta mamei mele. Știam că era făcută din oțel și că are o voință de fier, care aproape întotdeauna o ajuta să obțină ce voia, dar era și ceva vulnerabil în ea — statura ei delicată, imensii ochi albaștri, feminitatea ei debordantă — care înlăturau din start cuvintele tăioase.

Așa că am deschis gura și am închis-o la loc, uitîndu-mă la ea fără speranță. Îmi aruncă și ea o privire plină de reproș, fără însă a-mi reproșa, și am înțeles atunci poate pentru a mia oară de ce tata, din momentul în care se întîlniseră, fusese pierdut. Se căsătoriseră pentru că ea era de-a dreptul irezistibilă, iar el era tocmai ceea ce căuta ea de cînd realizase că pe lume există și sexul opus.

Tatăl meu se numește Hugh Shackleton. Pe vremea aceea lucra la Londra, într-o bancă comercială din City, un

om cu picioarele pe pămînt și cu un viitor strălucit. În sinea lui se simțea însă ca peștele pe uscat. Shackleton era o familie din Northumberland, iar tata crescuse acolo la o fermă pe nume Windyedge, unde pășunile se întindeau pînă la recea Mare a Nordului, iar vijeliile iernii veneau direct dinspre Munții Urali. Tata nu-și pierduse niciodată dragostea pentru viața de la țară și nu încetase să-i ducă dorul. Cînd se căsătorise cu mama, ferma era administrată de fratele său mai mare, dar cam pe vremea cînd eu aveam cinci ani, acesta avusese un tragic accident de vînătoare și murise. Tata se dusese în Northumberland, pentru înmormîntare. Rămăsese acolo cinci zile, și la întoarcere era deja hotărît. Îi spuse mamei că intenționa să-și dea demisia, să vîndă casa din Londra și să se întoarcă la Windyedge.

Intenționa să devină fermier.

Scandalurile și discuțiile, lacrimile și acuzațiile ce au urmat acestui anunț sînt printre primele mele amintiri cu adevărat nefericite. Mama a încercat orice ca să-l facă să se răzgîndească, dar tata rămăsese de neclintit. Într-un sfîrșit, ea apelase la ultimul argument. Dacă avea de gînd să se întoarcă în Northumberland, avea să se întoarcă singur. Spre surprinderea ei, el chiar asta făcu. Probabil își închipuise că ea îl va urma, numai că și ea era la fel de încăpățînată. La sfîrșitul anului, divorțul se și pronunțase. Casa din Paulton Square a fost vîndută și mama se mută în alta, mai mică, lîngă Parson's Green. Eu, bineînțeles, stăteam cu ea, dar întotdeauna mă duceam în Northumberland cîteva săptămîni pe an, atît cît să țin legătura cu tata. După puțin timp, el se recăsători cu o fată timidă, căloasă, ale cărei fuste de tweed erau întotdeauna ușor mototolite și a cărei față netedă și pistruiată nu făcuse niciodată cunoștință cu pudra. Erau foarte fericiți. Încă sînt foarte fericiți. Și mă bucur.

Dar pentru mama n-a fost ușor. Se căsătorise cu tata pentru că el părea să corespundă genului de masculinitate pe care ea îl putea înțelege și admira. N-a cercetat niciodată ce se ascunde sub aparența costumului cu dungi fine și a servietei

lui. Nu avea nici cea mai mică intenție să-i descopere adîncimile ascunse ale sufletului. Dar cei din familia Shackleton erau plini de surprize și, spre groaza mamei mele, eu am moștenit multe dintre ele. Unchiul meu care murise nu fusese numai fermier, ci și un muzician amator destul de bun. Tata — în timpul liber — cosea cele mai frumoase tapiserii. Dar sora lor, Phoebe, s-a dovedit a fi adevăratul rebel. Artistă și pictoriță desăvîrșit educată, avea o fire atît de originală și-i păsa atît de puțin de convențiile sociale de zi cu zi, încît mama cu greu ajunsese la înțelegere cu cumnata ei.

În tinerețe, Phoebe locuise la Londra, dar mai apoi își șterse praful orașului de pe pantofi și se stabilise în Cornwall, unde trăise fericită cu un bărbat încîntător, un sculptor pe nume Chips Armitage. Nu se căsătoriseră niciodată, — cred că din cauza soției lui, care nu acceptase divorțul — și la moartea lui îi lăsase lui Phoebe micuța casă gotic-victoriană din Penmarron unde aceasta locuia și în prezent.

În ciuda acestui mic inconvenient social, mama nu putea s-o scoată pe Phoebe complet din viața noastră, pentru că Phoebe era nașa mea. Cînd și cînd, mama și cu mine eram invitate să stăm la ea. Scrisorile indicau întotdeauna foarte clar că Phoebe ar fi fericită să mă duc doar eu. Dar mama se temea de influența ei boemă și, pe principiul că dacă nu putea să-i lingușească pe cei din familia Shackleton, măcar încerca să-i suporte, mă însoțea întotdeauna în aceste vizite, cel puțin în perioada copilăriei.

Prima dată cînd am călătorit spre Cornwall am fost foarte neliniștită. Eram încă un copil, dar știam că mama și Phoebe nu aveau nimic în comun și mi-era groază de două săptămîni de neînțelegeri și tăceri ostentative. Numai că subestimasem tactul lui Phoebe. S-a descurcat admirabil în situația dată, făcîndu-i mamei cunoștință cu doamna Tolliver. Doamna Tolliver locuia la White Lodge în Penmarron și avea un mic cerc, perfect convențional, de prieteni, care au fost încîntați s-o includă pe drăguța mea mamă în partidele lor de bridge și în micile lor serate.

Cu ei juca mulțumită cărți în zilele senine cînd Phoebe și cu mine ne plimbam pe plajă sau ne instalam șevaletele pe vechiul dig, sau ne duceam spre dealuri în Volkswagen-ul vechi și rablagit pe care Phoebe îl folosea ca atelier mobil, ca să ne cățărăm și să ne pierdem în peisaje învăluite într-o lumină albă, sclipitoare, ce părea reflectată de chiar apa mării.

În ciuda opoziției mamei, Phoebe a exercitat o influență enormă asupra vieții mele. O influență de care nu era conștientă, căci moștenisem și eu talentul pentru pictură. Și totodată un alt soi de influență, mai practică, — un fel de presiune —, care mi-a ațițat hotărîrea de-a studia la Florența, de-a merge la Școala de Arte și care a culminat cu găsirea actualei mele slujbe la Galeria Marcus Bernstein din Cork Street.

Iar acum, ne certam tot din cauza lui Phoebe. Nigel Gordon apăruse în viața mea cu cîteva luni înainte. Era prima persoană obișnuită pe care o plăcusem cît de cît, și cînd îl adusesem acasă ca s-o cunoască pe mama, aceasta nu-și putuse ascunde încîntarea. O vrăjea flirtînd puțin și aducîndu-i flori, iar cînd mama află că mă invitase în Scoția la familia lui, ca s-o cunosc pe maică-sa, emoția ei nu mai cunoscu margini. Îmi cumpărase deja o pereche de pantaloni scurți, „de purtat în excursii", și în afară de asta știam că imaginația ei era în plin zbor, ajungînd pînă la sfîrșitul culminant al anunțului de logodnă din *Times*, invitații imprimate și o nuntă londoneză, cu mine îmbrăcată într-o rochie albă de creație specială, care arată bine de la spate.

Dar în ultimul moment, Phoebe pusese capăt tuturor acestor minunate vise. Alesese, dintre toate posibilitățile, să-și rupă mîna, și în ziua cînd se întorsese de la spital la Holly Cottage, micuța ei casă, cu brațul în ghips, îmi telefonase implorîndu-mă să vin și să-i țin companie. Nu fiindcă n-ar fi putut să-și poarte singură de grijă, dar nu putea conduce mașina, și ca să rămînă nemișcată pînă îi scoteau ghipsul era mai mult decît ar fi putut suporta.

Ascultîndu-i vocea la telefon, m-a cuprins un sentiment extraordinar de ușurare și de-abia atunci am admis în sinea mea că, de fapt, nu voiam să mă duc în nord și să stau cu familia Gordon. Nu eram pregătită să mă leg prea tare de Nigel. În subconștientul meu, abia așteptam un motiv serios ca să mă eschivez de la aranjamentul făcut. Și iată-l, adus pe tavă. Fără cea mai mică ezitare, îi spusesem lui Phoebe că vin. Apoi îi spusesem lui Nigel că nu mai puteam să merg cu el în Scoția. Iar acum îi spuneam mamei.

Cum era și de așteptat, fu teribil de supărată.

— În Cornwall. Cu Phoebe.

În gura ei suna ca și cum lumea s-ar fi sfîrșit.

— Trebuie să mă duc, mamă, am încercat eu să glumesc — știi că ea nu poate să-și conducă nici cu două mîini vechitura aia de mașină.

Ei însă nu-i ardea de glumă.

— E atît de nepoliticos să refuzi în ultimul moment. N-o să mai fii niciodată invitată. Ce-o să creadă mama lui Nigel ?

— O să-i scriu. Sigur o să-nțeleagă.

— Și la Phoebe... N-o să întîlnești pe nimeni la Phoebe, în afară de o grămadă de studenți nespălați și de femei ciudate în poncho-uri d-alea făcute de mînă.

— Poate o să-mi găsească doamna Tolliver un bărbat adecvat.

— Nu-i nimic de rîs în asta.

— E viața *mea,* am spus cu blîndețe.

— Întotdeauna spui asta. Ai zis-o și cînd te-ai mutat în subsolul ăla îngrozitor din Islington. Tocmai în Islington, altul nu găseai !

— E foarte șic.

— Și cînd te-ai înscris la școala aia oribilă de artă...

— Cel puțin am o slujbă absolut respectabilă, trebuie să recunoști.

— Ar trebui să te măriți. Și-atunci nu ți-ar mai trebui slujbă.

— Chiar dacă m-aș mărita, n-aș vrea să renunț la ea.

— Dar, Prue, ăsta nu-i viitor! Vreau să ai o viață ca lumea.

— Eu cred că asta e o viață ca lumea.

Ne-am privit lung o bună bucată de vreme. Apoi mama oftă adînc, resemnată și, pe cît se pare, rănită de moarte. Știam că, pentru moment, discuția se terminase.

— N-o să te înțeleg niciodată, spuse ea pe un ton patetic.

M-am dus s-o îmbrățișez.

— Nu încerca, i-am spus, înveselește-te puțin și continuă să mă iubești. O să-ți trimit o vedere din Cornwall.

Hotărîsem să nu mă duc cu mașina la Penmarron, ci să iau trenul. În dimineața următoare am luat un taxi pînă la gara Paddington, mi-am căutat trenul și vagonul, căci aveam loc rezervat; dar trenul nu era plin; pe la mijlocul lui septembrie, puhoiul de turiști plecase de-acum acasă. De-abia îmi pusesem bagajul sus și mă așezasem cînd o ușoară bătaie în geam mă făcu să ridic capul și să văd un bărbat cu o servietă într-o mînă și cu un buchet de flori în cealaltă.

Uluitor, era Nigel.

M-am ridicat, m-am dus înapoi spre ușă și am coborît pe peron. Se îndreptă spre mine zîmbind prostește.

— Prue. Credeam că n-o să te găsesc.

— Ce naiba cauți aici?

— Am venit să te conduc. Să-ți urez drum bun. Îmi întinse buchetul de flori, niște crizanteme galbene, mici și zburlite. ...Și să-ți aduc astea.

Trebuie să recunosc că am fost foarte mișcată. Și am realizat că venirea lui aici la gară era un gest generos de iertare, carè arăta clar că înțelegea de ce îl părăseam. Asta m-a făcut să mă simt mai prost ca niciodată. Am luat florile învelite în hîrtie albă, creponată și mi-am îngropat fața în ele. Miroseau minunat. Am ridicat apoi privirea spre el și am zîmbit.

— E zece. N-ar fi trebuit să fii la birou, acum?

Scutură din cap.

— Nici o grabă.

— Nu mi-am dat seama că ai o poziție atît de înaltă în lumea bancară.

Nigel rînji.

— N-am, dar nu trebuie să fiu acolo la oră fixă. Oricum, am dat un telefon. Le-am zis că am fost reținut.

Avea un gen de față solidă, matură și păr blond care începuse să se răărească spre creștet, dar cînd se strîmba așa, arăta foarte copilăros. Începeam să mă întreb dacă nu cumva eram nebună să abandonez un bărbat atît de bine pentru a mă duce să am grijă de imprevizibila mătușă Phoebe. Poate că mama avusese totuși dreptate.

— Îmi pare rău că te-am încurcat așa, am spus. I-am scris mamei tale aseară.

— Altădată, poate..., spuse Nigel generos. Oricum, ținem legătura. Dă-mi de știre cînd te întorci la Londra.

Știam că mă va aștepta dacă o să-l rog. Gata să mă aștepte la tren, să mă conducă în Islington cu mașina, să reînnoade relația noastră ca și cînd n-aș fi fost niciodată plecată.

— Da, sigur.

— Sper ca mătușa ta să-și revină repede.

— E doar o mînă ruptă. Nu-i bolnavă.

Urmă o pauză scurtă, stînjenitoare. Apoi Nigel spuse :

— Atunci... — făcu un pas în față ca să mă sărute pe obraz. Fu mai mult un sărut în fugă. — La revedere și drum bun.

— Mulțumesc c-ai venit. Și mulțumesc pentru flori.

Se retrase, schiță un gest de rămas-bun, apoi se întoarse și se îndepărtă. L-am urmărit cu privirea făcîndu-și loc prin mulțimea de hamali, cărucioare, familii cu geamantane. La capătul peronului se întoarse pentru ultima oară. Ne-am făcut semn cu mîna, apoi dispăru. M-am urcat înapoi în tren, am pus florile pe suportul de bagaje și m-am așezat din nou. Îmi doream să nu fi venit.

Eram o adevărată Shackleton, dar din cînd în cînd emoții necontrolate îmi începeau mintea, emoții pe care le recu-

nosteam ca venind dinspre familia mamei mele. Așa se întîmpla și acum. Trebuia să fiu într-adevăr nebună ca să refuz prietenia cu Nigel, să mă leg de el, chiar să-mi petrec restul vieții alături de el. În mod normal, mă încordam ca un cal numai la ideea de a mă „așeza", dar în momentul acela, stînd în tren, privind pe fereastră la gara Paddington, totul părea dintr-o dată extraordinar de atractiv. Siguranță — asta mi-ar fi oferit acest om de încredere. Am început să mă imaginez trăind în casa lui mare din Londra, mergînd în vacanțe în Scoția, muncind numai dacă aș fi avut chef și nu pentru că aș fi avut nevoie de bani. Mă gîndeam că aș putea să am copii...

O voce mă trezi :

— Scuzați-mă, e ocupat ?

— Poftim... ? Mi-am ridicat privirea și am văzut un bărbat stînd în spațiul dintre banchete. Avea o valijoară în mînă. În spatele lui era un copil, o fetiță subțirică de vreo zece ani, cu părul negru și niște ochelari rotunzi, ca de bufniță.

— Nu, e liber.

— Bine, spuse el și, ridicînd valiza, o așeză pe suport. Se vedea că n-are chef de amabilități, și o anumită nerăbdare în felul lui de a fi m-a făcut să nu-i atrag atenția asupra buchetului de crizanteme. Era îmbrăcat, ca și Nigel, în haine de City, un costum cu dungi albe. Dar costumul îi venea prost, ca și cum se îngrășase prea mult în ultima vreme (mi-am imaginat prînzuri scumpe plătite din banii firmei), și cînd se întinse să pună valiza sus, ochii îmi căzură direct pe cămașa scumpă care făcea cute în dreptul nasturilor, părînd prea mică. Era brunet și probabil că odinioară arătase bine, dar acum fălcile îi atîrnau greoaie, fața îi era roșie și buhăită, iar părul cărunt îi crescuse mult, peste gulerul cămășii la spate, probabil ca să compenseze chelia din față.

— Gata, îi spuse el fetiței, hai, stai jos.

Ea se așeză cu multă precauție chiar pe marginea banchetei. Ținea într-o mînă o revistă cu benzi desenate și avea

o geantă de piele roșie petrecută pe după umăr. Era un copil palid, cu părul tuns foarte scurt, care lăsa să se vadă un gît lung și suplu. Aceasta împreună cu ochelarii și expresia ei de tristețe stoică îi dădeau înfățișarea unui băiețel, și mi-am amintit atunci de alți băieței pe care îi zărisem pe peroane de gări, pe care uniformele noi și scorțoase îi făceau pitici și care își înghițeau lacrimile în vreme ce tați cu înfățișare bovină le spuneau ce mult o să le placă la internat.

— Ai biletul la îndemînă ?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Bunica o să te aștepte la haltă.

Același gest afirmativ.

— Bun... — își trecu mîna prin păr. Se vedea clar că de-abia aștepta să plece. — Atunci asta e. O să fie bine.

Din nou fetița dădu din cap. Se priviră fără să zîmbească. El începu să se îndepărteze, apoi își mai aminti ceva.

— Poftim... — se scotoci în buzunarul de la piept și scoase dintr-un portofel din piele de crocodil o bancnotă de zece lire. Trebuie să mănînci ceva. La ora prînzului, du-te la vagonul restaurant și ia-ți ceva de mîncare.

Copila luă bancnota de zece lire și rămase uitîndu-se la ea.

— Atunci, la revedere.

— La revedere.

Plecă. La fereastră, se opri și-i aruncă în treacăt un zîmbet superficial. Apoi dispăru grăbit în direcția unei mașini lustruite și arătoase, care avea să-l ducă înapoi în lumea familiară a afacerilor sale.

Așa cum adineauri îmi spusesem că Nigel era drăguț, așa îmi spuneam acum că acest om era oribil, și m-am întrebat de ce unei persoane atît de nesuferite îi revenise sarcina de a o conduce pe această micuță la tren. Ședea lîngă mine, cu aceeași expresie de șoricel. După un timp, apucă poșeta, trase fermoarul, puse înăuntru bancnota și îl trase la loc. M-am gîndit să-i spun ceva prietenos, dar am zărit un licăr de lacrimi în spatele ochelarilor, așa că m-am decis s-o las în

pace pentru moment. În clipa următoare trenul se puse în mișcare ; pornisem.

Am deschis ziarul *Times*, i-am citit titlurile și toate noutățile sumbre și apoi m-am oprit, răsuflînd ușurată, la pagina de artă. Am găsit ce căutam, un comentariu al unei expoziții deschise cu cîteva zile înainte la Galeria Peter Chastal, galerie ce se afla la cîteva minute de locul unde lucram eu pentru Marcus Bernstein.

Artistul era un tînăr pe nume Daniel Cassens, a cărui carieră mă interesase în mod deosebit, pentru că, pe cînd avea douăzeci de ani, petrecuse un an în Cornwall, stînd la Phoebe și studiind sculptura cu Chips. Nu-l cunoscusem niciodată, dar Phoebe și Chips se atașaseră foarte mult de el și, de cînd îi părăsise ca să-și continue cariera în America, Phoebe îi urmărise avidă și plină de entuziasm progresul, de parcă ar fi fost propriul ei fiu.

Călătorise și petrecuse cîțiva ani în America, apoi plecase în Japonia, unde se adîncise în complicata simplitate a artei orientale.

Această ultimă expoziție era rezultatul direct al anilor petrecuți în Japonia, și criticul era entuziast, apreciind liniștea și formalismul operei lui Daniel Cassens, aducînd laude tușeului acuarelelor și subtilității detaliului.

„...Aceasta este o colecție unică, își încheia el articolul. Tablourile sînt complementare, fiecare constituind o fațetă a unei experiențe totale și rare. Rupeți-vă o oră din programul zilnic și vizitați Galeria Chastal. Cu siguranță nu veți regreta."

Phoebe va fi încîntată ; mă bucuram pentru ea. Am închis ziarul și cînd m-am uitat pe fereastră am văzut că ieșisem din suburbii și că eram acum în plin cîmp. Era o zi umedă ; nori mari și cenușii se rostogoleau pe cer, lăsînd să se vadă cînd și cînd un petic de albastru pur. Copacii începuseră să se coloreze ; cădeau și primele frunze. Tractoare arînd pe cîmp, apoi căsuțe cu grădini ruginii de-atîtea părăluțe de toamnă.

Mi-am amintit de mica mea tovarășă de călătorie și m-am întors să văd ce mai face. Nu-și deschisese încă revistuța și nici măcar nu se descheiase la haină, dar lacrimile se opriseră și părea un pic mai stăpînă pe sine.

— Unde mergi ? am întrebat-o.

— Cornwall, a spus.

— Și eu merg în Cornwall. Și ce-o să faci acolo ?

— O să stau la bunica.

— Drăguț... Dar nu mai e vacanță. N-ar trebui să fii la școală ?

— Ba da, ar trebui. Sînt la internat. Tocmai venisem toți din vacanță și-a explodat boilerul, așa că au închis școala pentru o săptămînă, pînă îl repară, și ne-au trimis din nou acasă.

— Groaznic ! Sper că nu s-a rănit nimeni.

— Nu. Dar domnișoara Brownrigg, directoarea noastră, a trebuit să stea o zi la pat. Intendenta zicea că a avut un șoc.

— Nu mă mir.

— Așa că m-am dus acasă, dar nu-i nimeni acolo decît tata. Mama e în vacanță în Mallorca. A plecat la sfîrșitul vacanței. De asta trebuie să stau la bunica.

Din tonul vocii ei mi-am dat seama că nu o atrăgea prea mult. Încercam să mă gîndesc la ceva care s-o înveselească, dar ea își ridică revista și începu ostentativ să citească. M-a amuzat, dar am priceput aluzia ; mi-am găsit și eu cartea și-am început să citesc. Călătoria continuă în tăcere pînă cînd își făcu apariția chelnerul de la vagonul restaurant, anunțîndu-ne că prînzul e servit.

Am lăsat cartea din mînă.

— Mergi să mănînci ceva ? am întrebat-o, știind de bancnota de zece lire din geantă.

Arăta pierdută.

— Nu... Nu știu în ce parte s-o iau.

— Merg și eu. Vii cu mine ? Am putea mînca împreună.

Expresia i se schimbă într-una de ușurare recunoscătoare.

— Pot să vin ? Am bani, dar n-am mers niciodată singură cu trenul și nu știu ce trebuie să fac.

— Da, știu, nu e tocmai plăcut, nu ? Hai să mergem pînă nu se ocupă toate mesele.

Ne-am croit drum împreună pe culoarele ce se legănau în mers, am găsit vagonul restaurant și am fost conduse la o masă de două persoane, acoperită de o față de masă albă, scrobită, pe care stătea o vază cu flori.

Micuța spuse :

— Mi-e cam cald, crezi că pot să-mi scot haina ?

— Cred că nu-i o idee rea.

O făcu ; chelnerul veni s-o ajute, i-o împături și i-o așeză pe spătarul scaunului. Am deschis meniul.

— Ți-e foame ? am întrebat-o.

— Da. N-am mai mîncat de-un secol.

— Unde stai ?

— În Sunningdale. Am venit la Londra cu tata, cu mașina lui. Vine în fiecare dimineață cu mașina în oraș.

— Tatăl... ? Cel care te-a condus era tatăl tău ?

— Da. — Nici măcar n-o sărutase cînd își luase rămas-bun. — Lucrează într-un birou din City. — Privirile ni s-au încrucișat, apoi ea se uită grăbită în altă parte. — Nu-i place să-ntîrzie.

Am încercat să-i spune ceva liniștitor :

— Nici unui bărbat nu-i place. Cu mama lui o să stai acum ?

— Bunica e mama mamei mele.

— Eu o să stau cu o mătușă, am spus veselă, încercînd o conversație. Și-a rupt mîna și nu poate să conducă mașina, așa că o să am grijă de ea. Locuiește în colțul cel mai îndepărtat al Cornwall-ului, într-un sătuc, Penmarron.

— Penmarron ? Dar și eu merg la Penmarron.

Era într-adevăr o coincidență.

— Extraordinar !

— Eu sînt Charlotte Collis. Nepoata doamnei Tolliver. Ea e bunica mea. O cunoști ?

— Da. Nu foarte bine, dar o cunosc. Mama obișnuia să joace bridge cu ea. Iar pe mătușa mea o cheamă Phoebe Shackleton.

De data asta fața i se lumină. Pentru prima oară de cînd mă uitam la ea, părea un copil plin de naturalețe și bucuros. Ochii i se făcuseră mari în spatele ochelarilor și gura i se deschisese ușor, trădîndu-i surpriza, lăsînd să i se vadă dinții prea mari pentru fața ei prelungă.

— *Phoebe !* Phoebe e cea mai bună prietenă a mea. Mă duc să beau ceaiul la ea cînd stau la bunica. Facem tot felul de chestii. N-am știut că și-a rupt mîna. — Mă privi fix. — Tu..., tu nu ești cumva Prue ?

Am zîmbit.

— Ba da. Cum de ți-ai dat seama ?

— M-am gîndit eu că te-am mai văzut undeva. Ți-am văzut fotografia în salonul lui Phoebe. Întotdeauna mi s-a părut că ești foarte drăguță.

— Mulțumesc.

— Și Phoebe îmi povestea despre tine cînd mă duceam s-o văd. E minunat să iei ceaiul cu ea, pentru că nu te simți ca în prezența unui adult și pot să mă port cum vreau. Și ne jucăm întotdeauna cu caruselul acela care a fost înainte gramofon.

— A fost al meu. Chips mi l-a făcut.

— Nu l-am cunoscut niciodată pe Chips. A murit cînd eu eram foarte mică.

— Iar eu, i-am spus, nu am cunoscut-o niciodată pe mama ta.

— Dar mergem la bunica în fiecare vară.

— Eu de obicei mă duc de Paști și, cîteodată, de Crăciun, din cauza asta nu ni s-au încrucișat niciodată drumurile. Cred că nici măcar nu știu cum o cheamă.

— Annabelle. Se numea Annabelle Tolliver. Acum e doamna Collis.

— Ai frați sau surori ?

— Un frate, Michael. Are cincisprezece ani. E la Wellington.

— Și boilerul de la Wellington n-a sărit în aer ?

Fusese o încercare de a mai înveseli conversația, dar Charlotte nu zîmbi.

— Nu, spuse ea.

Studiam meniul și mi-a venit în minte doamna Tolliver. Îmi aminteam de ea ca de o doamnă înaltă, elegantă și destul de rece, întotdeauna îmbrăcată impecabil, cu părul cărunt perfect pieptănat, cu fuste călcate ce nu se șifonau niciodată și pantofi lungi și înguști, lustruiți ca o castană. M-am gîndit la White Lodge, unde avea să stea Charlotte, și m-am întrebat ce-ar fi putut să găsească de făcut un copil în grădinile acelea îngrijite și în casa aceea tăcută și ordonată.

M-am uitat la copila așezată de cealaltă parte a mesei și am văzut-o stînd cu sprîncenele încruntate, încercînd să se hotărască asupra unui fel de mîncare. Părea o persoană micuță și tristă. Nu era prea vesel să fii trimisă acasă de la școală numai pentru că un boiler sărise în aer. Fără să fii așteptată și probabil nedorită, cu mama în străinătate și nici o persoană care să aibă grijă de tine. Și nu era vesel nici să fii trimisă singură cu trenul la capătul țării, în vizită la bunica. Mi-am dorit dintr-o dată ca doamna Tollinger să fi fost o ființă îndesată și afectuoasă, cu un piept mare și cald, și pasionată să tricoteze haine de păpuși și să joace popa prostu'.

Charlotte își ridică privirea și mă surprinse observînd-o. Oftă încurcată :

— Nu știu ce să vreau.

— Acum cîteva minute ți-era tare foame. De ce nu-ți iei de toate ? i-am spus.

— Bine. — Se decise pentru supă de legume, friptură de vacă și înghețată. — Și crezi, adăugă gînditoare, că o să-mi ajungă și de Coca-Cola ?

De ce oare călătoria cu trenul pînă în Cornwall are ceva deosebit ? Știu că nu sînt prima persoană pe care o cuprinde un soi de vrajă atunci cînd traversează rîul Tamar pe vechiul

pod Brunel, ca și cum ai pătrunde prin niște porți nevăzute într-o lume străină minunată. De fiecare dată cînd plec într-acolo, îmi spun că poate n-o să fie la fel, dar este. Și e imposibil să stabilești motivele exacte ale acestei euforii. Contururile caselor, poate, scăldate în lumina apusului. Bucăți de cîmpie aduse la scară umană ; viaductele semețe ce plutesc peste văi adînci, împădurite ; faptul că prinzi cînd și cînd cu privirea marea, undeva departe ? Sau poate numele cu rezonanță magică ale micilor gări prin care treci hurducăind și pe care le lași în urmă, sau vocile hamalilor de pe peronul din Truro ?

Am ajuns la halta St. Abbatt la cinci fără un sfert. În timp ce trenul încetinea lîngă peron, Charlotte și cu mine ne postarăm în fața ușii, cu valizele și buchetul de crizanteme care de acum se ofiliseră. Cînd coborîrăm din tren, ne lovi o pală puternică de vînt dinspre vest și am simțit în nări mirosul mării, sărat și puternic. Pe peron erau plantați niște palmieri pitici, ce-și agitau frunzele ca pe niște umbrele vechi și rupte, iar un hamal deschise ușa de la camioneta paznicului și scoase din el un coș cu găini revoltate.

Știam că domnul Thomas va veni să mă ia de la gară. Domnul Thomas era proprietarul unicului taxi din Penmarron, și Phoebe îmi spusese la telefon că-l angajase pentru ziua aceea. În timp ce ne îndreptam spre pod, l-am zărit pe domnul Thomas așteptînd, înfofolit într-un palton de parcă ar fi fost iarnă și purtînd pe cap pălăria pe care și-o cumpărase la un iarmaroc și care aparținuse odinioară șoferului unor aristocrați. Cînd nu conducea taxiul, se ocupa de o fermă de porci, pentru care avea altă pălărie, din fetru, foarte veche și ea. Phoebe, care avea un spirit rabelaisian, se întrebase o dată ce fel de pălărie purta cînd se culca cu doamna Thomas, dar mama își încleștase buzele, lăsase privirea în jos și refuzase să se amuze, așa că Phoebe nu mai puse problema altă dată.

Nu era nici urmă de doamna Tolliver. O simțeam pe Charlotte neliniștită.

— Probabil bunica te așteaptă la celălalt capăt al podului.

Trenul, care nu avea opriri lungi, plecă din gară. Scrutarăm peronul de vizavi, dar singura persoană care aștepta era o doamnă grasă cu o geantă de cumpărături. Nu doamna Tolliver.

— Poate că stă în mașină în curtea gării. E destul de rece în seara asta ca să aștepți afară.

— Sper că n-a uitat, spuse Charlotte.

Dar domnul Thomas avea să ne liniștească.

— Bună, draga mea, îmi spuse îndreptîndu-se spre noi și ușurîndu-mă de povara valizei. Ce mai faci ? Mă bucur să te revăd. Ai călătorit bine ? — Își coborî privirea spre Charlotte. — Ești micuța doamnei Tolliver, nu ? Sigur. Am ordin să vă duc pe amîndouă. Pe micuță la White Lodge și pe urmă pe tine la domnișoara Shackleton. Ați călătorit împreună, nu ?

— Da, ne-am întîlnit în tren.

— Mătușa ta ar fi venit la gară, dar nu poate să conducă mașina cu brațu' ăla blestemat al ei. Hai să mergem, zise întorcîndu-se spre Charlotte : Dă-mi și valiza ta ; e mai ușor să cari două decît una...

Încărcat așa, se tîrî în sus pe scările de lemn și traversă podul, urmat de mine și de Charlotte. Odată instalați în taxi, care avea scaune din piele roasă și mirosea întotdeauna ușor a porc, am zis :

— Sigur că doamna Tolliver nu și-a rupt și ea mîna.

— A, nu, e minunată. — În Cornwall, minunat înseamnă bine. — Nu i s-a întîmplat nimic. Numai că n-avea sens să vină două mașini... — și, spunînd asta, porni motorul, și taxiul, după ce dădu vreo două rateuri, intră în viteză și se smuci în direcția dealului care ducea spre drumul principal.

Mă instalasem comod, dar simțeam o iritare. Poate că, într-adevăr, era cel mai bun aranjament, să mergem eu și Charlotte cu aceeași mașină, dar ar fi fost mult mai frumos din partea doamnei Tolliver dacă ar fi venit s-o întîmpine

personal pe Charlotte. Nu era, la urma urmei, decît un drum de două mile. Charlotte se uita în altă parte, pe fereastră, și am avut senzația că lupta din nou cu lacrimile. Îi dădeam dreptate.

— A fost o idee bună, nu, să mergem împreună cu taxiul ? am încercat eu să par entuziastă, ca și cum aș fi aprobat gestul.

Nu se întoarse.

— Cred că da, spuse ea.

Ajunsesem însă la destinație. Eram aici, pe drumul principal, în această după-amiază vijelioasă, coborînd apoi dealul pe sub stejari. Trecurăm de porțile ce închideau odinioară vechiul domeniu și intrarăm în sat. Totul părea neschimbat. Din nou urcarăm dealul, lăsînd în urmă căsuțe și magazine, un bătrînel ce-și plimba cățelul, depășind stația de benzină și cîrciuma satului. Apoi am cotit pe drumul ce ducea spre biserică și mare, pe lîngă crîngul de stejari bătrîni și ferma împrejmuită cu gard din stinghii și șipci, și tot așa pînă la porțile albe, deschise, de la White Lodge.

Domnul Thomas schimbă într-o treaptă de viteză inferioară, făcînd un zgomot îngrozitor, și intră pe poartă. O luarăm pe aleea ce ducea printre copaci cu crengi grele, lăsate în jos, și am observat marginile măturate și tufele ofilite de hortensii. Am ocolit un tufiș și am oprit pe peronul acoperit cu pietriș din fața casei. Era o casă din piatră solidă, văruită. O glicină se cățăra pe zid pînă la ferestrele de sus și cîteva trepte de piatră duceau la ușa din față. Ne-am dat toți jos din mașină și domnul Thomas urcă treptele și sună la sonerie. O rafală de vînt luă pe sus cîteva frunze moarte și le învolbură la picioarele noastre. La puțin timp, ușa se deschise și apăru doamna Tolliver. Arăta exact așa cum îmi aduceam aminte și coborî treptele spre noi cu silueta ei suplă și elegantă și părul cărunt frumos coafat. Pe față arborase un zîmbet convențional de bun-venit.

— Charlotte. Iată-te ! Se opri și o sărută scurt, apoi se îndreptă. Eu mă consider înaltă, dar ea era mai înaltă ca mine.

— Prue. Ce bine îmi pare că te văd ! Sper că nu te-a deranjat c-ați venit cu același taxi.

— Nu, deloc. Ne-am întîlnit în tren, la Londra, așa că am călătorit tot drumul împreună.

— Vai, ce bine ! Charlotte, asta-i valiza ta ? Intră în casă. Te speli pe mîini repede, apoi o să luăm ceaiul. Doamna Curnow a făcut pandișpan. Sper că-ți place pandișpanul.

— Da, spuse Charlotte. Nu suna convingător. Probabil că ura pandișpanul. Mult mai mult i-ar fi plăcut să mănînce pește cu cartofi prăjiți.

— ...Prue, sper s-o găsești bine pe Phoebe. Poate veniți într-o zi să luați masa cu noi. Ce mai face mama ?

— E bine.

— Îmi spui tu noutățile altădată. Hai să mergem, Charlotte.

— La revedere, îmi spuse Charlotte.

— La revedere, Charlotte. Vino să ne vezi.

— O să vin.

Am așteptat lîngă taxi pînă cînd au urcat scările și-au intrat în casă. Doamna Tolliver căra valiza, iar Charlotte, cu revistuța în mînă, o urma prudent. Nu se întoarse să-mi facă semn. Ușa se închise în urma lor.

2

Mi se părea atît de nedrept că lui Charlotte i se făcuse o primire atît de rece, în timp ce eu, la douăzeci și trei de ani și perfect capabilă să stau pe picioarele mele, eram așteptată de Holly Cottage și de Phoebe.

Nu exista o alee ce ducea la Holly Cottage, ci doar o potecă de pietriș de la poartă spre casă. Grădina era o mare de dalii și crizanteme ; ușa din față stătea deschisă în adierea brizei de seară, iar la o fereastră de la catul de sus flutura o draperie din bumbac roz, ca un salut prietenos de întîmpinare. În momentul în care taxiul intră pe poartă se ivi și Phoebe. Avea brațul stîng înfășurat într-un ghips alb și greoi, dar cu cel drept îmi făcea gesturi exuberante de bun-venit și alergă în întîmpinarea noastră atît de iute încît domnul Thomas fu cît pe-aci să dea peste ea.

Nici nu se oprise mașina bine, că mă și aruncasem în brațele lui Phoebe. Îmbrățișarea mea fu suficient de puternică pentru amîndouă.

— O, draga mea ! strigă ea bucuroasă. Ești un înger ! N-am crezut c-o să poți veni. Îmi vine să înnebunesc stînd aici fără să mă pot deplasa. Nici măcar pe bicicletă nu pot să merg...

I-am dat drumul rîzînd și am păsit înapoi, privindu-ne una pe cealaltă cu cea mai mare mulțumire. Întotdeauna e o plăcere să o privești pe Phoebe. Imprevizibilă, dar întot-

deauna o plăcere. Avea la acea vreme peste șaizeci de ani, dar întotdeauna a fost imposibil să faci legătura între Phoebe și trecerea anilor.

I-am văzut ciorapii groși, ghetele solide, fusta de blue-jeans uzată și decolorată. Deasupra purta o cămașă bărbătească și o vestă (probabil moștenite de la Chips) ; avea în jurul gîtului lanțuri de aur și o eșarfă ecosez, iar pe cap, inevitabil, o pălărie.

Purta întotdeauna pălării cu boruri largi și calota înfundată, care aveau o notă de eleganță. Începuse să le poarte pentru a-și proteja ochii de strălucirea albă și rece a luminii din Cornwall, în timp ce picta în aer liber, și deveniseră așa de mult o parte din ea însăși, încît uita de cele mai multe ori să și le scoată. Cea pe care o purta acum era stacojie, cu pene de pescăruș cenușii înfipte în panglică. În umbra plăcută a pălăriei, fața ei cu riduri fine îmi zîmbea vioaie. Zîmbetul îi dezveli niște dinți egali și albi ca ai unui copil ; ochii-i erau de un albastru profund, ca al florilor, iar strălucirea lor se putea compara numai cu cerceii lungi, de argint, cu turcoaze pe care îi purta.

— Mincinoasă ce ești ! i-am spus. Ți-oi fi rupt tu brațul, dar ești la fel de frumoasă ca-ntotdeauna.

— Prostii ! Auzi, domnule Thomas, spune că sînt frumoasă. Trebuie să fie ori nebună, ori oarbă. Ei, ce-i asta ? Valiza ta. Și ce-i cu florile astea ofilite ? Nu vreau flori ofilite.

Ținînd bietele flori în mînă, începu să rîdă din nou.

— Ei, domnule Thomas, va trebui să-mi trimiți o notă. Nu pot să-ți plătesc chiar acum — mi-am rătăcit poșeta.

— Plătesc eu, Phoebe.

— Nici vorbă ! Domnul Thomas n-o să se supere. Nu-i așa, domnule Thomas ?

Domnul Thomas o asigură că nu se supără. Se urcă înapoi în taxi, dar Phoebe îl urmă pentru a-și introduce capul pe fereastră și a-l întreba despre piciorul bolnav al doamnei Thomas. Domnul Thomas se lansă într-o relatare

amănunțită. La jumătatea disertației, Phoebe decise că a ascultat destul.

— Mă bucur mult că se simte mai bine, spuse ea pe un ton hotărît, apoi își retrase capul de pe fereastră. Oprit în mijlocul potopului de cuvinte, domnul Thomas nu fu cîtuși de puțin deconcertat. O știa pe domnișoara Shackleton și, cerul era martor, avea și ea ciudățeniile ei. Bătrînul taxi se puse încă o dată în mișcare, iar în clipa următoare accelera, împrăștiind pietriș prin stinghiile porții și pe șosea.

Phoebe mă luă de braț.

— Ia, hai să intrăm. Vreau să aflu toate noutățile.

Trecurăm împreună pragul ușii deschise. Stăteam în hol uitîndu-mă în jur și bucurîndu-mă că totul era neschimbat : podelele lustruite și acoperite din loc în loc cu covorașe, scara de lemn care ducea la etaj, pereții văruiți pe care erau atîrnate la întîmplare picturile în ulei ale lui Phoebe, delicate și strălucitoare ca niște bijuterii.

În casă plutea un miros amestecat de terebentină, fum, ulei de in, usturoi și trandafiri, dar cel mai mult farmec era dat de strălucirea diafană a culorilor pale, a draperiilor dantelate, a covorașelor de paie și a lemnului lustruit. Chiar și în mijlocul iernii, atmosfera era întotdeauna vărătică.

Am respirat adînc, savurînd aerul.

— Minunat, am spus, e minunat să fiu din nou aici.

— O să stai tot în camera ta de sus, spuse Phoebe și apoi mă părăsi, îndreptîndu-se spre bucătărie. Știam că își va pierde cîtva timp încercînd să reanimeze bietele flori de la Nigel, chiar dacă nu ducea lipsă de flori. Mi-am luat valiza și am urcat spre camera care fusese a mea de cînd eram foarte mică. Am deschis ușa și am fost izbită de o rafală de aer rece care dădu buzna prin fereastra larg deschisă. Am închis ușa și totul se liniști. Punînd jos valiza, m-am îndreptat spre fereastră și m-am aplecat să privesc peisajul atît de familiar.

Era ora refluxului, iar seara era plină de mirosul algelor. Mirosurile mării erau întotdeauna prezente la Holly Cottage, deoarece casa fusese construită pe o faleză acoperită cu

iarbă, care domina un estuar expus mareelor. Acesta pătrundea în interiorul regiunii ca un lac uriaș și se umplea și se golea în fiecare zi o dată cu fluxul și refluxul.

Dedesubtul casei se afla un dig lat, unde o linie secundară de cale ferată dusese odinioară la un șantier naval activ. Șantierul era închis acum și traversele de cale ferată scoase, dar zidul rămăsese în picioare, trainic ca o stîncă. În toiul fluxului, apa ajungea aproape de coama zidului, iar vara era aici un loc bun de înotat; în timpul refluxului însă nu se vedea decît o întindere pustie de nisip, cu cîteva pietre năpădite de bălării și bălțoace presărate ici și colo și vreo duzină de bărci de pescuit, care fuseseră trase pe prundiș cu cîteva ierni în urmă și abandonate din cine știe ce motiv.

În partea de sud a casei, grădina se întindea neașteptat de mult. O pajiște de o formă neregulată, mărginită pe alocuri de răsaduri haotice de flori, cobora în pantă spre un gard viu de escalonia care limita grădina. În mijlocul acestuia se afla o poartă, iar deasupra ei, escalonia fusese tăiată și aranjată în arc, astfel încît grădina căpăta un fermecător aspect de parc de modă veche. La dreapta, de partea cealaltă a unui zid înalt de cărămidă, unde Chips Armitage obișnuia să cultive piersici, se afla o grădină de legume destul de mare, iar în fundul acesteia atelierul care abia se vedea din casă. Tot ceea ce puteam să văd era panta acoperișului de ardezie pe care acum stătea un singur pescăruș singuratic. În timp ce priveam, își întinse aripile, țipînd sfîșietor la adresa nimănui, apoi își luă zborul, planînd deasupra plăjii umede și pustii.

Am zîmbit, închizînd fereastra în fața frigului și am coborît la Phoebe.

Stăteam față în față dinaintea căminului în care ardea un buștean, în timp ce afară lumina se estompa, cedînd locul serii. Pe măsuța de serviciu se aflau un ceainic cafeniu, cești și farfurioare de ceramică pictată, o farfurie cu biscuiți fragezi, unt galben de fermă și dulceață de cireșe făcută în casă.

— N-ai făcut tu biscuiții ăștia, Phoebe. Nu puteai cu o singură mînă.

— Nu, într-adevăr. Lily Tonkins i-a făcut azi-dimineață. Draga de ea, vine în fiecare zi și se ocupă de bucătărie. Nu mi-am dat seama niciodată pînă acum ce bucătăreasă bună e.

— Dar cum ți-ai rupt brațul ?

— O, într-un mod de-a dreptul stupid, dragă. Eram jos în atelier și căutăm niște crochiuri vechi de-ale lui Chips... Știam că erau pe raftul cel mai de sus al bibliotecii, așa că m-am urcat pe un scaun, și bineînțeles, cariile își săpaseră vizuina în lemn ; prin urmare, piciorul s-a rupt și am aterizat pe jos !

Izbucni într-un hohot de rîs de parcă ar fi fost cea mai bună glumă. Încă mai purta pălăria cu pene.

— Am avut mare noroc că nu mi-am rupt piciorul. Am luat-o spre casă, unde am avut iar bafta să-l găsesc pe poștaș care tocmai adusese poșta de după-amiază. M-am urcat deci în mașina lui și m-a dus la spital, unde m-au înfășurat în ghipsul ăsta nesuferit.

— Biata de tine.

— Nu-ți face griji, nu prea doare ; e doar neplăcut și mă enervează că nu pot să conduc. Trebuie să mă duc mîine din nou la spital, să mă vadă doctorul... Presupun că-și imaginează că o să fac vreo cangrenă sau așa ceva...

— Te duc eu.

— Nu e cazul, trimit ei o ambulanță. N-am mai mers niciodată cu o ambulanță. De-abia aștept ! Spune-mi, ce mai face Delia ?

Delia era mama. I-am răspuns că e bine.

— Și cum a fost călătoria cu trenul ?

Înainte să-i pot răspunde, își aminti de aranjamentul pe care îl făcuse cu doamna Tolliver.

— Doamne, am uitat să-l întreb de Charlotte Collis. Și-o fi adus aminte domnul Thomas să o ia și pe ea de la gară ?

— Da.

— Ce noroc ! Sper că nu te-a deranjat să mergi cu ea. Personal, cred că doamna Tolliver ar fi putut să se ducă s-o

ia, dar se pare că a considerat că nu are rost din moment ce domnul Thomas venea oricum la gară.

— Și eu sînt de părere că ar fi putut să vină ea la gară.

— Ce mai face, mititica de ea ?

— Părea un pic neliniștită. Deloc entuziasmată la gîndul că va sta la bunică-sa. Singura persoană de care s-a arătat interesată ai fost tu. Te adoră.

— Ciudat. Dacă stai să te gîndești, ar trebui să fie cu copii de vîrsta ei. Lăsînd la o parte faptul că nu sînt mulți copii în satul ăsta — și chiar de-ar fi fost — întotdeauna mi s-a părut cam singuratică. Prima oară cînd ne-am întîlnit, rătăcea singură pe plajă. Mi-a spus că ieșise la plimbare, așa că am invitat-o să ia ceaiul cu mine și am sunat-o pe doamna Tolliver s-o anunț că Charlotte e la mine. După aceea venea destul de des. O fascinează picturile mele, vopselele și caietele mele de crochiuri. I-am dat un bloc de desen și cîteva pensule. Are un talent deosebit și o imaginație uimitoare. Apoi îi place să i se spună povești ; despre Chips și despre toate lucrurile caraghioase pe care obișnuiam să le facem împreună. Cu totul deosebită pentru un copil de vîrsta ei.

— Știi, i-am spus, nu cred să fi știut vreodată că doamna Tolliver are o nepoată. De fapt, nu cred că am realizat vreodată că are o fiică. Sau chiar un soț. Ce s-a întîmplat cu domnul Tolliver ?

— A murit acum cîțiva ani. Cînd eu și cu Chips am venit aici, era încă în viață și trăiau în stil mare. Știi genul : un Bentley în garaj, doi grădinari, un bucătar și o servitoare. Annabelle era îngrozitor de răsfățată și i se suportau o mulțime de lucruri — un veritabil copil singur la părinți. Pe urmă domnul Tolliver a avut un atac de cord — s-a prăbușit pe terenul de golf — și nu și-a mai revenit. După asta nimic n-a mai fost la fel ca pînă atunci. Bineînțeles că doamna Tolliver n-a spus niciodată nimic — este cea mai rezervată femeie din cîte cunosc —, dar mașina cea mare a fost vîndută și în locul ei a apărut, evident, o mașină sport obișnuită. Annabelle fusese trimisă la una din acele școli ri-

dicol de costisitoare din Elveția, așa că a trebuit să renunțe și să se întoarcă acasă, pentru a urma școala secundară locală, pe care efectiv a urît-o. Cred că se simțea umilită de viață în mod deliberat, neghioaba.

— Cum era ?

— Foarte frumoasă, dar mintea îi lipsea cu desăvîrșire. După ce s-a căsătorit și a născut un băiat, obișnuia să vină aici vara și să stea la maică-sa, și de fiecare dată se găseau trei sau patru indivizi îndrăgostiți fără speranță care să se învîrtească în jurul ei. La petreceri nu puteai s-o vezi de bărbați. Erau ca albinele în jurul mierii.

— Acum e în Mallorca. Atît mi-a spus Charlotte...

— Știu. Știu totul despre treaba asta. Cred că doamna Tolliver consideră că ar trebui să se întoarcă și să aibă ea grijă de Charlotte. Era foarte enervată că boilerul școlii a sărit în aer. Găsea că treaba asta e o dovadă de incompetență. M-a îngrozit. Ar fi putut să moară toți copiii din chestia asta. Dar doamna Tolliver era mult mai preocupată de ideea că Charlotte va sta la ea.

— Nu o place pe Charlotte ?

— A, cred că o place, îmi răspunse Phoebe în stilul ei aerian, dar n-au interesat-o niciodată copiii, și cred că o consideră pe Charlotte foarte plicticoasă. Apoi, fata n-a stat niciodată singură la ea. Cred că se tot întreabă ce naiba o să facă atîtea zile cu ea.

Afară vîntul se întețea, zgîlțîind ramele ferestrelor și șuierînd pe la colțurile casei. Se făcuse întuneric aproape, dar camera noastră era încălzită de flăcările care dănțuiau în cămin. Am luat ibricul care sfîrîia pe polița de alamă de lîngă foc și am umplut ceainicul.

— Dar soțul lui Annabelle ?

— Leslie Collis ? N-am putut niciodată să-l suport. Ce tip sinistru.

— Da, și mie mi s-a părut sinistru. Nici măcar n-a sărutat-o la plecare pe Charlotte. Cum l-a cunoscut Annabelle ?

— Stătea la Castle Hotel în Porthkerris cu alți trei agenți de bursă, sau ce afacere o fi având el în City. Nu știu cum s-au cunoscut, dar din momentul în care a pus ochii pe ea, asta a fost.

— Dar n-avea cum să-i pară atrăgător.

— Ba da, în felul lui. Avea un soi de farmec de o strălucire întunecată. I se scurgeau banii printre degete și conducea un Ferrari.

— Crezi că Annabelle era îndrăgostită de el ?

— Nici un pic. Annabelle era îndrăgostită numai de ea însăși. Dar el putea să-i dea tot ceea ce și-ar fi putut dori ; iar ei nu-i plăcea să fie săracă. Și bineînțeles că doamna Tolliver a încurajat cît a putut legătura. Nu cred că-l iertase vreodată pe bietul ei soț că a lăsat-o strîmtorată și era hotărîtă să o mărite bine pe Annabelle.

Am rămas pe gînduri. Apoi mi-am turnat încă o ceașcă de ceai și m-am afundat în pernele bătrînului și confortabilului fotoliu.

— Bănuiesc că toate mamele sînt la fel, i-am spus.

— Să nu-mi spui că Delia a început din nou să te piseze !

— A, nu, n-a-nceput să mă piseze. Dar e tipul ăsta... mi-a adus crizantemele...

I-am povestit despre Nigel Gordon și invitația în Scoția. Phoebe asculta cu simpatie, iar după ce am terminat îmi spuse :

— Cred că e foarte drăguț.

— Este. Asta e problema. E îngrozitor de drăguț. Dar mama s-a și apucat să bată clopotele de nuntă și-mi tot amintește că am douăzeci și trei de ani și că trebuie să mă așez la casa mea. Poate că dacă n-ar insista atît, m-aș mărita cu el.

— Nu trebuie să te măriți dacă poți să-ți imaginezi viața fără el.

— Tocmai. Pot, și încă foarte bine.

— Fiecare avem nevoie de alt fel de lucruri de la viață. Mama ta are nevoie de siguranță. Pentru asta s-a căsătorit cu

tatăl tău, și n-a prea nimerit-o, pentru că n-a avut timp niciodată să-l cunoască înainte să-și facă spectaculoasa apariție în fața altarului. Dar tu ești o persoană specială. Tu ai nevoie de mai mult decît de un bărbat care să-ți aducă flori și să-ți plătească facturile. Tu ești inteligentă și talentată. Iar cînd o să te așezi la casa ta cu un bărbat, este esențial să te facă să rîzi. Chips și cu mine rîdeam tot timpul, chiar și atunci cînd eram săraci, și treburile nu mergeau, și nu știam cu ce o să plătim nota băcanului. Întotdeauna rîdeam.

Am zîmbit, amintindu-mi-i împreună.

— Fiindcă veni vorba de Chips, știai că Daniel Cassens are o expoziție la galeria Chastal ? Am citit o cronică favorabilă în *Times*, azi-dimineață.

— Am citit-o și eu. Nemaipomenit ! Dragul de el, deștept băiat. Intenționam să mă duc la Londra, la vernisaj, dar s-a întîmplat să-mi rup porcăria asta de braț și doctorul mi-a spus să nu călătoresc.

— E la Londra ? Mă refer la Daniel.

— Dumnezeu știe unde e. Probabil că e încă în Japonia, sau Mexic, sau cine știe unde. Dar mi-ar plăcea să-i văd expoziția. Dacă o să fiu în stare, o să mă întorc probabil cu tine la Londra și o să mergem împreună. Ce-o să ne mai distrăm ! Abia aștept.

Noaptea aceea am avut un vis. Eram pe o insulă — o insulă tropicală cu nisip alb, mărginită de palmieri. Era foarte cald. Eram pe o plajă, coborînd spre o mare liniștită și limpede ca sticla. Voiam să înot, dar cînd am ajuns la apă am văzut că era atît de puțin adîncă, încît abia îmi acoperea gleznele. Am mers mult timp și apoi, dintr-o dată, nisipul s-a surpat brusc, iar eu m-am pomenit înotînd în apa adîncă. Apa era întunecată ca cerneala, iar curentul — iute ca un rîu. Am simțit cum mă poartă fluxul spre linia orizontului. Știam că trebuie să mă întorc, să înot spre plajă, dar curentul era prea puternic și nimic nu-i putea ține piept. Așa că am încetat să mai lupt și m-am lăsat purtată de curent, știind că

puteam să nu mă mai întorc niciodată, dar senzația de a merge cu fluxul era atît de minunată, încît nu-mi mai păsa.

M-am trezit cu imaginea visului precisă și limpede în minte. Puteam să mi-l amintesc în cele mai mici amănunte. Stăteam întinsă în pat, gîndindu-mă la apa limpede și la senzația de pace pe care o aveam în timp ce eram purtată de fluxul acelei mări calde și liniștite. Toate visele au o semnificație, și m-am întrebat cum ar analiza un profesionist visul meu. Mi-a trecut prin minte, fără să mă îngrijoreze, că ar putea însemna moarte.

3

Dimineața se preschimbă într-o frumoasă zi. Răcoros și strălucitor, cerul albastru era pătat cu nori albi, mari și mișcători, răsăriți din Atlantic. Soarele apărea și dispărea printre nori, iar în timpul dimineții fuxul inundase treptat estuarul, strecurîndu-se printre nisipuri, umplînd adînciturile și, în cele din urmă, pe la unsprezece, ajungînd la digul de sub casă.

Phoebe plecase la control la spital, purtată în stil mare de ambulanța locală. Pentru drum arborase altă pălărie, din velur negru, legată cu o eșarfă de mătase naturală și îmi făcuse veselă semn cu mîna prin fereastra deschisă, de parcă ar fi plecat într-o călătorie. Pe la prînz trebuia să fie înapoi. Mă oferisem eu să pregătesc prînzul, dar Lily Tonkins, ocupată să dea cu aspiratorul, îmi spuse că pusese deja o bucată de miel la cuptor ; așa că am găsit un bloc de desen și o bucată de cărbune pentru schițe, am șterpelit un măr din fructieră și am ieșit afară.

Acum era unsprezece și stăteam pe povîrnișul acoperit de iarbă de deasupra digului ; valurile umflate de vînt aruncau reflexe orbitoare, iar aerul proaspăt al dimineții era străbătut de strigătele pescărușilor. Făcusem o schiță din cîteva linii, încercînd să redau bărcile de pescuit abandonate, cu lanțurile și ancorele rupte și catargele goale, străpungînd ce-

rul. În timp ce completam detaliile unui tambuchi ros de vreme, am auzit trenul de dimineață de la Porthkerris trecînd prin spatele casei, apropiindu-se de mica haltă de la marginea plajei. Era un tren micuț, care circula din cînd în cînd. După cîteva clipe, scoase un fluierat și se puse din nou în mișcare, urmărind curba liniei ferate și dispărînd din vedere.

Eram atît de absorbită de perspective, încît nu mi-am dat seama prea bine ce se întîmplă în jur, dar, cînd mi-am ridicat din nou privirea, pentru a studia chila unei șalupe trase la țărm, am văzut cu coada ochiului ceva mișcîndu-se. M-am uitat și am văzut o figură solitară venind spre mine. Se apropia din direcția gării și am presupus că sosise chiar atunci, cu acel tren, traversase calea ferată și urmase linia dezafectată. Nu era nimic neobișnuit în asta. Oamenii luau de obicei trenul de la Porthkerris la Penmarron și se întorceau apoi pe jos la Porthkerris, urmînd cărarea ce ducea pe o distanță de trei mile și mai bine de-a lungul muchiei falezei.

Mi-am pierdut dintr-o dată interesul pentru desen. Am lăsat jos blocul, mi-am luat mărul și am început să-l mănînc. Priveam la străin cum se apropia. Era un bărbat înalt, cu picioarele lungi și un mers ușor, săltat. Hainele lui se vedeau la început ca o pată de albastru și alb, dar, în timp ce se apropia, am văzut că purta pantaloni de dril și o cămașă decolorată, iar deasupra, o jachetă albă împletită, de felul celor pe care le aduce lumea din vacanțele petrecute în Irlanda. Jacheta îi flutura în vînt, iar în jurul gîtului avea înnodată o batistă roșu cu alb, ca de țigan. Pe cap nu purta nimic; avea părul negru. Deși nu părea să se grăbească, mergea cu pași mari.

Mi-am zis că arată ca un om care știe încotro merge. Acum ajunsese la capătul digului. Aici se opri și scrută apa, care strălucea orbitor, punîndu-și mîna streașină la ochi. După un moment, porni din nou și abia atunci mă observă, stînd în iarba înaltă, mîncîndu-mi mărul și uitîndu-mă la el.

Am crezut că va trece pe lîngă mine, aruncîndu-mi un „bună dimineața" formal, dar cînd ajunse în dreptul meu, se opri cu spatele la apă și mîinile în buzunarele jachetei mari, ținîndu-și capul dat pe spate. O pală de vînt îi zburli părul negru.

— Bună, spuse.

Avea o voce de băiat și o atitudine tinerească, dar fața lui prelungă și smeadă nu era copilărească ; avea riduri adînci în jurul gurii și al ochilor.

— Bună.

— Ce dimineață frumoasă.

— Nu-i așa ?

Mi-am terminat mărul și am azvîrlit cotorul. Un pescăruș se năpusti imediat asupra lui și-l înhață pentru a-l ciuguli într-un loc ferit.

— Tocmai m-am dat jos din tren.

— Am presupus. Te întorci pe jos la Porthkerris ?

— Drept să-ți spun, nu, răspunse și începu să escaladeze povîrnișul, alegîndu-și drumul printre pîlcurile de rugi și ferigi. Cînd ajunse lîngă mine, se lăsă să cadă, întinzîndu-și picioarele lungi și osoase. Am văzut că pantofii săi vechi, de pînză, erau găuriți în dreptul degetelor ; căldura soarelui făcea ca jacheta lui să miroasă a oaie, de parcă ar fi fost împletită direct dintr-un caier.

— Poți s-o iei printre coline, dacă vrei.

— A, dar poate că nu vreau.

Se uita pe furiș la blocul meu de desen și, înainte să-l pot opri, îl ridică.

— E frumos.

Nu-mi place să se uite cineva la ce lucrez, în special cînd nici măcar nu e gata.

— E doar o mîzgălitură.

— Deloc.

Examină desenul încă un moment și apoi îl lăsă jos, fără alte comentarii. Îmi spuse :

— E de-a dreptul fascinant să privești fluxul. Asta făceai ?

— Da, de jumătate de oră.

Pipăi prin buzunarul său încăpător și scoase un pachet plat de trabuce, o cutie de chibrituri și un volum broșat cu colțurile îndoite, citit și răscitit. Îmi stîrni interesul, văzînd că era *Pieritorul Cornwall* [1], de Daphne du Maurier. Pe cutia de chibrituri scria Castle Hotel, Porthkerris. Mă simțeam ca un detectiv, de parcă știam deja o mulțime de lucruri despre el.

Alese un trabuc și îl aprinse. Avea mîini frumoase, lungi și fine, cu degete spatulate. La o mînă purta un ceas ieftin, obișnuit, iar la cealaltă, un lanț cu zale de aur, care părea foarte vechi și greu.

În timp ce își punea chibriturile și trabucele la loc în buzunar, i-am spus :

— Stai la Castle ?

Ridică privirea suprins și zîmbi.

— Cum ai ghicit ?

— Am dedus : chibriturile, vederea ageră.

— Bineînțeles. Ce prost sînt. Stau acolo de astă-noapte. Stau — e un fel de-a spune. Am sosit ieri de la Londra.

— Și eu la fel. Am venit cu trenul.

— Mi-ar fi plăcut și mie să vin cu trenul. Pe mine m-a luat cineva cu mașina. Nu suport să conduc. Urăsc mașinile. Prefer să stau și să mă uit pe fereastră sau să citesc o carte. Mi se pare infinit mai civilizat.

Se așeză într-o poziție mai confortabilă, sprijinindu-se într-un cot.

— Ești în vacanță sau locuiești aici ?

— Sînt aici doar pentru un timp.

— În sat ?

— Da, de fapt chiar aici.

— Ce-nseamnă chiar aici ?

— În casa aia de sus.

1 *Vanishing Cornwall,* eseu scris în 1966 de celebra romancieră.

— Holly Cottage ! — Începu să rîdă. Stai la Phoebe ?

— O știi pe Phoebe ?

— Bineînțeles că o știu, de-aia sînt aici : ca s-o văd.

— Ei, n-o s-o poți găsi chiar acum, pentru că e plecată la spital cu ambulanța.

Făcu o față îngrozită.

— Stai liniștit, nu e nimic grav. Și-a rupt mîna, i-au pus-o în ghips, iar doctorul voia să-i facă un control.

— Ei, m-ai liniștit. Se simte bine ?

— Sigur că da. O să se întoarcă la prînz.

— Dar tu cine ești ? Vreo soră sau una dintre veșnicele ei studente ?

— Nu. Sînt o veșnică nepoată.

— Nu cumva ești Prue ?

— Ba da, mă încruntai, dar tu cine ești ?

— Daniel Cassens.

— Dar ești în Mexic ! i-am ripostat eu în mod ridicol.

— Mexic ? N-am fost în viața mea în Mexic.

— Phoebe spune că ești probabil în Mexic sau cine știe unde.

— Drăguț din partea ei. De fapt, am fost în Insulele Virgine, cu o barcă, împreună cu niște prieteni americani, apoi cineva a zis că o să fie un uragan, așa încît am hotărît că era timpul s-o șterg. Cum am ajuns la New York, au început să mă bombardeze imediat telegrame de la Peter Chastal, în care îmi spunea că trebuie să vin la Londra, la vernisajul expoziției pe care a deschis-o pentru mine.

— Știu. Vezi, eu lucrez pentru Marcus Bernstein. Sîntem practic ușă în ușă cu Peter Chastal. Am citit articolele despre expoziția ta. Cred că ai succesul asigurat. Și Phoebe a citit articolele. A fost teribil de emoționată.

— Cred.

— Ai fost la vernisaj ?

— Da. Pînă la urmă, am fost. Am cedat în ultimul moment și am luat avionul.

— De ce ai ezitat atîta ? Cei mai mulți n-ar fi lipsit pentru nimic în lume. Atîta șampanie și adulație.

— Urăsc propriile mele expoziții. E cea mai înspăimîntătoare formă de expunere ; ca și cum ți-ai etala propriii copii. Toți ochii ăia care se holbează... Mă îmbolnăvește de-a dreptul treaba asta.

L-am înțeles.

— Te-ai dus însă ?

— Da, am trecut pe-acolo, dar eram deghizat — ochelari negri și o pălărie sub care să mă ascund. Arătam ca un fel de spion nebun. Am stat doar o jumătate de oră, apoi am prins un moment cînd Peter nu era atent, m-am strecurat afară și m-am dus într-o cîrciumă, încercînd să mă hotărăsc ce să fac. Am intrat în vorbă cu un tip, i-am făcut cinste cu o bere și mi-a zis că pleacă cu mașina în Cornwall, așa că l-am convins să mă ia și pe mine. Am ajuns azi-noapte.

— De ce n-ai venit să stai la Phoebe ?

I-am pus întrebarea fără să mă gîndesc și imediat mi-am dorit să n-o fi făcut. Se uită în altă parte, smulse un smoc de iarbă și lăsă vîntul să-i zboare firele dintre degete.

— Nu știu, spuse într-un tîrziu. Din atîtea motive... Unele superioare, altele nu.

— Știi că ai fi fost binevenit.

— Da, știu, dar a trecut mult timp. Sînt unsprezece ani de cînd n-am mai fost pe aici. Chips trăia pe atunci.

— Ai lucrat cu el, nu-i așa ?

— Da, un an. Eram în America atunci cînd a murit. Sus, în Sonoma Valley, în California de Nord. Stăteam la niște cunoștințe de-ale mele, care aveau o vie. A trecut mult timp pînă să ajungă la mine scrisoarea de la Phoebe, și-mi amintesc că m-am gîndit că dacă n-ai afla despre moartea celor dragi, aceștia ar trăi veșnic. Am crezut atunci că n-o să mă mai pot întoarce niciodată în Cornwall, dar moartea face parte din viață. Am învățat și asta, numai că pe atunci nu știam.

Mi-a venit în minte caruselul pe care mi-l făcuse Chips dintr-un gramofon vechi ; mi i-am amintit pe el și pe Phoebe rîzînd împreună... mirosul pipei sale.

— Și eu l-am iubit.

— Toată lumea l-a iubit. Era un om atît de bun. Am studiat sculptura cu el, dar am învățat de la Chips și o mulțime de lucruri despre viață, ceea ce e infinit mai important cînd ai douăzeci de ani. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl și asta m-a făcut întotdeauna să mă simt altul decît ceilalți. Chips a umplut acel gol. Mi-a dat în mare măsură simțul identității.

Știam ce voia să spună, pentru că exact așa simțeam eu în legătură cu Phoebe.

— În timp ce veneam ieri de la Londra, am tot meditat ; mă întrebam dacă fac ce trebuie. Nu-i întotdeauna cel mai înțelept lucru să te întorci acolo unde ți-ai petrecut tinerețea și ți-ai făurit visele sau ambițiile.

— Nu și dacă visele și ambițiile ți se împlinesc. Iar ție ți s-au împlinit. Expoziția a dovedit-o. Nu cred să mai fi rămas vreun tablou nevîndut...

— Poate că simt nevoia să fiu nesigur de mine însumi.

— Nu poți să le ai pe toate.

Am rămas tăcuți. Era amiază acum, iar soarele încălzea foarte tare. Auzeam briza șuierînd și clipocitul apei lovindu-se de dig. Dinspre șoseaua îndepărtată care traversa estuarul inundat de flux, venea zumzetul mașinilor. Cîțiva pescărușI se luptau deasupra unei bucăți de pește putred.

— Știi, îmi spuse, odată, cu multe secole înainte de Cristos, în epoca bronzului, estuarul ăsta era un rîu. Negustorii veneau de pe îndepărtatele țărmuri ale Mediteranei, ocoleau Lizard și Lands End cu corăbiile încărcate pînă la bord de toate comorile Levantului.

— Am citit și eu *Pieritorul Cornwall*, i-am spus zîmbind.

— E ca o vrajă.

Deschise cartea la o pagină care fusese mult studiată și citi cu voce tare :

„Imaginația celui care astăzi stă ghemuit între dunele de nisip și smocurile de iarbă, privind înspre locul unde se varsă rîurile, poate lua un curs tumultuos, zugrăvind linie cu linie vasele cu prora înaltă și fundul plat, atît de viu colorate, care înaintează spre rîu o dată cu fluxul cu pînzele la traversă".

Închise cartea.

— Aș vrea să pot percepe realitatea în felul ăsta, continuă el, dar nu reușesc. Nu pot vedea decît aici și acum și nu pot decît să încerc să pictez lucrurile așa cum îmi apar.

— Iei cartea asta cu tine peste tot ?

— Nu, am găsit-o într-un magazin din New York. Cînd am citit-o prima oară, am știut că, într-o bună zi, va trebui să mă întorc în Cornwall. Ținutul ăsta nu te părăsește niciodată. E ca un magnet. Simți că trebuie să te întorci.

— Dar de ce ai ales tocmai Castle Hotel ?

Daniel mă privi amuzat.

— De ce întrebi, nu crezi că mi se potrivește ?

Mi-au trecut prin minte americanii bogați, jucătorii de golf, doamnele lor jucînd bridge, orchestra de bon-ton de la ora ceaiului.

— Nu chiar, i-am răspuns.

— Știu, rîse el, a fost o alegere cam deplasată, dar era singurul hotel de care mi-aduceam aminte și eram obosit. Obosit de avioane în întîrziere, obosit de Londra, obosit de toate. Voiam să mă bag într-un pat uriaș și să dorm o săptămînă întreagă. Dar cînd m-am trezit azi-dimineață, nu mă mai simțeam obosit. M-am gîndit la Chips și am știut că tot ce-mi doream era să vin să o văd din nou pe Phoebe. Așa că am mers pe jos pînă la gară și am luat trenul. Apoi m-am dat jos și te-am întîlnit pe tine.

— Iar acum, i-am spus, ne întoarcem împreună acasă și ai să rămîi la masă. Avem o sticlă de vin în frigider și Lily Tonkins a pus o bucată de miel la cuptor.

— Lily Tonkins ? Tot mai vine ?

— Ea are grijă de casă și se ocupă și de gătit.

— Uitasem de Lily.

Mai ridică blocul de desen încă o dată, dar acum lucrul acesta nu mă deranja.

— Știi, îmi spuse, nu ești numai extraordinar de drăguță, ci și foarte talentată.

M-am hotărît să ignor remarca despre cum arăt.

— Nu sînt talentată. Ăsta-i și motivul pentru care lucrez pentru Marcus Bernstein. Am descoperit lovindu-mă cu capul de pragul de sus că n-am nici o speranță să-mi cîștig existența prin artă.

— Foarte înțelept din partea ta, spuse Daniel Cassens, atît de puțini fac asta...

Am urcat împreună, cu soarele în spate, panta dealului. Am deschis poarta de lemn din gardul viu, iar el o luă înaintea mea, cu precauție, ca un cîine care își adulmecă drumul într-un teritoriu ce-i fusese odată cunoscut. Am închis poarta. Stătea, uitîndu-se în sus la fațada casei, iar eu priveam la rîndul meu și încercam s-o văd cu ochii lui, după trecerea a unsprezece ani. Mi se părea așa cum o știam dintotdeauna : ferestrele gotice ascuțite, ușa dinspre grădină deschisă spre terasa de cărămidă și spre căldura dimineții. În ghivecele de lut încă se mai deschideau mușcate, iar scaunele de grădină șubrede nu fuseseră încă strînse pentru iarnă.

Am străbătut panta lină a pajiștii, apoi eu am intrat prima în casă.

— Phoebe ?

Am deschis ușa bucătăriei, de unde venea un miros delicios de friptură de miel. Lily Tonkins stătea la masa de bucătărie. Toca niște izmă, dar se opri cînd mă văzu.

— S-a întors de vreo cinci minute. S-a dus să-și schimbe pantofii.

— Am adus un invitat la masă. Am făcut bine ?

— Întotdeauna e mîncare destulă. E cumva un prieten de-al tău ?

Daniel apăru la vedere, din spatele meu.

— Eu sînt, Lily, Daniel Cassens.

Lily rămase cu gura căscată.

— Sfinte Sisoe !

Lăsă jos cuțitul de bucătărie și își duse mîna la pieptul său slab, sugerînd un stop cardiac.

— Ia te uită ! Ești chiar tu ? Parcă ai veni dintr-un trecut de mult apus ! Daniel Cassens... Trebuie să fie aproape doisprezece ani de-atunci. Ce cauți aici ?

— Am venit să te văd, răspunse el.

Se îndreptă spre ea, ocolind masa, și o sărută pe obraz. Lily rîse răgușit și se înroși.

— Ticălosule ! Ai venit iar pe capul nostru. Stai să vezi cînd o să pună domnișoara Shackleton ochii pe tine ! Crezurăm că uitai de tot de noi.

Cei din Cornwall amestecă frecvent persoanele, dar Lily o făcea doar cînd era emoționată. Vocea ei trăda acum acest lucru.

— Știai că și-a rupt mîna, sărăcuța ? Toată ziulica a stat la spital, dar doctorul a zis că se face bine. Stai puțin, s-o strig.

Ieși în hol și am auzit-o cum o striga pe domnișoara Shackleton să vină jos repede, pentru că o aștepta o surpriză nemaipomenită.

Daniel o urmă, dar eu am rămas în bucătărie. Dintr-un motiv oarecare, simțeam că dacă aș fi fost de față, aș fi izbucnit probabil în plîns. Așa stînd lucrurile, Phoebe fu cea care plînse. N-o mai văzusem plîngînd pînă atunci, dar erau lacrimi de bucurie, care se uscară într-o clipă. Apoi ne-am strîns cu toții în bucătărie ; eu am luat vinul din frigider, Lily uită de tăiatul izmei și se duse să caute pahare, iar acea întîlnire oa-

recum întîmplătoare se transformă într-o sărbătoare nemaipomenită.

Daniel rămase toată după-amiaza. Ziua care începuse atît de strălucitor deveni mohorîtă, cu nori joși ce apăreau brusc din mare, împinși de vînt. Plouase torențial și se lăsase frigul, dar nouă nu ne păsa de nimic, stînd înăuntru lîngă foc. Orele zburau una după alta, în timp ce Phoebe și Daniel depănau amintiri sau povesteau tot ce li se mai întîmplase între timp.

Nu prea aveam nimic de adăugat la conversație, dar nu avea importanță. Mă bucuram să ascult pur și simplu, nu doar pentru că-mi dădeam seama că țin la acești doi oameni, dar și pentru că tot ceea ce discutau avea importanță pentru mine și pentru profesia mea. Îl cunoșteam pe pictorul cutare, auzisem despre expoziția cutare, văzusem portretul cutare. Phoebe vorbea despre un oarecare Lewis Falcon, care locuia în prezent într-o casă de lîngă Lanyon ; îmi aduceam aminte de el, pentru că avusese o expoziție la Marcus Bernstein, în urmă cu un an și ceva.

Apoi am vorbit despre Chips, de parcă n-am fi vorbit despre o persoană care murise cu șase ani în urmă, ci despre cineva care ar fi putut să intre în orice clipă în camera luminată de focul din cămin, să se afunde în fotoliul său vechi și să ia parte la discuție.

Într-un sfîrșit, ajunseră să vorbească despre munca lui Phoebe. Daniel voia să știe la ce mai lucra Phoebe acum, iar ea rîse în stilul ei autocritic, spunînd că nu avea nimic de arătat acum, dar recunoscu, la insistențele noastre, că existau cîteva pînze pe care le terminase anul trecut, în timpul vacanței din Dordogne, dar nu apucase niciodată să le pună în ordine. Acum se aflau în atelierul lui Chips, așezate la întîmplare și acoperite de praf. Daniel se ridică imediat în picioare și ceru să le vadă, așa că Phoebe căută cheia atelierului, își trase un impermeabil pe ea și apoi ieșiră împreună, mergînd pe cărarea de cărămidă, să le caute.

Nu i-am însoțit în această expediție. Era patru și jumătate, și Lily Tonkins plecase acasă, așa că, după ce am adunat cestile de cafea și le-am spălat, am pregătit o tavă pentru ceai, am găsit o prăjitură cu fructe în bucătărie și am luat ceainicul gol, să-l umplu la chiuvetă.

În bucătăria lui Phoebe, chiuveta se afla sub fereastră, ceea ce era foarte plăcut, pentru că în timp ce spălai vasele puteai să te bucuri de priveliștea de-afară. Dar acum, această priveliște era înecată într-o ploaie care începeșa totul. Norii erau la mică înălțime, reflectîndu-și umbrele plumburii în nisipurile ude ale estuarului. Flux, reflux... Acestea construiau un tipar al timpului, ca minutarele unui ceas, măsurînd viața.

Eram într-o pasă filosofică, pașnică. Și dintr-o dată, m-am simțit foarte fericită. Această fericire mă luă pe neașteptate, așa cum mi se întîmpla cîteodată cu bucuriile fără de seamăn ale copilăriei. M-am uitat în jur, de parcă sursa acestei euforii nejustificate ar fi putut fi văzută, pipăită, amintită. Vedeam totul cu o intensă și extraordinară percepție, în bucătăria familiară, încît fiecare lucru obișnuit și umil părea atrăgător și frumos în același timp. Fibra mesei uzate, culorile strălucitoare ale vaselor din bufet, un coș cu legume, simetria cestilor și cratițelor.

M-am gîndit la Daniel și la Phoebe, cotrobăind împreună în atelierul vechi și prăfuit al lui Chips. Eram bucuroasă că nu mă dusesem cu ei. Îl plăceam. Îmi plăceau mîinile lui frumoase, vocea vioaie și ochii săi negri, dar era totuși ceva tulburător în el, iar eu nu eram sigură că doream să fiu tulburată.

„Nu ești numai extraordinar de drăguță, ci și foarte talentată", îmi spusese el.

Nu eram obișnuită să mi se spună că sînt drăguță. Părul meu lung și drept era prea deschis la culoare, gura prea mare, nasul cîrn. Nici măcar lui Nigel Gordon, care — după părerea mamei mele — era îndrăgostit de mine, nu i se întîmplase să-mi spună că sînt drăguță. Atrăgătoare, poate,

sau frapantă, dar niciodată drăguță. M-am întrebat dacă Daniel era căsătorit și apoi am rîs în sinea mea. Succesiunea gîndurilor mele era atît de chinuitor de evidentă, în plus aceasta ar fi fost exact întrebarea pe care mi-ar fi pus-o mama. Ridicolul ideii rupse vraja acelui moment extraordinar de percepție. Bucătăria lui Phoebe își recăpătă aspectul ei obișnuit, lumesc; lăsată în ordine de Lily Tonkins, înainte să-și pună basmaua și să se întoarcă acasă cu bicicleta ca să pregătească ceaiul pentru bărbatul ei.

După ceai, Daniel își trase manșeta, se uită la ceas și spuse că trebuie să plece.

— Aș fi vrut să stai aici, spuse Phoebe. De ce să nu te întorci aici ? Ia-ți lucrurile și întoarce-te la noi.

Dar el spuse că nu.

— Lily Tonkins are și-așa destule pe cap cu voi două.

— O să te mai vedem ? Stai mai mult ?

Daniel se ridică în picioare.

— O zi, două oricum.

Suna vag.

— O să mai vin să vă văd.

— Cum ai să ajungi înapoi la Porthkerris ?

— Probabil că e vreun autobuz...

— Te duc eu cu mașina lui Phoebe, i-am spus. Pînă la stația de autobuz e o milă. Afară plouă și o să te uzi pînă la piele.

— Nu te superi ?

— Bineînțeles că nu mă supăr.

Își luă la revedere de la Phoebe, apoi am ieșit afară și ne-am urcat în mașina ei veche și hîrbuită. Am dat înapoi cu grijă la ieșirea din garaj și am plecat lăsînd în urma noastră Holly Cottage, cu silueta lui Phoebe înconjurată de lumină în cadrul ușii, făcîndu-ne semn cu mîna sănătoasă și urîndu-ne drum bun, de parcă am fi pornit în vreun raliu-maraton.

Am urcat cu ușurință dealul, prin perdeaua de ploaie, trecînd pe lîngă clubul de golf și intrînd apoi în drumul principal.

— Conduci foarte bine, spuse el admirativ.

— Dar și tu știi să conduci, nu ? Oricine știe să conducă o mașină.

— Da, știu să conduc, dar pur și simplu nu suport. Sînt complet pe din afară în privința mecanicii.

— N-ai avut niciodată mașină ?

— A trebuit să am una în America. Toată lumea are mașină în America, dar niciodată nu m-am simțit bine în ea. Am cumpărat-o de ocazie. Era enormă, lungă cît un autobuz, cu un radiator ca o muzicuță și niște faruri imense și țevi de eșapament ca niște simboluri falice. Avea și cutie de viteze automată, ferestre acționate electric și un soi de carburator cu supraalimentare. Eram terorizat de ea. După trei ani, în sfîrșit, am vîndut-o, dar pînă atunci abia reușiseam să învăț cum să umblu cu încălzitorul.

Am început să rîd. Mi-am amintit-o dintr-o dată pe Phoebe spunînd că atunci cînd te așezi la casa ta cu un bărbat, esențial este să te facă să rîzi. E drept că Nigel nu mă făcuse vreodată să rîd cine știe ce ; pe de altă parte, era un vrăjitor în materie de mașini și își petrecea în bună parte timpul liber ori cu capul sub capota MG-ului său, ori se întindea dedesubtul lui, ieșindu-i afară doar picioarele, iar conversația reducîndu-se la a cere o cheie franceză mai mare.

— Nu poți să le ai pe toate, i-am spus încurajator. Dacă ești un artist bun, ar fi prea mult să vrei să fii și un bun mecanic.

— Ăsta e lucrul cel mai formidabil la Phoebe. Pictează minunat. Ar fi putut să-și facă un nume, dacă nu și-ar fi subjugat talentul ca să-i construiască un cămin lui Chips... și tuturor studenților rătăciți ca mine, care au trăit și au lucrat cu ei și au învățat atît de mult de la ei. Holly Cottage a fost un fel de refugiu pentru foarte mulți artiști tineri și zbuciumați. Găseau întotdeauna mese îmbelșugate, ordine și curățenie,

și căldură. Nu poți uita niciodată genul ăsta de siguranță și confort. Îți insuflă dorința de trai bun — bun în adevăratul sens al cuvîntului — pentru tot restul vieții.

Era o satisfacție extraordinară să aud pe altcineva rostind cu voce tare ceea ce am simțit întotdeauna față de Phoebe, dar nu am fost niciclnd în stare să exprim în cuvinte.

— Sîntem la fel, tu și cu mine, i-am spus. Cînd eram copil, singurele momente cînd plîngeam, au fost acelea cînd trebuia să-mi iau la revedere de la Phoebe și să mă urc în tren ca să mă întorc la Londra. Și totuși, o dată ce ajungeam din nou acasă la mama, unde mă aștepta camera mea cu toate lucrurile mele, mă simțeam bine, și pînă a doua zi, eram din nou cît se poate de fericită, în elementul meu, lipită de telefon ca să-mi sun toate prietenele.

— Lacrimile erau rezultatul direct al nesiguranței generate de două lumi diferite, care se ating. Nimic nu te face mai nefericit.

Am reflectat la ceea ce-mi spusese. Părea adevărat.

— Cred că da, i-am răspuns.

— Drept să-ți spun, nu pot să mi te închipui altfel decît ca pe o fetiță fericită.

— Da, am fost fericită. Părinții mei erau divorțați, dar amîndoi erau oameni înțelepți și inteligenți, și totul s-a întîmplat cînd eram foarte mică, așa încît nu mi-a rămas ceea ce s-ar numi o rană deschisă.

— Ai avut noroc.

— Da, am fost întotdeauna un copil iubit și dorit. Nu poți să-ți dorești mai mult decît atît în copilărie.

Acum, drumul mergea în pantă și cotea spre Porthkerris. În negura serii, luminile portului scînteiau, departe, sub noi. Am trecut porțile de la Castle Hotel și am luat-o pe drumul șerpuit, străjuit de stejari. Drumul traversa un spațiu deschis, cu terenuri de tenis și zone de verdeață; în fața hotelului se afla o esplanadă acoperită cu pietriș. Lumina strălucea prin ferestre și prin geamurile ușii turnante. Am

parcat între un Porche și un Jaguar, am tras frîna de mînă și am oprit motorul.

— Nu pot să nu mă simt puțin stînjenită. Știi, n-am mai fost niciodată aici. N-a fost nimeni destul de bogat să mă invite.

— Hai să intrăm, îți fac cinste.

— Nu sînt îmbrăcată potrivit.

— Nici eu. Hai ! spuse el deschizînd portiera.

Am lăsat mașina acolo, care arăta prăfuită și abandonată, între vecinele sale aristocrate. Daniel intră primul prin ușa turnantă. Înăuntru era îngrozitor de cald, cu covoare groase și un miros de parfum bun. Fiind perioada de acalmie dintre ceai și cocteil, nu era prea multă lume în jur ; doar un bărbat, în costum de golf, citind *Financial Times*, și un cuplu în vîrstă, uitîndu-se la televizor. Portarul ne aruncă o privire rece, apoi îl recunoscu pe Daniel și își schimbă expresia imediat.

— Bună seara, domnule.

— Bună seara, răspunse Daniel și o luă direct spre bar.

Cît despre mine, era prima mea vizită la Castle Hotel și voiam să zăbovesc și să inspectez locurile. Aici — o cameră de corespondență ; dincolo — văzut prin deschiderea unei uși duble — un apartament supraîncălzit, supratapisat, aranjat pentru jocuri de cărți. Înăuntru, lîngă foc, stăteau patru doamne, în jurul unei mese de bridge. Ceva mi-a atras atenția și m-am oprit un moment ; scena îmi amintea atît de mult de o piesă din anii treizeci. Simțeam că o mai văzusem undeva ; draperiile lungi de brocart, scaunele tapisate cu creton, aranjamentele florale elaborate.

Chiar și doamnele purtau îmbrăcămintea corespunzătoare : jachete de cașmir, șiraguri de perle veritabile. Una fuma o țigară pusă într-un portțigaret lung de fildeș.

— Doi fără atu.

— Prue !

Daniel, nerăbdător, făcuse cale întoarsă ca să mă zorească.

— Hai odată !

Eram gata să-l urmez, cînd doamna care stătea cu fața spre mine, la masa de joc, ridică privirea. Ochii ni se întîlniră. Nu o recunoscusem imediat, dar mi-am dat seama că stăteam față în față cu doamna Tolliver.

— Prue !

Arăta cu politețe că-i făcea plăcere să mă vadă, deși era greu de crezut.

— Ce surpriză !

— Bună seara, doamnă Tolliver.

— Ce faci pe aici ?

Nu voiam să mă duc să stau de vorbă cu ele, dar, dată fiind situația, nu-mi venea nimic altceva în minte.

— Eu... tocmai mă uitam prin jur. N-am mai fost niciodată aici.

Am pășit în cameră și celelalte doamne mă priviră, zîmbitoare, pe deasupra cărților de joc, nescăpînd nici un detaliu al părului meu răvășit de vînt, al puloverului meu vechi, al pantalonilor decolorați.

Doamna Tolliver își puse jos cărțile și mă prezentă prietenelor sale.

— ...Prue Shackleton. Cred că o cunoașteți pe Phoebe Shackleton, care locuiește la Penmarron. Prue este nepoata ei...

— A, da, ce drăguț, spuseră doamnele, pe voci diferite, evident nerăbdătoare să se întoarcă la jocul lor.

— Prue a fost atît de drăguță cu Charlotte, ieri ! Au călătorit împreună cu trenul, de la Londra.

Doamnele zîmbiră din nou, aprobator. Mi-am dat seama, cu oarecare spaimă, că nu mă gîndisem la Charlotte toată ziua. Asta m-a făcut să mă simt vinovată într-un fel, iar vina nu era deloc atenuată de vederea doamnei Tolliver, stînd acolo în elementul ei și jucînd bridge.

— Unde e Charlotte ? am întrebat.

— Acasă, cu doamna Curnow.

— Se simte bine ?

Doamna Tolliver mă fixă cu o privire rece.

— Există vreun motiv pentru care ar trebui să nu se simtă bine ?

Întrebarea ei mă surprinse.

— Nu... nici un motiv. I-am prins privirea. Doar că în tren era foarte tăcută.

— Întotdeauna e tăcută. N-a avut niciodată prea mult de spus. Cum ai găsit-o pe Phoebe ? N-o supără mîna ruptă ? Mă bucur. E cu tine acum ?

— Nu, am condus doar pe cineva... Stă aici...

Atunci mi-am adus aminte de Daniel, stînd în spatele meu, şi m-am întors încurcată spre el ca să-l introduc în „conversaţia" noastră şi să-l prezint doamnei Tolliver.

— Daniel, ţi-o prezit pe doamna...

Dar el nu era în spatele meu. Am văzut doar uşile deschise şi, dincolo de ele, foaierul gol.

— Prietenul tău ne-a aruncat o privire şi a plecat, remarcă una din partenerele doamnei Tolliver.

M-am întors şi le-am văzut rîzînd, de parcă ar fi fost o glumă. Am zîmbit şi eu.

— Ce prostie ! Credeam că e aici.

Doamna Tolliver îşi ridică încă o dată cărţile de joc şi le aranjă într-un evantai perfect.

— Mă bucur că ne-am întîlnit, spuse ea.

M-am pomenit roşind fără motiv. M-am scuzat, le-am spus la revedere şi am plecat.

Ajungînd înapoi în foaier, am început să-l caut pe Daniel. Nu era nici urmă de el, dar am văzut firma luminată a barului şi m-am îndreptat într-acolo. Şi l-am găsit, figură solitară, stînd pe un taburet înalt, cu spatele la mine.

Eram indignată.

— De ce ai plecat în felul ăsta ?

— Patru cucoane jucînd bridge nu sînt tocmai pe gustul meu.

— Nici al meu. Dar cîteodată, trebuie să schimbi cîteva cuvinte cu cineva. M-am simţit foarte prost. Mă pregăteam

să te prezint și tu ai dispărut ca în ceață. Era doamna Tolliver, din Penmarron.

— Știu. Bei ceva ?

— Dacă știai că e doamna Tolliver, a fost și mai urît din partea ta.

— Vorbești ca un autor de manuale de protocol. Ce mă interesează pe mine doamna Tolliver ? Nu, nu-mi spune ; nu vreau să știu. Acum beau whisky. Tu ce vrei să bei ?

— Nu știu dacă vreau să beau.

Mă simțeam încă iritată.

— Credeam că ai venit aici ca să bem ceva.

— Bine. M-am cățărat pe taburet lîngă el. O să iau o bere.

Comandă el pentru mine. Apoi am așteptat în tăcere. În spatele barului, pe peretele rafturilor cu sticle, era o oglindă de unde ne priveau imaginile noastre reflectate. Daniel scoase un trabuc și îl aprinse, iar barmanul îmi aduse berea și făcu niște remarci despre vreme, apoi ne dădu o farfurie cu alune. Cînd se duse din nou la celălalt capăt al tejghelei, Daniel spuse :

— Bine, îmi pare rău.

— Pentru ce ?

— Pentru că am insultat-o pe doamna Tolliver și pentru că am fost scîrbos cu tine. De fapt, sînt un tip cam scîrbos. E bine de știut asta înainte să legăm o prietenie pe viață. Se uită la mine și zîmbi.

— N-ai reușit s-o insulți, am adăugat cu regret. Drept să-ți spun, nici mie nu-mi place prea mult.

— Cum de ești atît de apropiată de ea ?

— Dacă vorbești cu cineva la o masă de bridge, nu înseamnă neapărat că există vreo apropiere.

— O cunoști bine ?

— Nu, mama mea obișnuia să joace bridge cu ea cînd veneam să stăm la Phoebe. În plus, ieri am venit cu trenul de

la Londra împreună cu nepoțica ei, Charlotte Collis. Mama ei este Annabelle Tolliver. Fetița stătea lîngă mine și părea foarte tristă, așa că am mers împreună la vagonul restaurant să luăm prînzul. A fost... — mă hotărîi să nu intru în detalii cu privire la situația lui Charlotte — o complicație, și nu poate să mai stea deocamdată la internat, așa că a venit pentru o săptămînă la doamna Tolliver. Phoebe zice că-i un copil singuratic ; vine tot timpul la Holly Cottage, doar ca să aibă pe cineva cu care să vorbească.

Daniel își fuma trabucul în liniște. Nu spuse nimic. M-am întrebat dacă nu cumva îl plictiseam de moarte și m-am uitat la el să văd dacă-și înăbușea căscatul cu politețe. Dar nu era așa. Stătea pur și simplu cu cotul sprijinit de tejghea, uitîndu-se în jos. Profilul său nu trăda nici un sentiment. Din trabuc se ridica o volută parfumată de fum.

Am luat o înghițitură din berea gustoasă și rece.

— Doamna Tolliver nu prea voia ca Charlotte să stea la ea, din cîte mi-a spus Phoebe. Nici măcar n-a venit s-o întîmpine la haltă, așa că a trebuit să mergem împreună, cu taxiul domnului Thomas, și acum o găsesc pe doamna Tolliver jucînd bridge, în timp ce fetița stă acasă cu menajera. Nu cred că poate fi prea distractiv pentru Charlotte. Are doar zece ani. Ar trebui să fie cu copii de vîrsta ei.

După puțin timp, Daniel răspunse :

— Da.

Apoi își stinse trabucul fumat pe jumătate, strivind mucul în scrumieră, aproape cu ură. Își termină băutura, puse jos paharul gol, se întoarse spre mine și îmi zîmbi. Îmi spuse, în mod surprinzător :

— Pe mîine. Vii să luăm masa împreună ?

N-am răspuns imediat. Mă luase prin surprindere.

— Bineînțeles, dacă Phoebe nu are nevoie de tine, continuă el repede, și dacă poate să-ți mai împrumute mașina.

— Cred că ar putea. Cred că n-ar avea nimic împotrivă.

— Atunci întreab-o cînd ajungi acasă.

— Bine. Să vin aici, la hotel ?

— Nu, ne întîlnim la „Ship Inn", în port la Porthkerris. O să luăm o gustărică și un pahar cu bere și, dacă e frumos, o să mergem să stăm pe dig, pretinzînd că sîntem turiști.

Am zîmbit.

— La ce oră ?

Ridică din umeri.

— Pe la douăsprezece și jumătate.

— S-a făcut. Douăsprezece și jumătate.

Îmi făcea plăcere faptul că mă invitase.

— Bun, spuse el, termină-ți berea și te conduc la mașină.

Am ieșit prin ușa turnantă, împinși în întunericul umed. Am ajuns la mașina lui Phoebe și Daniel mi-a deschis portiera, dar, înainte să apuc să urc, i-am simțit mîna pe ceafă, întorcîndu-mi fața către el, apoi mă sărută pe gură. Fața lui era udă de ploaie și, o clipă, am stat acolo, simțindu-i apăsarea rece a obrazului pe obrazul meu.

Ne-am spus noapte bună. Am condus buimăcită înapoi la Penmarron. Mă simțeam ca beată, deși nu băusem mai mult de o jumătate de halbă de bere.

Explodam de nerăbdare să-i povestesc totul lui Phoebe și să ne adîncim în discuții lungi și edificatoare despre Daniel, despre doamnaTolliver și despre Charlotte. Dar cînd am ajuns înapoi la Holly Cottage, am surprins-o moțăind lîngă foc. Cînd se trezi, mărturisi că este foarte obosită. Brațul o durea, ghipsul era greu și avusese o zi lungă și plină de emoții. Arăta obosită, cu fața subțire umbrită de borul pălăriei, așa că i-am spus doar că Daniel mă invitase să luăm prînzul împreună a doua zi și am întrebat-o dacă nu o încurca

cu nimic și dacă puteam să iau mașina. Era perfect de acord, după cum știam că va fi, așa că ne-am dus la bucătărie și i-am turnat un pahar de vin întăritor, apoi am prăjit niște ouă pe care le-am mîncat în fața focului.

După ce am terminat, deși era doar opt și jumătate, se hotărî să se ducă la culcare. Am ajutat-o să urce, am pus pătura electrică în priză și am tras draperiile în fața întunericului rece al serii. Cînd am lăsat-o aranjată confortabil în patul ei uriaș, citea o carte la lumina veiozei, dar închizînd ușa și coborînd, am știut că va adormi foarte curînd.

4

În dimineața următoare m-am sculat din pat înaintea ei și m-am dus jos. Era prea devreme pentru Lily Tonkins, așa că am aranjat o tavă cu micul dejun al lui Phoebe, am făcut cafea și pîine prăjită și m-am cărat cu toate sus. Se trezise deja și privea pe fereastră la soarele care urca pe cer. Cînd mi-am făcut apariția în cadrul ușii, și-a întors capul pe pernă, a văzut tava și, cu energia-i caracteristică, mi-a spus :

— Ești complet idioată, Prue ; știi că nu iau niciodată micul dejun la pat.

— Ba astăzi o să-l iei.

Se ridică în capul oaselor ; i-am așezat tava pe genunchi, apoi am închis fereastra.

— Ziua bună se cunoaște de dimineață. Cred că o să plouă astăzi.

— Nu fi cobe. Nu ți-ai adus și tu o ceașcă ?

— Am crezut că vrei să fii lăsată în pace.

— Urăsc să fiu lăsată în pace. Îmi place să pălăvrăgesc la micul dejun. Du-te și adu-ți o ceașcă. — Dădu la o parte capacul cafetierei și se uită înăuntru. — Ai făcut cît pentru zece ; trebuie să mă ajuți s-o beau.

În pat, aproape singurul loc unde nu purta vreuna din pălăriile ei fanteziste, arăta altfel : feminină, mai bătrînă poate, vulnerabilă. Părul des ca sîrma era prins într-o coadă

peste umăr, iar ea era înfășurată într-un șal de lînă. Părea așezată atît de confortabil, că i-am spus :

— De ce n-ai sta în pat toată dimineața ? Lily Tonkins se poate descurca foarte bine și, de altfel, nu prea poți s-o ajuți cu o singură mînă.

— Poate, spuse Phoebe, fără să se decidă pe loc. S-ar putea să fac cum zici. Acum fugi și adu-ți o ceașcă înainte de-a se răci cafeaua.

Am luat nu numai o ceașcă, ci și un castronaș cu fulgi de cereale și i-am mîncat stînd pe marginea patului mare, din pin sculptat, pe care Phoebe și Chips îl împărțiseră timp de atîția ani păcătoși și fericiți. Îmi spusese odată că tot ce-i place cu adevărat în viață este ilegal, imoral sau îngrașă, după care rîsese pînă la epuizare.

Cum-necum, se descurcaseră, ea și Chips. Chiar și în sătucul acesta mic, parohial, învinseseră furtuna inevitabilă de prejudecăți printr-o puternică tărie de caracter, dublată de șarmul lor dezarmant. Îmi amintesc de Chips cum cînta la orga bisericii atunci cînd organistul avea gripă, și pe Phoebe preocupată să coacă prăjituri imense, care creșteau numai într-o parte, pentru ceaiul organizației de binefacere.

Îi păsa de toată lumea, cu toate acestea nu lua în seamă părerea nimănui. Mă uitam la ea cum mănîncă pîine prăjită și dulceață. O iubeam. Îmi prinse privirea.

— Ce bine că iei masa cu Daniel, spuse ea. La ce oră vă întîlniți ?

— La douăsprezece și jumătate la „Ship Inn" din Porthkerris. Dar nu mă duc dacă nu-mi promiți că te descurci.

— Pentru Dumnezeu, nu sînt paralizată ! Du-te. Numai că vreau să-mi spui tot cînd te întorci. Descriere cuvînt cu cuvînt.

Ochii îi străluciră jucăuș, iar colțurile gurii i se ridicară într-un zîmbet maliții și era atît de evident că se întorsese la starea ei firească, încît am început să-i povestesc ce se întîmplase cu o seară înainte și despre întîlnirea cu doamna Tolliver.

— ...Și a fost foarte stînjenitor, pentru că am crezut că Daniel e în spatele meu și am spus o stupizenie de genul: „Aș vrea să vă prezint un prieten" — și cînd m-am întors, nu mai era acolo. O ștersese spre bar.

— Doamna Tolliver l-a văzut ?

— Habar n-am. — Am rămas o clipă pe gînduri. — Are vreo importanță ?

— Nuuuu..., spuse Phoebe.

— Phoebe, tu îmi ascunzi ceva, m-am încruntat eu la ea.

Își lăsă jos ceașca de cafea și aruncă o privire pierdută pe fereastră. După puțin, dădu din umeri și spuse :

— Hmm, bine, nu cred că mai contează acum. Oricum, e așa de mult de cînd s-a întîmplat. A curs multă apă pe rîu în jos. Și nici măcar atunci n-a fost așa îngrozitor.

— Ce n-a fost îngrozitor ?

— Hmm... Cînd Daniel stătea la noi — era și el foarte tînăr — Annabelle Tolliver a venit de la Londra într-o vară să stea la maică-sa și... mă rog... poți să spui c-au avut un mic flirt. Un amantlîc, adăugă ea în speranța că va suna puțin trivial.

Daniel și Annabelle Tolliver. Am privit-o fix pe Phoebe.

— Vrei să spui că i-a plăcut Annabelle ?

— „I-a plăcut", rîse ea înfundat, ce cuvînt demodat și drăguț ! Ca „redingotă". Nu mai poartă nimeni azi redingotă, oftă ea și se întoarse la subiect. Nu, nu chiar. Dacă e să spunem adevărul, cred că mai degrabă Annabelle l-a plăcut pe Daniel.

— Dar trebuie să fi fost mult mai mare decît el.

— A, bineînțeles. Cel puțin cu opt ani.

— Și căsătorită.

— Da, și căsătorită ! Dar ți-am zis, asta nu conta niciodată pentru Annabelle. La vremea aceea avea și un copil. Michael. Cred că băiatul avea vreo patru ani. Săracu' copil, mi-amintesc că și pe-atunci semăna așa de bine cu taică-său !

— Dar... digresiunile fără de sfîrșit ale lui Phoebe nu limpezeau cu nimic situația. Ce s-a „întîmplat" ?

— O, Doamne, nu s-a întîmplat nimic! Se duceau împreună la petreceri, luau picnicuri pe plajă și înotau. În vara aceea ea avea o mașină foarte elegantă, una decapotabilă; se plimbau cu ea peste tot și erau foarte arătoși împreună. Pur și simplu îți atrăgeau privirea. Ei, Prue, poți să-ți închipui...

Puteam. Chiar prea bine!

— Dar n-aș fi crezut că Daniel... m-am oprit. Nu mai eram sigură de ceea ce gîndeam.

— N-ai fi crezut că Daniel e tipul sociabil. Poate că nici nu era, dar era un tînăr foarte atrăgător. În privința asta, încă mai e. Și probabil că i-a gîdilat orgoliul s-o vadă atît de nerăbdătoare să-și petreacă timpul cu el. Ți-am spus, era frumoasă. Bărbații roiau în jurul ei și leșinau ca niște vaci îndrăgostite. Sau, mă rog, ca niște boi îndrăgostiți. Daniel era întotdeauna tăcut. Cred că tăcerea lui a intrigat-o pe Annabelle.

— Cît a durat chestia asta?

— Mai toată vara, cînd și cînd. N-a fost decît un flirt. Perfect nevinovat.

— Și doamna Tolliver ce-a spus despre asta?

— Doamna Tolliver nu spune niciodată nimic. E genul de persoană care crede cu tot dinadinsul că dacă nu te bagi, o să treacă. În afară de asta, înțelesese probabil că dacă nu era Daniel, ar fi fost altcineva. Și și-a dat seama că el era un rău mai mic decît altele.

— Și micuțul... Michael?

— Avea grijă de el o dădacă scrobită. N-a fost o piedică.

— Dar soțul ei... — cu greu suportam să-i pronunț numele acela oribil — Leslie Collis?

— L-a lăsat la Londra să-și conducă biroul. Cred că stătea într-un apartament de serviciu sau așa ceva. Habar n-am. Oricum n-are importanță.

Am cumpănit asupra celor aflate. Într-un sfîrșit, am spus:

— Atunci, aseară... crezi că Daniel din cauza asta n-a vrut să vorbească cu doamna Tolliver?

— Poate. Sau poate că n-a vrut să intre în vorbă cu patru doamne jucătoare de bridge.

— Mă-ntreb de ce nu mi-a povestit chiar el.

— N-avea nici un motiv s-o facă. N-are nimic de-a face cu tine și, oricum, nu se poate spune c-a fost un eveniment, dimpotrivă. Își mai turnă cafea, apoi spuse, destul de ferm: Nu trebuie să amplifici povestea.

— A, nu. Mi-aș fi dorit însă să fi fost oricine altcineva decît Annabelle Tolliver.

Ziua bună se cunoaște de dimineață. Dar era genul de zi în care nu puteai fi sigur cum va evolua vremea. O zi caldă, cu vînticel dinspre vest și rafale care rupeau frunzele uscate și le zburătăceau spre marea ca indigo-ul, ce părea acoperită cu siluete de cai albi. Nori mari alergau în înălțimile cerului de un albastru metalic și însuși aerul părea a străluci. De pe vîrful dealului de lîngă Porthkerris, puteam să cuprind cu privirea mile întregi, mult mai departe de far, înspre pintenul îndepărtat al Capului Trevose. Din portul care se vedea departe, jos, o barcă solitară de pescuit încerca să înfrunte valurile agitate ale mării și să iasă în larg în spatele stîncilor Lanyon.

Drumul o lua abrupt în jos, străbătînd străzile înguste ale micuțului oraș. Cei mai mulți dintre vizitatorii estivali plecaseră deja. Doar cîțiva, rebegiți, în șorturi, stăteau în picioare afară, lîngă chioșcul de ziare sau își croiau drum în josul dealului unde o patiserie răspîndea arome îmbătătoare de plăcinte calde.

În Porthkerris, „Ship Inn" — construit de mai bine de trei sute de ani — se află pe drumul portului de lîngă vechiul chei, unde pescarii își lăsau năvoadele cu sardele. Am trecut cu mașina pe lîngă el, dar nu era nici urmă de Daniel, așa că mi-am căutat un loc de parcare pentru Volkswagen și am bătut apoi drumul înapoi spre han; am intrat, aplecîndu-mi capul sub ușorul scund, înnegrit de fum. Înăuntru, comparativ cu lumina de afară, era foarte întuneric. În cămin ardea

un foc mic de cărbuni, în fața căruia stătea un bătrîn, arătînd de parcă s-ar fi aflat acolo dintotdeauna, dacă nu cumva prinsese rădăcini în dalele pardoselii.

— Prue.

M-am întors. Daniel stătea în cadrul unui bovindou, cu o halbă goală așezată pe masa instabilă înjghebată dintr-un butoi. Se ridică, făcîndu-și loc să iasă și spuse :

— E o zi prea frumoasă ca să mîncăm înăuntru. Ce crezi ?

— Atunci ce facem ?

— Cumpărăm ceva. Și mîncăm pe plajă.

Așa că am ieșit din nou și am luat-o în jos pe drum pînă am dat de unul din magazinele acelea comode care vînd de toate. Am cumpărat plăcinte calde, atît de fierbinți că vînzătorul a trebuit să le împacheteze într-un ziar. Am mai cumpărat o pungă de mere, niște biscuiți cu ciocolată, un pachet de pahare de carton și o sticlă de vin roșu dubios. Vînzătorul își dădu seama că o s-o bem în aer liber, fu drăguț și aruncă în pungă și un tirbușon.

Am ieșit din nou la soare și am traversat strada, apoi am coborît treptele din piatră, care sus erau uscate, în timp ce la bază erau acoperite cu alge. Apa se retrăgea și lăsase în urmă o curbă de nisip galben curat. Ne-am așezat pe un morman de pietre șlefuite de mare de-a lungul secolelor, adăpostiți de vînt și cu soarele scăldîndu-ne fețele. Prin aer, purtați de vînt, se învîrteau pescărușii zgomotoși și dintr-un loc în care niște oameni lucrau în tihnă la o barcă se auzeau sunetele îndepărtate și plăcute ale loviturilor de ciocan și murmur de voci.

Daniel deschise sticla cu vin și despachetarăm plăcintele. Mi se făcu deodată foame. Am mușcat lacomă dintr-una, dar era atît de fierbinte, încît mai că mi-am ars limba. Bucățele de cartof aburind căzură din plăcintă pe nisip și fură zărite și înhățate într-o clipă de un pescăruș mare, lacom.

— Ai avut o idee excelentă, am zis eu.

— Da, mi se întîmplă din cînd în cînd.

Şi mi-a trecut prin minte că dacă aş fi fost cu Nigel, aproape cu siguranţă am fi luat prînzul la Castle Hotel : faţă albă de masă, chelneri peste tot, conversaţie stînjenitoare. Daniel scoase dopul de la sticlă ; luă o gură de vin, îl degustă, apoi înghiţi.

— Un vinuţ amuzant şi nepretenţios, spuse el, dacă nu te deranjează că e rece ca gheaţa. Nu cred că-i influenţează buchetul dacă îl bei dintr-un pahar de hîrtie, dar săracului nu-i dă mîna să aleagă. O alternativă ar fi doar gîtul sticlei. — Muşcă din plăcintă. — Cum se mai simte Phoebe în dimineaţa asta ?

— A fost obosită aseară. S-a culcat devreme, iar azi-dimineaţă i-am dus micul dejun la pat şi a promis că o să stea acolo pînă la prînz.

— Ce s-ar fi făcut dacă n-ai fi putut să vii la Penmarron să ai grijă de ea ?

— S-ar fi descurcat. Ar fi avut Lily grijă de ea, dar Lily nu ştie să conducă, iar lui Phoebe îi displace profund să n-aibă maşină.

— Şi de la slujbă cum ai plecat aşa... ? Ce se face Marcus Bernstein fără tine ?

— Aveam oricum concediu două spătămîni, aşa că n-a fost o problemă. Angajase deja pe cineva să se ocupe de treburile mele, cît aş fi fost plecată.

— Vrei să zici că aveai două săptămîni concediu şi nu-ţi făcuseşi nici un plan ? Ce-aveai de gînd să faci, să stai în Londra ?

— Nu. De fapt, trebuia să merg în Scoţia.

— Scoţia ? ! Pentru Dumnezeu, şi ce să faci acolo ?

— Să stau la unii.

— Ai fost vreodată în Scoţia ?

— Nu. Tu ?

— O dată. Toată lumea îmi spunea ce frumoasă e, dar a plouat aşa de tare, că n-am apucat să văd dacă au minţit sau nu, zise el muşcînd din nou din plăcintă. Şi la cine trebuia să te duci ?

— La niște prieteni.

— Ești șmecheră, nu ? Ai face bine să-mi spui tot, pentru că o să te sîcîi cu întrebări pînă o să aflu. Prietenul tău, nu ?

Nu puteam să-l privesc.

— De ce-ar fi ?

— Pentru că ești mult prea atrăgătoare ca să n-ai nici unul care se ofilește de dragoste după tine. Și mai ai și expresia asta extraordinară de nonșalanță confuză.

— Cred că-i o contradicție în termeni.

— Cum îl cheamă ?

— Pe cine ?

— Ți, nu mai fi așa rușinoasă ! Pe prieten, normal !

— Nigel Gordon.

— Nigel. Nigel e unul dintre numele care-mi displac cel mai tare.

— Nu-i mai rău decît Daniel.

— E siropos. Și Timothy e un nume siropos. Și Jeremy. Și Christopher. Și Nicholas.

— Nigel nu e siropos.

— Da' cum e ?

— Drăguț.

— Și ce meserie are ?

— Agent de asigurări.

— Și e din Scoția ?

— Da. Familia lui stă acolo. În Invernesshire.

— Ce bine că nu te-ai dus ! Ți-ar fi displăcut total. O casă enormă, neîncălzită, cu dormitoare reci ca frigiderul și băi vechi îmbrăcate în mahon, ca niște sicrie.

— Daniel, i-am spus, faci cele mai ridicole afirmații dintre toți oamenii pe care i-am cunoscut.

— N-o să te măriți cu el, nu ? Cu agentul ăsta scoțian de asigurări ? Te rog, n-o face. Nu pot să suport gîndul că ai purta fustă scoțiană și-ai locui în Inverness-shire.

Aproape că mă pufni rîsul. Am reușit însă să fac o față afectată.

— N-o să stau în Inverness-shire, o să stau la reședința luxoasă a lui Nigel din South Kensington. — Am aruncat pescărușilor ce-mi mai rămăsese din plăcintă și m-am servit cu un măr pe care l-am șters de pulover. — Și nici n-ar mai trebui să muncesc și să mă car în fiecare dimineață pînă la Marcus Bernstein. Aș putea să fiu o cucoană și să am timp să fac ce-mi place, adică să pictez. Și n-ar conta dacă nu mi-ar cumpăra nimeni tablourile, pentru că soțul meu ar fi mereu la datorie, gata oricînd să achite notele de plată.

— Credeam că gîndești ca Phoebe, spuse el, sînt dezamăgit.

— Probabil că uneori gîndesc ca mama. Ei îi place ca viața să fie plată, îngrijit așezată, convențională și sigură. Îl adoră pe Nigel. Abia așteaptă să-nceapă planificarea nunții. Catedrala St. Paul, Knightsbridge și o recepție la Pavilion Road...

— Și o lună de miere la Budleigh Salterton, cu crose de golf în portbagajul mașinii. Prue, nu cred că vorbești serios !

Am mușcat zdravăn din mărul lucios.

— Ba s-ar putea să vorbesc foarte serios !

— Nu cu unul pe care-l cheamă Nigel !

Începea să mă irite.

— Nu știi nimic despre el. Oricum, ce-i așa rău să te măriți ? Ai o părere extraordinară despre Phoebe, îl adorai pe Chips. Da' știi, s-ar fi căsătorit de mult dacă Chips ar fi putut să divorțeze. Da' n-a putut. Așa că au făcut un compromis și s-au înțeles perfect.

— Nu cred că e rău să te măriți. Pur și simplu cred că-i aberant să te măriți cu cine nu trebuie.

— Bănuiesc că n-ai făcut niciodată greșeala asta.

— Nu, ca să zic așa, n-am făcut-o. Am făcut orice altceva, orice alt gen de greșeală, dar căsătoria nu s-a numărat printre ele. — Păru că-și trece în revistă gîndurile. — De fapt, nici măcar nu m-am gîndit la asta.

Îmi zîmbi și i-am zîmbit și eu, pentru că fără vreun motiv anume m-a cuprins dintr-o dată bucuria, pur și simplu

fiindcă nu fusese niciodată căsătorit. De fapt, nu eram surprinsă. Era ceva nomad, liber, în felul de-a fi al lui Daniel și mi-am dat seama că-l invidiam pentru asta.

— Aș vrea să am timp în viață să fac totul, am spus.

— Ai timp.

— Știu, numai că deja par să-mi fi creat un soi de rutină. Îmi place rutina. Îmi place slujba pe care o am și fac exact ceea ce mi-ar plăcea să fac, țin la Marcus Bernstein și nu mi-aș schimba slujba asta pentru nimic în lume. Dar cîteodată, dimineața, cînd plec la muncă, stau la volanul mașinii și mă gîndesc — am douăzeci și trei de ani, ce fac eu cu viața mea ? Și-atunci îmi vin în cap toate locurile pe care aș vrea să le văd. Cașmir și Bahamas, Grecia, Palmira... Și San Francisco, Beijing și Japonia. Aș vrea să fi fost prin cîteva din locurile pe unde ai fost tu.

— Atunci du-te. Du-te acum.

— Sună așa de simplu cînd spui asta.

— Dar așa și e. Viața e simplă în măsura în care ți-o faci tu așa.

— Poate că n-am atîta curaj. Totuși, aș vrea să fi făcut cîteva din lucrurile pe care le-ai făcut tu.

— Să nu-ți dorești asta, rîse el. A fost un iad, cel puțin în parte.

— Dar acum nu mai e iad. Acum îți merge totul din plin !

— Nesiguranța e întotdeauna un iad.

— În ce privință ești nesigur ?

— În privința a ceea ce voi face de acum încolo.

— Asta n-ar trebui să te înspăimînte așa tare.

— Am treizeci și unu de ani. În următoarele douăsprezece luni trebuie să iau un soi de decizie ; mi-e frică să mă las în voia soartei. Nu vreau să plutesc în derivă pentru tot restul vieții.

— Și ce vrei să faci ?

— Vreau...

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de granitul colțuros al digului, își întoarse fața spre soare și închise ochii. Arăta ca un om care duce dorul cufundării într-un somn al uitării.

— Cînd se termină expoziția asta de la Peter Chastal, vreau să plec în Grecia. E acolo o insulă, Spetsai, și pe ea e o casă, pătrată și albă, ca un cub de zahăr. Are o terasă din plăci de teracotă și flori de mușcată în ghivece așezate sus, pe marginea zidului. Sub terasă e un ponton și o barcă cu o pînză albă, care seamănă cu aripa unui pescăruș. Nu-i o barcă mare. Cît pentru doi oameni.

Așteptam. Deschise ochii și spuse :

— Cred c-o să mă duc acolo.

— Fă-o.

— Vii și tu ? îmi întinse mîna. Vrei să vii să mă vizitezi ? Acum o clipă mi-ai spus că vrei să te duci în Grecia. Vii să-ți arăt ceva din strălucirea ei ?

Eram foarte mișcată. Mi-am așezat mîna într-a lui și i-am simțit degetele strîngîndu-mi încheietura. Cît de diferit era, fantastic de diferit, de invitația lui Nigel să-i vizitez mama în Inverness-shire. Două lumi diferite. *Nesiguranța a două lumi diferite care se atingeau.* Mă întrebam dacă nu cumva eram gata să izbucnesc în lacrimi.

— Într-o zi, i-am spus eu cu vocea unei mame care încearcă să împace un copil insistent, într-o zi, poate, o să pot veni.

Cerul se acoperea treptat de nori ; se lăsa frigul. Era timpul să ne urnim din loc. Am adunat resturile picnicului și am găsit o cutie de gunoi lîngă un felinar, în care le-am aruncat. Am luat-o pe jos pînă unde lăsasem mașina lui Phoebe — mirosea a ploaie, iar marea devenise agitată și cenușie.

Ziua bună se cunoaște de dimineață. Ne-am urcat în mașină și am condus încet pînă la Penmarron. Încălzirea din mașina lui Phoebe nu mergea și mi-era frig. Știam că la Holly Cottage focul era probabil aprins și erau pregătite bunătăți

pentru ceai, dar nu mă gîndeam acum la lucrurile astea. Mintea mi-era plină de imagini din Grecia, de casa de deasupra apei și barca cu pînza ca o aripă de pescăruș. Mă imaginam înotînd în acea Mare Egee întunecată, în apa caldă și limpede ca sticla...

Mi-am adus aminte de vis.

— Daniel !

— Da.

— În prima noapte după ce-am sosit de la Londra, am avut un vis. Înotam. Eram pe o insulă pustie și trebuia să merg mult printr-o apă mică. Dintr-o dată însă a devenit adîncă. Era așa de limpede, că se vedea fundul. Cînd am început să înot, am simțit curentul. Repede și puternic. Era ca și cum m-ar fi tras curentul unui rîu.

Mi-am reamintit senzația de pace, de binecuvîntată acceptare.

— Și ce s-a mai întîmplat atunci ?

— Nimic. Dar a fost frumos.

— Pare un vis frumos. Ce te-a făcut să te gîndești la el ?

— Mă gîndeam la Grecia. Să-noți în mările întunecate ale lui Homer.

— Toate visele au o semnificație.

— Știu.

— Și tu ce crezi c-a însemnat visul tău ?

— M-am gîndit că-nseamnă moarte, i-am spus.

Dar asta fusese înainte ca Daniel să apară în viața mea. Acum devenisem mai înțeleaptă și știam că visul nu era deloc despre moarte, ci despre dragoste.

Cînd ne-am întors la Holly Cottage, nu era nici urmă de Phoebe. În salonașul unde ardea focul nu era nimeni și cînd am strigat sus pe scări, gîndindu-mă că probabil își petrecuse toată ziua în pat, nu răspunse nimeni.

Se auzea însă dinspre bucătărie zgomot de vase și de sertare trase. Am traversat holul într-acolo. Daniel mă urmă. Cînd am deschis ușa să investighez, am descoperit-o numai pe Lily Tonkins, ocupată cu bătutul ouălor într-un castron cu aluat.

— V-ați întors, spuse ea. Nu părea prea încîntată să ne vadă. M-am întrebat dacă n-o fi cumva într-una din dispozițiile ei proaste. Lily era capabilă să se supere foarte tare. Nu pe noi în particular, ci pe lume în general, pe fata obraznică de la băcănie și pe omul de la primărie care se ocupa de pensia ei.

— Unde-i Phoebe ? am întrebat.

Lily nu-și ridică privirea.

— S-a dus pe plajă.

— Credeam c-o să stea în pat astăzi.

— Să stea în pat ?

Lily puse vasul jos cu o bufnitură și se uită la mine, punîndu-și mîinile în șold.

— N-a avut ocazia să stea în pat. Micuța aia, Charlotte Collis, a fost aici toată ziua, de la zece dimineața. De-abia îi dădusem domnișoarei Shackleton o ceașcă de ceai și mă apucasem să mai lustruiesc cratițele de aramă, că am auzit soneria. Ei, drăcia dracului, am zis, și m-am dus la ușă și na, tocmai ea era. Și de-atunci n-a mai plecat.

— Unde-i doamna Tolliver ?

— S-a dus la Falmouth la nu-știu-ce întîlnire. Salvați Copiii, Salvați Biserica, așa ceva... Mie mi se pare ciudat, zău. Adică eu înțeleg că unora nu le place să vadă de copii. Unora le place, altora nu. Da' ea e totuși bunica micuței. Nu-i nici o scofală să fii cînd aici, cînd colo, să joci cărți și să salvezi cine-știe-ce lucruri. Cineva trebuie să aibă grijă de micuță.

— Și doamna Curnow ? Ea unde e ?

— Betty Curnow e bine mersi acolo, la White Lodge, dar are și ea treaba ei. Dacă doamna Tolliver nu se învrednicește să aibă grijă de copil, atunci să plătească pe cineva să facă treaba asta.

— Și ce s-a întîmplat ?

— Păi, am lăsat-o să intre, sărăcuța, și i-am zis că domnișoara Shackleton e încă în pat și că tu ești plecată să iei prînzul în oraș. Așa că s-a dus sus s-o vadă pe domnișoara Shackleton și le-am auzit vorbind. Vorbeau și vorbeau, de-ai zice că biata copilă n-a avut niciodată un suflet care s-o asculte, cînd o auzi cum vorbește cînd e aici. Apoi micuța a coborît și mi-a zis că domnișoara Shackleton se sculase din pat și se îmbrăca. Și asta m-a supărat, fiindcă știam că are nevoie de odihnă. Așa că m-am dus sus să-i dau o mînă de ajutor la îmbrăcat, și pe urmă ea a coborît și i-a telefonat lui Betty Curnow și i-a spus că o ținem pe Charlotte la prînz la noi. Din fericire, aveam o bucățică rece de miel și am curățat niște cartofi și-am făcut un piure, da' nu-i drept ca domnișoarei Shackleton să-i cadă pe cap un copil ca să aibă grijă de el și mai are și brațu' ăla rupt și toate alea...

N-o văzusem niciodată pe Lily așa de vorbăreață sau supărată. Era îngrijorată pentru Phoebe, și pe bună dreptate. Dar în același timp avea un suflet bun. Cei din Cornwall iubesc copiii, iar Lily nu făcea excepție de la regulă. Pentru ea, Charlotte era un copil neglijat, și era pornită rău.

— Îmi pare rău, am spus. Ar fi trebuit să fiu aici să te ajut.

Daniel ascultase totul în tăcere. Apoi spuse :

— Unde sînt ?

— S-au dus jos pe plajă să deseneze. Asta le place să facă atunci cînd sînt împreună, parcă ar fi niște babe. — Se duse lîngă chiuvetă și privi pe fereastră. Daniel și cu mine o urmarăm. Văzurăm estuarul gol, nisipurile părăsite. Doar la capătul digului puteam discerne cele două siluete îndepărtate :

Phoebe, ușor de recunoscut după pălărie, și lîngă ea copila, care purta un hanorac purpuriu. Luaseră cu ele scaune de campanie și stăteau una lîngă alta, foarte aproape. Era înduioșător să le vezi împreună. Uitaseră de restul lumii și arătau de parcă timpul trecuse peste ele și le uitase acolo.

Cum stăteam așa, dintr-o dată stropi de ploaie începură să biciuiască geamul ferestrei.

— Ei, poftim ! zise Lily, ca și cum ar fi prevestit că se va întîmpla întocmai. Iar nemernica asta de ploaie. Și domnișoara Shackleton nici n-o să observe. Cînd începe să deseneze, s-a terminat cu toate. Poți s-o strigi pînă-ți scuipi plămînii, că nu te aude. Și mai are și ghipsu' ăla, săraca.

Era limpede că venise momentul să intervin.

— Mă duc să le iau, am spus.

— Nu, spuse Daniel, apucîndu-mă de braț ca să mă oprească. Toarnă cu găleata. Mă duc eu.

— Îți trebuie un pardesiu, Daniel, îl avertiză Lily, însă el găsi o umbrelă în hol și ieși, înarmat cu ea. L-am urmărit cu privirea ; ținea umbrela sus, deasupra capului, străbătu pajiștea și dispăru prin poarta gardului viu. După cîteva clipe, l-am mai zărit o dată, îndreptîndu-se pe marginea digului spre cele două artiste care nu observau nimic. Lily și cu mine ne îndepărtarăm de la fereastră.

— Cu ce pot să te ajut ? am întrebat.

— Poți să pui masa pentru ceai.

— O s-o pun aici. E așa de bine și cald !

— Fac niște clătite, spuse ea și ridică vasul, începînd din nou să bată aluatul. Arăta mai veselă, de parcă i se risipiseră toanele. Îi eram recunoscătoare pentru asta.

— Mîine o să fac ceva cu Charlotte, am spus. Poate o scot cu mașina undeva. Mă gîndesc la ea de cînd am venit, numai că am senzația că nu prea am timp să aranjez ceva.

— Da, e o fetiță destul de drăguță.

— Știu, numai că asta nu face decît să înrăutățească lucrurile.

Masa era pusă, pișcoturile erau gata, ceainicul fierbea, numai că ei nu se întorseseră.

— Și Daniel ăsta..., zise Lily, e la fel. Probabil a uitat pentru ce s-a dus și s-a așezat lîngă ele să picteze ceva...

— Mai bine mă duc după ei.

Am găsit un pardesiu vechi de-al lui Phoebe și o pălărie marinărească imensă care fusese a lui Chips și am ieșit pe ușa dinspre grădină. Ploua tare acum și totul era foarte ud, dar în timp ce traversam gazonul, apărură și Phoebe cu Daniel pe poartă. Daniel ținea sub unul din brațe scaunele de campanie, iar cu celălalt ținea umbrela deasupra lui Phoebe. Ea, în afară de pălărie, era îmbrăcată ca pentru o zi însorită, așa că jacheta, ai cărei nasturi erau încheiați peste ghips, părea mare și era udă leoarcă, iar pantofii și ciorapii împroșcați cu noroi. În mîna sănătoasă căra trusa de acuarele, o piesă familiară de echipament făcută din canava groasă ; cînd Daniel îi deschise poarta, ea ridică ochii și mă văzu.

— Bună ! Hai c-am ajuns ; ca niște șobolani murați !

— Lily și cu mine ne-am întrebat ce s-o fi întîmplat cu voi.

— Charlotte nu terminase încă și a vrut să mai stea.

— Unde e ?

— A, vine ea... Pe aici, pe undeva, spuse Phoebe aeriană.

M-am uitat peste umărul ei, în vale, și-am văzut-o pe Charlotte acolo. Stătea cu spatele la mine, afundîndu-se într-un tufiș ud de mure.

— Mă duc după ea, am spus resemnată și-am luat-o în jos pe panta udă și alunecoasă.

— Charlotte ! Haide, vino !

Se întoarse, ridică privirea și mă văzu. Părul i se lipise de cap și ochelarii îi erau aburiți de ploaie.

— Ce *naiba* faci ?

— Caut mure. M-am gîndit că poate-oi găsi cîteva.

— Nu e cazul să cauți mure, ci să vii sus în casă la ceai. Lily a făcut clătite.

— Bine, spuse ea și se mișcă fără tragere de inimă. Nici măcar clătitele fierbinți nu îi stîrneau entuziasmul. Mi-a trecut prin minte că era ușor să te scoată din minți și, totuși, i-am înțeles lipsa de chef, căci în acest fel se încheia o după-amiază petrecută în încîntătoarea companie a lui Phoebe. Mi-am adus aminte cum eram eu la vîrsta ei ; cum mă tîram spre casă după o zi cu Phoebe, petrecută poate pe plajă sau culegînd ciuboțica-cucului, sau mergînd cu micuțul tren pînă la Porthkerris. Întotdeauna fusese nevoie de un efort ca să te tîrăști înapoi la rutină, la masă și la viața de zi cu zi.

Mi-am întins mîna spre ea.

— Vrei să te trag în sus pe deal ?

Și-a scos mîna din buzunarul hanoracului și mi-a dat-o. I-o simțeam subțire, mică, udă și rece.

— Acum ai nevoie să te șteargă cineva bine cu prosopul și să bei ceva fierbinte, am zis. Ne urnirăm din loc.

— Cum a fost azi după-masă cu Phoebe ?

— Bine. Am desenat.

— Nu prea cred c-ați observat ploaia.

— Nu, nu chiar. Începuse să mi se ude un pic hîrtia, dar a apărut omul ăla și a ținut umbrela deasupra mea, așa că am putut să termin.

— Îl cheamă Daniel.

— Știu. Mi-a povestit Phoebe despre el. A stat într-un timp cu ea și cu Chips.

— Acum e un artist faimos.

— Știu și asta. A spus că desenul meu e foarte bun.

— Ce-ai desenat ?

— Am încercat să desenez niște pescărușI, numai că zburau în toate părțile, așa că mai mult am inventat.

— Înseamnă că ai imaginație.

— El a spus că e foarte bun.

— Sper că nu l-ai lăsat acolo jos.

— Nu. Phoebe l-a pus la ea în sac.

Ne pierduserăm suflul, așa că ne continuarăm urcușul în liniște. Am ajuns la poartă. Am deschis-o și i-am spus lui Charlotte cînd am intrat în grădiniță :

— M-am gîndit la tine și la ce-ai mai făcut. Aș fi vrut să te sun și să te invit la ceai, numai că am fost așa..., am ezitat, căutînd un cuvînt potrivit. „Ocupată" nu părea deloc adevărul adevărat.

— Nu e cine știe ce distractiv, spuse Charlotte, cu sinceritatea fără compromis a copiilor.

Mi-am compus o față veselă.

— Păi atunci poate facem ceva mîine împreună.

Am închis poarta în urma noastră.

— Poate mergem undeva cu mașina, dacă Phoebe n-are nevoie de ea.

Charlotte rămase pe gînduri. Apoi spuse :

— Crezi că ar vrea să vină și Daniel ?

De cum intrarăm în bucătărie, Lily, pe jumătate iritată, pe jumătate rîzînd, o luă pe Charlotte în primire ; îi trase fermoarul de la hanoracul ud leoarcă și după ce îngenunche se chinui cu cataramele de la sandale.

— Nu știu, zău, unii oameni fac numai prostii. Păi, domnișoara Shackleton, zău, n-am văzut în viața mea un om mai murat. I-am zis să se ducă sus și să-și schimbe *toate* hainele, pînă la piele, și n-a făcut altceva decît să rîdă și să spună că nu contează. O să conteze foarte mult cînd o să facă pneumonie ! N-ați simțit ploaia ?

— Nu chiar, spuse Charlotte.

Lily scoase un prosop uscat, îi luă lui Charlotte ochelarii și le șterse lentilele cu grijă ; apoi îi așeză ușor, îndreptîndu-i, pe năsucul ei. Cu același prosop începu să-i usuce copilului

părul, frecînd ca și cum ar fi uscat un cățeluș ud, bombănind în continuare. Le-am lăsat să-și vadă de treabă și m-am dus să-mi scot pardesiul și pălăria ca să le așez pe încălzitorul din hol la uscat.

Ușa de la salon era deschisă. În colțul îndepărtat, focul ardea și flăcările lui se reflectau în paravanul de alamă și în cîteva obiecte lustruite din jur : o cană de cupru, o ramă argintată pentru fotografii, o vază strălucitoare. În fața căminului, sprijinit într-un cot pe poliță și cu un picior pe paravan, stătea Daniel. Profilul feței sale abătute se reflecta în oglinda de deasupra poliței ; ținea în mînă o bucată de hîrtie pe care părea s-o studieze.

Am intrat ; își ridică privirea.

— Am adus-o pe Charlotte. E cu Lily, se usucă. Căuta mure.

M-am dus să stau lîngă el, întinzîndu-mi mîinile înghețate spre căldura focului.

— La ce te uiți ?

— La desenul pe care l-a făcut. E foarte talentată.

Îmi dădu desenul și se îndepărtă de cămin ca să se afunde în vechiul fotoliu al lui Chips, atît de încăpător. Arăta obosit ; își lăsă bărbia în piept și-și întinse picioarele. M-am uitat la desenul lui Charlotte și am înțeles imediat ce voia să spună. Era opera unui copil, dar plină de imaginație și desenată curat. Folosise creioane cu vîrf de fetru, iar strălucitoarele culori primare îmi aminteau de minunatele picturi în ulei ale lui Phoebe. M-am uitat la barca roșie ce aluneca pe marea de cobalt, cu pînza umflată de vînt. La cîrmă stătea un omuleț mic care avea o șapcă de marinar și pe puntea din față stătea o pisică mare, cu mustăți și mai mari.

— Îmi place pisica, am zîmbit eu.

— Mie-mi place tot desenul.

— E foarte vesel. E ciudat totuși, fiindcă nu cred că ea e neapărat un copil vesel.

— Știu, spuse Daniel. E un lucru încurajator.

Am pus desenul pe poliță, proptindu-l de ceasul lui Phoebe.

— I-am spus că mîine o duc undeva. Nu prea se distrează cu bunică-sa. Mă gîndeam să mergem undeva cu mașina.

— Ar fi drăguț din partea ta.

— Ea crede că ne-am distra și mai bine dacă ai veni și tu.

— Nu zău, spuse Daniel. — Nu părea prea încîntat de idee. M-am întrebat dacă nu cumva începuse să se plictisească de atîta companie feminină sau poate că nu-l atrăgea o zi petrecută cu mine și cu Charlotte. Îmi și doream să nu fi spus nimic despre asta.

— Probabil ai altceva mai bun de făcut.

— Da, spuse el. O să vedem.

O să vedem. O spusese ca adulții care mă înfuriau teribil pe cînd eram copil. Foloseau cuvintele astea cînd nu erau în stare, sau probabil nu voiau, să se angajeze în vreun fel.

Chips îmi făcuse caruselul. Era al meu. Îmi spusese cînd mi-l dăduse că, dacă voiam, puteam să-l iau cu mine la Londra, dar eu preferasem să n-o fac. Caruselul făcea parte din Holly Cottage, iar eu eram atît de tradiționalistă, încît hotărîsem să-l las aici.

Stătea unde stătuse întotdeauna, la jumătatea de jos a imensului bufet franțuzesc dintr-un colț al salonului lui Phoebe. În seara aceea, după ce se strînse masa și vasele fură spălate, Charlotte se duse să-l scoată de acolo. Îl luă cu grijă și îl așeză pe masa din fața șemineului. Chips îl făcuse dintr-un gramofon demodat. Scosese capacul și brațul cu ac și tăiase un disc de placaj de mărimea unui disc obișnuit de gramofon, apoi îi făcuse o gaură la mijloc ca să intre pe axul gramofonului. Discul de placaj era vopsit într-un stacojiu puternic și pe perimetrul său erau fixate animale. Și ele fuse-

seră tăiate tot din placaj cu ferăstrăul micuț al lui Chips : un tigru, un elefant, o zebră, un ponei, un leu și un cîine ; fiecare era vopsit în dungile sau petele sale caracteristice și fiecare purta o șa pictată în culori vii, cu frîuri și hățuri făcute din șnur auriu.

Te puteai juca în multe feluri cu el. Cîteodată îl așezam lîngă cuburile de construit, lîngă omulețiide fermă și animăluțele din lemn ce făcuseră parte dintr-o Arcă a lui Noe, de mult stricată, și devenea parte a unui bîlci sau a unui circ. De cele mai multe ori însă, mă jucam cu el așa cum era, rotind de mîner ca să-i pun mecanismul în mișcare, apoi întorcînd brațul care făcea să se învîrtă platanul. Mai era o manetă care regla viteza. Puteai să-i dai drumul să meargă încetișor (ca să se poată urca oamenii, spunea Chips) și să mărești apoi viteza pînă cînd animalele se învîrteau atît de repede că abia mai puteai să le distingi.

Asta făcea și Charlotte acum. Era ca atunci cînd privești un titirez. Într-un sfîrșit, mecanismul pierdu din viteză și, într-un ritm lent, caruselul se opri.

Charlotte se ghemui lîngă el și începu să învîrtă platanul cu mîna, uitîndu-se pe rînd la fața fiecărui animal.

— Pur și simplu nu știu *care* e preferatul meu.

— Al meu era întotdeauna tigrul, i-am spus eu. Are o față așa de fioroasă.

— Știu. Seamănă nițel cu tigrii din *Micuțul negru Sambo,* nu ? Și cînd toate animalele încep să se învîrtească repede de tot, seamănă puțin cu tigrii din povestire care alergau în jurul copacului pînă cînd s-au transformat în unt.

— Poate că Lily a făcut clătite din unt de tigru, spuse Phoebe, ca mămica micuțului negru Sambo.

— De ce trebuia să faci gramofoanele vechi să meargă mai repede sau mai încet ? La Sunningdale, pe combina stereo a lui tata sînt tot felul de butoane, da' nu cred că are vreunul care s-o facă să meargă mai repede sau mai încet.

— Era tare distractiv, îi spuse Phoebe. Puteai să pui un disc oarecare pe viteză mică și suna ca un rus imens care cînta cu voce gravă de bas. Și imediat după asta îl dădeai repede și suna piţigăiat ca un şoricel care cîntă.

— Da' de ce ? De ce făceaţi asta ?

— N-am nici cea mai vagă idee, spuse Phoebe, acesta fiind întotdeauna cel mai gîndit răspuns al ei la o întrebare căreia nu-i cunoștea răspunsul.

Charlotte se întoarse către mine :

— Tu știi ?

— Nu, nu știu.

Se întoarse spre Daniel :

— Da' tu ?

El tăcuse tot timpul acesta. De fapt, tăcuse tot timpul cît luasem ceaiul. Stătea în fotoliul lui Chips, aparent privind caruselul împreună cu noi și totuși, într-un fel, retras și închis în sine. Acum ne uitam toate la el, așteptînd să spună ceva, numai că el nu realizase că Charlotte i se adresase. Așa că ea îl întrebă din nou :

— Da' tu, Daniel ?

— Da' eu ce ?

— Tu știi de ce muzica e piţigăiată cînd e dată repede și gravă ca un bas cînd e dată încet ?

El se gîndi puțin și apoi sugeră că poate era ceva în legătură cu forța centrifugă.

Charlotte strîmbă din nas.

— Ce-i *aia ?*

— Aia care face să se-nvîrtă storcătorul de la mașina ta de spălat.

— Eu n-am storcător și nici mașină de spălat.

— Cînd o să fii mare, poate o să ai și o să te uiți cum funcționează, și-atunci o să-ți dai scama ce-i aia forță centrifugă.

Charlotte începu să învîrtă din nou mînerul gramofonului. Ceasul de pe poliță bătu ora cinci.

Phoebe spuse cu blîndețe :

— Charlotte, cred că e timpul să te duci acasă.

— A, chiar *trebuie ?*

— Nu, nu trebuie, numai că am promis că o să fii acasă cam pe la cinci.

Charlotte ridică privirea cu o expresie de parcă era gata să scîncească.

— Nu vreau să mă duc. Și nu pot să mă duc pe jos, pentru că plouă.

— Prue o să te ducă cu mașina.

— Aahh...

Mă temeam să nu plîngă, așa că am spus repede :

— Și nu uita : avem întîlnire mîine. Mergem împreună cu mașina. Vrei să vin să te iau ?

— Nu. Nu-mi place deloc să vină cineva să mă ia. Urăsc să aștept. Mi-e frică întotdeauna că oamenii nu mai vin să mă ia. Vin eu aici. Vin pe jos, ca azi-dimineață. Pe la cît să fiu aici ?

— Pe la zece jumătate, e bine ?

— Bine.

Daniel se ridicase și el în picioare.

— Tu unde pleci ? îl întrebă Phoebe.

— Și eu trebuie să plec, îi spuse el.

— Păi credeam că stai să mănînci cu Prue și cu mine. Lily a pregătit niște pui...

— Nu, lasă... Trebuie să mă întorc. Trebuie să dau un telefon. I-am promis lui Peter Chastal că o să-l caut pe Lewis Falcon și încă n-am făcut-o...

— A, bine, spuse Phoebe, care accepta imediat deciziile altor oameni și nu încerca niciodată să se împotrivească.

— Atunci mai bine pleci cu Prue ; te conduce ea cu mașina la Porthkerris după ce o lasă pe Charlotte.

El se uită la mine.

— Te deranjează ?

— Sigur că nu.

Numai că mă deranja, pentru că mi-ar fi plăcut să ia masa cu Phoebe și cu mine.

— La revedere, Phoebe.

Se duse s-o sărute ; ea îl bătu ușor cu afecțiune pe braț și îl lăsă să plece fără să-i pună întrebări.

„Așa trebuie să fiu și eu — mi-am spus, ducîndu-mă să-mi iau haina. Dacă vreau să rămînem prieteni, așa trebuie să fiu."

În mașină, el se așează lîngă mine, în timp ce Charlotte se cocoță pe bancheta din spate și se aplecă înainte pînă ce fața ei palidă ajunse între scaunele noastre.

— Unde mergem mîine ? vru ea să știe.

— Nu știu. Nu m-am gîndit. Știi vreun loc frumos ?

— Putem să mergem la Skadden Hill. Poate găsim mure. Și mai sînt și o mulțime de stînci pe vîrful dealului și una dintre ele are o amprentă de picior uriaș pe ea. Zău ! O amprentă adevărată, imensă.

— Puteți să vă duceți la Penjizal, spuse Daniel.

— Ce-i cu acest Penjizal ? am întrebat eu.

— E acolo un drum pe stîncă și la reflux se formează un bazin mare și adînc în piatră, unde vin focile și înoată.

Charlotte uită brusc de Skadden Hill. Amprentele de uriaș erau total neinteresante în comparație cu focile.

— A, hai să mergem acolo. N-am văzut niciodată foci, cel puțin nu de aproape.

— Nici măcar nu știu unde e Penjizal, am spus eu.

— Daniel, nu ne arăți tu ? Charlotte îi puse mîna pe umăr ca să-i atragă atenția. Vii cu noi ? Hai, vino cu noi !

Daniel nu răspunse imediat acestui apel pătimaș. Știam că mă așteaptă pe mine să intervin, poate chiar să inventez o scuză pentru el ; dar am tăcut, egoistă. Mă uitam prin parbri-

zul a cărui sticlă era curățată de ștergătoare, la drumul din fața mea plin de apă noroioasă. Stejarii se profilau negri pe cer, grei de ploaie.

— Te rog, insistă Charlotte.

— Poate, spuse el.

Ea nu se lăsă cu una, cu două.

— Asta înseamnă da sau nu ?

— Bine, atunci... întoarse capul și îi zîmbi : Da.

— A, *buuuun,* aproape că bătu din palme, ce să aduc, Prue ? Să-mi aduc ghetele de cauciuc ?

— Ar fi bine. Și un pardesiu gros, în caz că plouă.

— Da o să facem un picnic, chiar dacă plouă ?

— Da, o să facem un picnic. Găsim noi un loc să mîncăm. Ce-ți place ? Sandvișuri cu șuncă ?

— Da. Și Coca-Cola.

— Cred că are bunica și dacă n-are, mă duc eu să cumpăr. Se găsește la magazinul din sat.

Ajunseserăm la porțile de la White Lodge. Trecurăm de ele ; o luarăm pe alee ; casa ne aștepta învăluită în ploaie, cu fațada închisă și inexpresivă, nelăsînd să se vadă nimic din ce ar fi putut să fie în spatele ei. Ne oprirăm lîngă trepte și Daniel se dădu jos ca s-o lase pe Charlotte să iasă. Rămase uitîndu-se la ea. Micuța ținea în mînă desenul pe care-l făcuse. Phoebe îl luase de pe poliță și i-l dăduse lui Charlotte cînd eram gata de plecare.

— Nu uita asta, îi spusese ea, adăugînd încurajator : Poate vrei să i-l dai bunicii.

Dar Charlotte i-l oferi acum lui Daniel.

— Vrei să-l păstrezi ? îl întrebă timid.

— Aș vrea foarte mult. Dar nu-i pentru bunica ta ?

— Nu neapărat. N-o să-l vrea.

— În cazul ăsta, îl iau. Mulțumesc. O să-l păstrez ca pe o comoară.

— Atunci ne vedem mîine. La revedere, Prue, și mulțumesc că m-ai condus acasă.

O privirăm cum urcă treptele de la ușa din față. În timp ce Daniel se urca lîngă mine, ușa se deschise. O geană de lumină galbenă străluci în întuneric și o văzurăm pe doamna Tolliver stînd acolo. Ne făcu cu mîna — în semn de mulțumire, poate, sau de la revedere. Apoi o băgă pe Charlotte în casă. /

5

Am pornit spre Porthkerris. Drumul era scurt, dar în seara aceea l-am parcurs în tăcere, Daniel și cu mine. Uneori tăcerile dintre doi oameni sînt reconfortante; cîteodată ele spun mai mult decît cuvintele. Alteori tăcerile devin încordate și forțate; cea de acum era întocmai. Voiam să sparg gheața, să încerc o conversație banală, dar în fața unei atare lipse de cooperări nu-mi venea nici un cuvînt în cap pentru străinul înalt și tăcut de lîngă mine. Ținea o mînă sprijinită de genunchi, și în ea cadoul de la Charlotte, iar capul îi era întors într-o parte. Se uita fix pe fereastră : cîmp griverzui îmbibat cu apă, ziduri de piatră, ploaie. Nu era nimic de spus.

În cele din urmă am ajuns la porțile hotelului, am luat-o în sus pe alee și am oprit lîngă toate mașinile acelea scumpe. În seara aceea mohorîtă, pînă și opulentul Castle Hotel arăta abandonat, ca un vas scufundîndu-se încet, cu cele cîteva ferestre luminate reflectîndu-se într-o mare de bălți noroioase.

Am oprit motorul și am așteptat ca Daniel să coboare. Se auzea acum numai ploaia răpăind pe capotă și foșnetul vîntului ce sufla dinspre marea din spatele nostru. Dacă ascultai cu atenție, se auzeau și talazurile ce se izbeau de țărm. Daniel își întoarse capul și mă privi.

— Nu vrei să intri ?

Nu-mi dădeam seama de ce se mai obosea să mă întrebe.

— Nu. Trebuie să-i dai telefon lui Lewis Falcon. Și eu trebuie să mă întorc...

— Te rog, îmi spuse grăbit. Vreau să vorbesc cu tine.

— Despre ce ?

— Am putea să bem ceva.

— Daniel...

— Te rog, Prue.

Am stins luminile de poziție și am coborît amîndoi din mașină. Din nou ușa turnantă ne introduse în interiorul acela cald, parfumat, acoperit cu mochetă și foarte încălzit. Astăzi, poate, din cauza vremii nemiloase, erau mai mulți oameni înăuntru. Unii erau grupați în jurul măsuțelor de ceai, alții citeau ziarele, cîteva femei sporovăiau în timp ce croșetau. În aer plutea o mare plictiseală de după-amiază. Daniel se îndreptă spre bar, dar era prea devreme și nu se deschisese încă.

Se opri în fața ușii închise.

— Fir-ar al dracului ! spuse el, atît de tare încît o pereche sau două de ochi se ridicară să ne observe. M-am simțit prost. Știam cum arătam, atît de distonanți față de restul lumii de acolo ; Daniel, în blugi și cu jacheta de lînă aspră, de culoare închisă ; eu, în vechea haină albastră de marinar care arătase bine odinioară, cu părul nepieptănat și răvășit de vînt.

Am vrut să plec.

— Oricum, nu vreau să beau nimic.

— Eu da. Hai să mergem la mine în cameră.

Și fără să aștepte vreun răspuns, o luă în sus pe scara cea mare, sărind cîte trei trepte deodată cu picioarele lui lungi. Se părea că n-am încotro, așa că am luat-o și eu după el, simțind interesul pe care-l stîrnea comportarea noastră. Știam că vom fi suspectați de ce-i mai rău, însă atît de tare mă neliniștea comportarea lui Daniel și eram așa de impacientată eu însămi, că nu mi-a prea păsat de părerea lor.

Camera lui era la primul etaj, la capătul unui coridor lung și larg. Scoase cheia din buzunar și intră, aprinzînd luminile; l-am urmat și am constatat că-i dăduseră una dintre cele mai bune camere din hotel, care dădea spre terenul micuț de golf. Gazonul lui se ondula ușor, coborînd spre o pădurice; eram atît de sus pe deal că se vedea la orizont marea, peste cele mai înalte vîrfuri ale copacilor. În seara aceea orizontul nu se vedea, dar fereastra camerei lui Daniel era deschisă și vîntul umfla perdelele ca pe niște pînze desprinse de corabie.

Închise ușa și se duse să închidă și ferestrele. Perdelele își încetară dansul frenetic. M-am uitat împrejur la camera mobilată confortabil, cu atîtea lucruri neașteptate care o făceau să pară mai degrabă un dormitor dintr-o căsuță dragă de la țară decît unul dintr-un hotel impersonal. Un cămin și deasupra lui o oglinjoară drăguță cu ramă din sticlă roz. Lîngă el erau trase fotolii acoperite cu creton și același creton acoperea și masa de toaletă. Pe o masă joasă era așezat un televizor și lîngă el se afla un mic frigider. Erau chiar și flori pe polița căminului și, lîngă marele pat dublu, un coș rotund cu fructe proaspete.

După ce închise fereastra, Daniel dădu drumul focului electric. Instantaneu, bușteni falși prinseră să pîlpîie. Încă ținea în mînă desenul lui Charlotte. Acum îl așeză cu grijă pe poliță, la mijloc. Îi vedeam fața liniștită reflectată în oglindă.

Mă uitam la el și așteptam.

— E copilul meu, spuse el.

În spatele lui, mă vedeam pe mine reflectată în oglindă, cu fața palidă și mîinile în buzunarele hainei; întreaga imagine distorsionată de un defect al sticlei, în care păream fantomatică, asemeni unei înecate.

Dintr-o dată, îmi fu tare greu să vorbesc.

— Charlotte, am spus, dar cuvîntul sună ca o șoaptă.

— Da, Charlotte! — Se întoarse spre mine și privirile ni se întîlniră. — E copilul meu.

— De ce spui asta ?

— E copilul meu, repetă el.

— Vai, Daniel...

— Vezi tu, acum cîțiva ani buni am avut o idilă cu mama ei. Nu eram îndrăgostit de Annabelle ; ea era măritată cu altul, avea deja un copil. Totul era împotriva noastră. Și totuși, contrar tuturor motivelor, s-a întîmplat. Iar Charlotte e rezultatul unei veri lungi și fierbinți a ceea ce trebuie să fi fost o totală nebunie.

— Știu despre..., am spus. Adică știu despre tine și Annabelle Tolliver.

— Ți-a spus Phoebe.

— Da.

— M-am gîndit că s-ar putea să-ți fi spus. De fapt, eram aproape sigur de asta.

Ne priveam fix unul pe altul. Ca un iepure înspăimîntat, mintea mea rătăcea încolo și încoace, fără rost. Încercam să-mi amintesc ce-mi spusese Phoebe. „Cred că de fapt Annabelle l-a plăcut pe Daniel. Daniel e o persoană foarte tăcută. Oricum, nu se poate spune c-a fost un eveniment, dimpotrivă."

— Dar am crezut... adică... nu mi-am dat seama...

Îmi văzu tulburarea și mă salvă :

— Ai crezut că ne-am plimbat puțin împreună. Am sperat tot timpul că asta o să creadă și Phoebe și Chips. Numai că, vezi tu, n-a fost chiar atît de nevinovat.

— Ești..., ești sigur că e copilul tău ?

— Mi-am dat seama din primul moment în care am văzut-o azi după-amiază, cum stătea acolo pe scăunel, lîngă dig. În frig și ploaie, încercînd să termine tabloul. Prue, te-ai făcut albă ca varul ! Cred că amîndoi avem nevoie de-o băutură.

Se duse și deschise frigiderul. Scoase niște pahare, cuburi de gheață, apă minerală și o sticlă de whisky și le puse pe toate pe bufet.

— Daniel, eu nu beau whisky.

— Altceva n-am.

Desfăcu dopul sticlei.

— Nici măcar nu seamănă cu tine, i-am spus.

— Și nici cu Annabelle nu seamănă. Am o fotografie a mamei mele de cînd era mică. Pe la nouă sau zece ani. Charlotte e leită mama.

— Știai că Annabelle aștepta un copil de la tine ?

— Ea așa mi-a spus.

— Și n-a fost de ajuns ?

— Pînă la urmă, nu.

— Nu înțeleg.

Închise ușa frigiderului și se rezemă de el, cu cîte un pahar de whisky în fiecare mînă.

— Prue, scoate-ți haina. Așa îmbrăcată arăți de parc-ai fi în trecere. Probabil că mai e și umedă. Nu e cazul să răcești.

Mi-am zis că o astfel de observație nu-și prea avea rostul, însă am făcut cum mi-a zis ; m-am descheiat la haină și mi-am scos-o, așezînd-o pe spătarul unui scaun. Îmi întinse băutura, și cînd am luat-o, paharul îmi păru rece ca gheața.

— Nu înțeleg, Daniel, am mai spus o dată.

— Nu poți să înțelegi dacă n-o știi pe Annabelle, se încruntă el. Ai cunoscut-o vreodată ? Cînd stăteai la Phoebe ?

— Nu, drumurile nu ni s-au încrucișat niciodată. Cred că datorită faptului că ea venea aici vara, iar eu de obicei eram atunci în Northumberland, la tata.

— Da, se explică.

— Ai fost îndrăgostit de ea ? am încercat eu pe un ton rece, ca și cînd n-ar fi avut nici o importanță.

— Nu, n-am fost îndrăgostit de ea. Dacă stau să mă gîndesc, nici nu-mi plăcea foarte mult. Numai că Annabelle avea ceva uluitor în ea, care făcea să piară toate celelalte sentimente. Eu aveam douăzeci de ani, ea douăzeci și opt. Căsătorită și mamă. Nu c-ar fi contat asta.

— Dar oamenii... n-au bîrfit ? Sigur Phoebe și Chips...

— Știau, sigur, dar și-au închipuit că e un flirt. Iar Annabelle era deșteaptă și șmecheră. Existau atîția alții, oricînd amatori.

— Trebuie să fi fost foarte frumoasă.

Mi-era greu să-mi ascund regretul din voce, numai că eu nu fusesem niciodată considerată drept „uluitoare" și știam că n-o să fiu nici de acum încolo.

— Nu, nu era frumoasă. Numai că era înaltă și suplă, și avea față de pisică siameză, cu nas mic și drept și buze senzuale și un zîmbet secretos. „Enigmatică", poate — da, ăsta-i cuvîntul. Avea niște ochi care te frapau. Enormi, migdalați, un fel de cenușiu foarte închis.

— Cum ai cunoscut-o ?

— Phoebe și Chips m-au tîrît la o petrecere. Nu voiam, dar ei au zis că trebuie să merg, că fusesem invitat și că o să mă plictisesc dacă muncesc întruna. Și acolo era și Annabelle. Am văzut-o în momentul în care am intrat. Era de cealaltă parte a camerei, înconjurată de bărbații altor femei. Cum am zărit fața aceea, mi-am dorit s-o desenez ; simțeam furnicături în degete. Cred că mă holbam la ea, pentru că dintr-o dată și-a ridicat privirea fix spre mine, ca și cum ar fi știut în tot acest timp că eram acolo. Și-am uitat că voiam s-o desenez. — Rîse trist și clătină din cap. — Era ca la rugby, după ce primești o lovitură în stomac.

— Nu mi s-a întîmplat asta niciodată.

Speram ca timida mea încercare de glumă să-l facă să zîmbească, dar păru că n-a auzit, pentru că începuse să măsoare camera în lung și-n lat cu paharul în mînă, ca și cum i-ar fi fost practic imposibil să vorbească și să stea liniștit în același timp.

— A doua oară ne-am întîlnit pe plajă. Eu aveam un surfboard, un Malibu, din Australia. Un prieten mi-l adusese tocmai din Sidney. În ziua aceea bătea un vînt dinspre nord, iar valurile se formau de departe, așa că vremea era perfectă. Am făcut surf pînă s-a schimbat curentul și cînd am ajuns la mal, vînăt de frig pentru că nu-mi permiteam un costum spe-

cial, am văzut-o pe Annabelle stînd sus pe dune și uitîndu-se la mine. Habar n-aveam cît stătuse acolo. Purta o fustă roșie; părul negru, desfăcut, era umflat de vînt. Nu mai era nimeni pe plajă în ziua aceea cenușie; știam că pe mine mă așteaptă. Am urcat dealul; am stat de vorbă și i-am fumat țigările. Vîntul culca la pămînt păpurișul din jur și-mi amintesc că mi s-a părut atunci ca o blană mîngîiată. Mai tîrziu, am mers pe jos pînă acasă; golful mirosea a lămîiță. Cîțiva oameni au trecut pe lîngă noi și i-am văzut uitîndu-se la Annabelle și apoi la mine, cu invidie. Asta m-a făcut să mă simt bine. Și așa se întîmpla tot timpul; fie că intram cu ea într-un bar sau că mă aflam lîngă ea în mașina decapotabilă, cu fața îndreptată spre soare. Ne opream la stop și oamenii de pe trotuar își întorceau capul, ne priveau și zîmbeau.

— Probabil își ziceau că sînteți o pereche foarte frumoasă.

— Cred că mai degrabă se întrebau ce căuta o creatură senzațională ca Annabelle cu un tinerel lălîu ca mine.

— Și cît a durat chestia asta ?

— Două-trei luni. A fost o vară foarte fierbinte. Ea spunea că e prea cald ca să-l ducă pe băiețel înapoi la Londra. Așa că stătea la Penmarron. Era tot timpul acolo.

— Vorbea despre soțul ei ?

— Leslie Collis ? Nu prea. Se zvonea că s-a măritat cu el pentru bani, și se vedea că nu vorbește despre el cu prea multă afecțiune. Nu mă deranja. Nu voiam să știu nimic despre el, nu voiam să mă gîndesc la el. Fiindcă nu voiam să mă simt vinovat. Dacă ești un tip hotărît, e posibil să înăbuși o conștiință care te incomodează. N-am crezut niciodată că am această abilitate. A ușurat mult lucrurile.

— Poate că la douăzeci de ani așa trebuie să trăiești viața.

Zîmbi.

— Vorbești de parcă ai fi bătrînă și înțeleaptă. Ca Phoebe.

— Aș vrea să fi fost ca Phoebe.

Continua să se plimbe în sus și-n jos, ca un tigru în cușcă, în camera aceea frumos aranjată.

— Era cam în perioada asta a anului, pe la mijlocul lui septembrie. Numai că nu ploua ca acum. Zi de zi era soare și cald. Așa că am fost luat complet pe nepregătite cînd Annabelle m-a anunțat că se întoarce la Londra. Eram tot pe plajă. Înotasem. Începuse fluxul, era pe la sfîrșitul după-amiezii. Apa înaintase pe nisipul cald, iar marea era de culoarea jadului și foarte caldă. Stăteam și fumam cîte-o țigară și mi-a spus că se întoarce la Londra. Mă așteptam să fiu dezamăgit, numai că am realizat că nu sînt. Ciudat, de fapt eram ușurat. Voiam să se termine acum, cît încă ne mai distram. Nu voiam să se strice de tot. Și-n afară de asta, știam că trebuie să mă întorc la muncă. Pictura a fost întotdeauna lucrul cel mai important din viața mea, și începuse să mă îmboldească. Voiam să întorc spatele tututor celorlalte lucruri și să mă concentrez asupra picturii, să mă afund în ea. Anul petrecut cu Chips era pe sfîrșite. Voiam să călătoresc, să învăț. Plănuiam să mă duc în America. Am început să spun ceva banal, dar Annabelle m-a întrerupt. Atunci mi-a spus că o să aibă un copil. A zis : „E copilul tău, Daniel". Știi, cînd eram adolescent, îmi imaginam deseori o astfel de situație și mă speria de moarte. O fată, gravidă cu mine. O fată cu care nu voiam să mă căsătoresc. Proces de paternitate, tați furioși, nuntă făcută în fugă. Ce coșmar ! Și acum se întîmplase, numai că nu așa. Continua să vorbească, și încet-încet mi se împlînta în creier — care era paralizat de veste — că de fapt ea nu voia nimic de la mine. Nu voia să fiu eu motiv de divorț ; nu voia să fugă cu mine ori să mă căsătoresc cu ea. Nu voia bani. Simțeam că trebuie să fie o șmecherie undeva. În cele din urmă s-a oprit din vorbit și i-am spus : „Bine, și soțul tău ?" Annabelle a rîs și mi-a spus că el n-o să pună întrebări. I-am zis că nu pot să cred una ca asta : nici un bărbat n-o să accepte copilul altuia. Annabelle a zis însă că Leslie Collis o să accepte. Ca să-și salveze reputația și mîndria. Mai mult decît orice pe lumea asta, ura să cadă de

prost. Îi păsa de ceea ce credeau colegii lui despre el, de ce spunea lumea despre el. Își construise această imagine de învingător și n-ar fi lăsat pe nimeni să i-o distrugă. Ea s-a uitat apoi la expresia de pe fața mea și a rîs iar, apoi a zis: „Nu-ți face griji, Daniel, n-o să vină să te împuște." I-am zis: „Bine, da' e copilul meu", iar ea a aruncat țigara, și-a dat părul de pe frunte și-a zis: „A, nu te-ngriji de copil; o să aibă un cămin cald." Parcă vorbea de un cîine!

Acum stătea pe loc, nu se mai agita. Stătea în mijlocul camerei, uitîndu-se în pahar. Pe fund mai avea un pic de whisky; cu o mișcare bruscă a mîinii și a capului, o dădu pe gît. Speram să nu-și toarne altul. Îmi părea acum, în starea aceasta de spirit, un om gata să-și bea mințile ca să uite. El se duse însă spre frigider și puse pe el paharul gol; apoi, observînd că se făcuse întuneric, se duse la fereastră și trase draperiile grele, despărțindu-ne de noaptea mohorîtă de afară.

Se întoarse spre mine.

— Nu spui nimic.

— Nu-mi trece nimic inteligent prin cap.

— Ești șocată.

— E ridicol. Nu sînt în postura să fiu șocată. Și nici în aceea de a lua orice fel de atitudine. Numai că îmi pare rău pentru tine că s-a întîmplat.

— Și încă nu ți-am spus totul. Vrei să auzi și restul?

— Dacă vrei să-mi spui, da.

— Cred că vreau... N-am..., n-am mai vorbit așa de ani de zile. Nu sînt sigur că aș putea să mă opresc acum chiar dac-aș vrea.

— N-ai mai spus nimănui pînă acum?

— Ba da. I-am spus lui Chips. La început am crezut că n-o să-i spun. Nu puteam. În primul rînd, mi-era prea rușine. Nu numai lui Leslie Collis nu-i plăcea să cadă de prost. Dar niciodată nu m-am priceput să-mi ascund sentimentele; vreo cîteva zile m-am purtat ca un imbecil: îmi tîrșîiam picioarele și trînteam lucrurile prin atelier, și bineînțeles că

Chips și-a pierdut răbdarea la un moment dat și-a atacat problema. M-a întrebat ce dracu' se întîmplă cu mine, așa că i-am spus. I-am spus tot. Nu m-a întrerupt deloc, n-a scos nici un cuvînt. Stătea acolo în scaunul lui vechi și desfundat, trăgea din pipă și asculta. Și cînd am terminat și am dat totul din mine afară, am avut un asemenea sentiment de ușurare, că m-am întrebat de ce naiba nu i-am spus de la început.

— Și ce-a zis ?

— Un timp n-a zis nimic. Fuma și se uita aiurea. Rumega lucrurile. Nu știu la ce se gîndea. Pe jumătate mă așteptam să-mi zică să mă duc să-mi strîng lucrurile și să nu mai calc pragul de la Holly Cottage în viața mea. În cele din urmă, și-a scuturat scrumul din pipă și, după ce și-a băgat-o în buzunar, mi-a spus : „Tinere, ești dus de nas." Și pe urmă mi-a povestit despre Annabelle. Mi-a spus că de cînd o știe a fost imorală, și că a trăit în promiscuitate, iar în vara aceea nu făcuse excepție de la regulă. În ceea ce privește copilul, mai era un bărbat implicat, un fermier de lîngă Farmouth, căsătorit și cu copii. După părerea lui Chips, era foarte probabil ca el să fi fost tatăl copilului. Iar Annabelle știa asta. Mi-a spus toate acestea și m-am simțit într-un impas cum nu fusesem niciodată. Pe jumătate eram ușurat. Numai că, pe de altă parte, mă simțeam înșelat. Știam că-i pun coarne lui Leslie Collis, dar cînd mi s-a spus că Annabelle mă înșela și pe mine, orgoliul meu de tînăr mascul a primit o lovitură zdravănă. Sună oribil, nu ?

— Nu, e de înțeles. Da' dacă era adevărat, de ce ți-a spus Annabelle că e copilul tău ?

— Și eu l-am întrebat pe Chips asta. Și-a spus că așa era Annabelle. N-avea nici un haz să provoace necazuri, dacă nu lăsa în urmă și o dîră de vină și remușcări. De necrezut, nu ?

— Da, într-adevăr, de necrezut. Dar dacă a spus Chips asta, înseamnă că era adevărat.

— Da, știu. S-a dus s-o vadă pe Annabelle chiar în seara aceea. S-o facă să mărturisească. S-a dus pînă la White Lodge și a luat-o pe Annabelle în felul lui la întrebări. La

început, ea a încercat să continue cacealmaua și-a ținut-o una și bună că nu putea să fie copilul altcuiva. Numai că el i-a aruncat în față ce-mi spusese și mie. Despre celălalt. Și cînd i-a mai rostit și numele, Annabelle a cedat nervos și a recunoscut că avea dreptate. Nu era neapărat copilul meu. Îi plăcea doar să creadă că ar fi al meu. N-am revăzut-o niciodată. S-a întors la Londra peste cîteva zile, cu copil și dădacă. Iar eu și cu Chips am căzut de acord că era timpul să-mi văd și eu de drum. Băteam pasul pe loc de prea mult timp.

— Phoebe știe ceva din toate astea ?

— Nu. Eu n-am vrut să știe, și Chips a fost de acord că e mai bine dacă nu află. În speranța că nu ar fi existat repercusiuni ; apoi, oricum n-avea rost s-o neliniștesc sau să-i creez cine știe ce neplăceri cu doamna Tolliver. Penmarron e un sătuc. Erau obligate să trăiască în continuare aici și amîndouă fac parte dintr-o comunitate mică destul de strîns legată.

— Cît de înțelept era Chips !

— Înțelept. Înțelegător. Nu pot să-ți descriu cît de bun a fost cu mine în perioada aceea. Ca cel mai bun tată. A aranjat totul pentru mine, mi-a împrumutat pînă și bani pînă mă puneam pe picioare. Mi-a dat scrisori de recomandare către prietenii lui din New York, dar cea mai importantă a fost scrisoarea pe care i-a trimis-o lui Peter Chastal la Londra. Pe-atunci, galeria abia se deschisese de cîțiva ani, dar el își făcuse deja un nume în lumea artei. I-am dus o mapă cu lucrările mele și, înainte să plec în America, a acceptat să-mi expună picturile și să-mi fie manager. Și așa a rămas de atunci.

Mi-a trecut prin minte articolul entuziast pe care îl citisem în tren.

— Ți-a fost de mare ajutor.

— Da. Am fost norocos.

— Chips spunea că degeaba ai talent dacă nu muncești.

— Chips spunea tot felul de lucruri deștepte.

— Și munca te-a ținut departe toți acești unsprezece ani ?

— Îmi place să cred asta. Nu-mi place să mă gîndesc că am încercat să fug de ceea ce s-a întîmplat. Poate că am fugit, de fapt. Departe și apoi și mai departe. Mai întîi la New York, apoi în Arizona, pe urmă la San Francisco. Acolo a început să mă intereseze arta japoneză. Există o mare comunitate japoneză la San Francisco ; am intrat într-un grup de tineri pictori japonezi. Pe măsură ce lucram cu ei, îmi dădeam seama cît de puțin știu. Tradițiile și disciplinele picturii japoneze au secole în spate. Mă fascina. Așa că m-am dus în Japonia și-am redevenit student, luînd-o pe urmele unui maestru bătrîn și faimos. Timpul nu mai conta. Am stat acolo patru ani. Cîteodată îmi par cîteva zile. Alteori, o eternitate. Expoziția asta de la Peter Chastal e rezultatul direct al acelor ani. Ți-am spus că nu voiam să mă întorc pentru asta. Vernisajele mă îngrozesc pur și simplu. Dar mă și temeam să mă întorc în Anglia. De cealaltă parte a lumii era foarte posibil să nu mă gîndesc la Annabelle și la copilul care ar fi putut să fie al meu. Întorcîndu-mă însă... aveam coșmare, eram la Londra și o vedeam pe Annabelle cu copilul meu, îndreptîndu-se spre mine pe stradă.

— N-ai riscat venind în Cornwall ?

— Părea predestinat. Să mă întîlnesc cu un străin într-o cîrciumă și să se ofere să mă ia cu mașina. Eram gata să nu vin, dar voiam atît de mult s-o revăd pe Phoebe !

M-am gîndit la ziua de ieri. Mi-am adus aminte cît de tăcut șezuse la bar, cît eu i-am vorbit despre doamna Tolliver și Charlotte.

— Daniel, cînd ți-am spus că Charlotte e aici, la Penmarron, și că stă cu bunica ei, probabil că ți-ai dat seama că ea e copilul.

— Da, mi-am dat seama. Și știam că era inevitabil s-o întîlnesc. Eram prins într-un angrenaj extraordinar, pe care nu puteam să-l controlez. Cînd am ajuns la Phoebe azi după-amiază, și ne-am dat jos din mașină, și-am intrat în casă, știam că Charlotte e pe undeva, prin preajmă. Am știut încă dinainte să ne spună Lily. Am ieșit din casă și am luat-o în

jos pe deal, pe lîngă dig, ca să le aduc la ceai, și în tot timpul ăsta îmi repetam că după atîția ani de nesiguranță, o să aflu în sfîrșit adevărul. Nu m-au simțit cînd m-am apropiat. Erau prea adîncite în lucru. La un moment dat, Phoebe m-a zărit și m-a chemat pe nume. Și atunci a ridicat și Charlotte capul. Și cînd am văzut fața aia mititică, mi-am dat seama că, fără să știe, Annabelle îmi spusese adevărul.

Deci cam asta era. Aveam senzația că stăteam acolo dintotdeauna, ascultîndu-l pe Daniel. Mă durea spatele și mă simțeam slăbită și epuizată. N-aveam idee cît era ceasul. De jos, din inima fremătîndă a hotelului veneau zgomote și miros de mîncare. Voci, zgomote îndepărtate de farfurii și tacîmuri, acordurile fine ale unei orchestre cîntînd ceva lejer din *Sunetul muzicii*. Trebuia să mă întorc la un moment dat la Holly Cottage, la Phoebe și la mîncarea de pui. Dar nu încă.

— Dacă nu stau jos, o să mor, am zis și m-am dus lîngă cămin, unde am căzut într-unul din fotoliile acoperite cu creton. Tot timpul cît am vorbit, flăcările false licăriseră vesel în jurul bușteniilor falși. Acum stăteam rezemată de spătar, îmi îngropasem bărbia în gulerul jachetei și le priveam cum luceau fără noimă.

L-am auzit pe Daniel turnîndu-și din nou băutură. Luă paharul și se așeză în fața mea în celălalt fotoliu. Am ridicat capul și privirile ni se întîlniră. Eram amîndoi foarte serioși.

— Ei, mi-ai spus-o, am zîmbit eu. Și nu știu de ce ai făcut-o.

— Trebuia să spun cuiva. Și, cumva, am senzația că faci parte din chestia asta.

— Nu, nu fac parte din chestia asta.

Era aproape unicul lucru de care eram sigură. Altfel, situația în care se găsea Daniel acum părea să n-aibă soluție. Am reflectat puțin la asta și am continuat :

— ...și cred că nici tu nu faci parte din ea. S-a terminat, Daniel. Gata, trebuie să uiți. Apă pe gîrlă, asta-i tot. Te gîndeai că se poate ca Charlotte să fie copilul tău ; acum știi că este. Numai asta s-a schimbat. Altfel, Charlotte este tot

Charlotte Collis, fata lui Leslie Collis, nepoata doamnei Tolliver și prietena lui Phoebe. Acceptă asta și uită restul. Pentru că altă alternativă nu există. Faptul că ai descoperit adevărul e irelevant. Nu schimbă nimic. Charlotte n-a fost niciodată responsabilitatea ta și nu e nici acum. Trebuie să te gîndești la ea ca la o fetiță pe care ai întîlnit-o pe dig, care — din întîmplare — are talent la desen ca și tine și care seamănă la față cu mama ta.

Nu mi-a răspuns pe loc. După un timp, spuse :

— Dacă ăsta ar fi singurul lucru cu care ar trebui să mă împac, n-ar fi așa rău.

— Ce vrei să spui exact ?

— Vreau să spun exact ceea ce ai observat tu în tren ; și Lily, care nu-i deloc proastă, a pus degetul pe rană. Charlotte nu numai că trebuie să poarte ochelari, dar își roade și unghiile, e singură, nefericită și evident neglijată.

Mi-am îndreptat privirea în altă parte, întorcîndu-mă spre foc. Dacă ar fi fost unul adevărat, aș fi putut să-mi fac de lucru cu vătraiul sau să pun un buștean pe foc ca să mai umplu timpul. Dar așa, nu prea știam ce să fac. Știam, așa cum știau și Phoebe și Lily Tonkins, că tot ce spusese Daniel era foarte probabil adevărat. Ca să-i dau însă acum dreptate, nu i-aș fi făcut nici un bine lui Charlotte și ar fi înrăutățit situația pentru Daniel.

Am oftat în căutarea cuvintelor.

— Nu trebuie să iei de bun tot ce spune Lily. Întotdeauna a avut tendința să dramatizeze lucrurile. Mai mult, fetițele de vîrsta lui Charlotte deseori sînt greu de înțeles. Devin secretoase și retrase. Și apoi cred că e și destul de timidă...

Mi-am ridicat capul și privirile ni s-au întîlnit din nou. Am zîmbit, încercînd să-mi compun o față veselă și realistă.

— Hai să recunoaștem, doamna Tolliver n-o să cîștige niciodată un concurs pentru cea mai drăguță bunică din lume. Din cauza asta Charlotte s-a atașat atît de tare de Phoebe. Și, oricum, nu cred că e atît de rău că stă la White Lodge. Știu că nu prea are cu cine să se joace, dar toți copiii din sat sînt la școală. Și, în ciuda a ceea ce a spus Lily, sînt sigură că Betty Curnow își petrece destul timp cu ea și că e

drăguță. Nu trebuie să exagerezi lucrurile. În afară de asta, mîine o scoatem la picnic. N-ai uitat, nu ? Ai spus că ne duci la Penjizal să ne arăți focile... Nu poți să te sustragi.

— Nu. N-o să mă sustrag.

— Înțeleg acum de ce n-ai fost prea încîntat să mergi cu noi. N-o să-ți fie ușor.

Scutură din cap.

— Nu cred că o singură zi va schimba ceva, într-un fel sau altul, avînd în vedere două vieți separate.

Am încercat să înțeleg.

— Nu știu ce înseamnă asta, dar sînt sigură că ai dreptate.

Rîse. Jos în salon orchestra trecuse de la *Sunetul muzicii* la *Pirații din Penzance*. Mirosea delicios a mîncare bună.

— Vino înapoi cu mine la Holly Cottage, i-am spus. Phoebe o să fie încîntată. O să mîncăm puiul gătit de Lily, așa cum hotărîsem. A făcut atîta mîncare că poți să saturi o armată.

El spuse însă că n-o să vină.

Am aruncat o privire spre paharul gol de whisky pe care îl așezase pe podea între picioare.

— Îmi promiți că n-o să stai aici toată seara ca să bei pînă intri în comă ?

Dădu negativ din cap.

— Cît de puțin mă cunoști ! Ce puțin ne cunoaștem unul pe altul ! Nu beau niciodată mult. N-am făcut-o niciodată.

— Da' o să mănînci ceva, da ? O să iei cina ?

— Da. Mai tîrziu. O să mă duc jos.

— Atunci, dacă nu vii, trebuie să plec singură. Phoebe o să creadă că am uitat de ea, sau că i-am făcut mașina zob, sau alt lucru îngrozitor.

M-am ridicat de pe scaun. Daniel se ridică și el. Stăteam față în față ca la o petrecere convențională, cînd e timpul să pleci.

— Noapte bună, Daniel.

Își puse mîinile pe umerii mei și se aplecă să mă sărute pe obraz. După aceasta, am rămas uitîndu-mă lung în ochi

lui. Mi-am pus mîinile după gîtul lui, i-am aplecat capul și l-am sărutat pe gură. I-am simțit atunci mîinile încolăcindu-se în jurul mijlocului meu și îmbrățișarea lui mă cuprinse atît de tare încît îi simțeam bătăile inimii chiar și prin lîna groasă și aspră a jachetei.

— Ah, Prue !

Mi-am așezat obrazul pe umărul lui. Îi simțeam buzele mîngîindu-mi creștetul capului. Cea mai tandră îmbrățișare, fără pasiune, fără vreo semnificație aparte. Atunci oare de ce am simțit dintr-o dată că mi s-au înmuiat genunchii, că îmi doresc dureros de mult ceva ce n-am avut niciodată și că am ochii umezi de lacrimi ridicole, încă neplînse ? Oare se poate să iubești o persoană așa, dintr-o dată ? Un artificiu aruncat pe un cer negru, explodînd în infinit și ducînd cu el o coadă de stele pîlpîitoare și multicolore. Stăteam în picioare îmbrățișați, tăcuți, ca niște copii care au nevoie de tandrețe. N-aveam nevoie de cuvinte. La un moment dat, Daniel spuse :

— Casa aceea din Grecia. Nu vreau să crezi că n-am vorbit serios cînd te-am invitat să vii să mă vizitezi.

— Mă inviți să vin cu tine acum ?

— Nu.

M-am îndepărtat puțin și l-am privit.

— Nu pot să fug de mine însumi acum, mi-a spus el. Altădată, într-o zi, cine știe.

Mă sărută din nou, de data aceasta scurt ; deveni practic, se uită la ceas.

— Trebuie să pleci. Puiul ăla o să se ardă de tot, iar Phoebe o să creadă că te-am sedus.

Îmi luă haina de pe scaun și mi-o ținu. Am îmbrăcat-o ; mă întoarse cu fața spre el și-mi încheie nasturii de sus pînă jos.

— Cobor cu tine, spuse și se duse să deschidă ușa.

O luarăm unul lîngă altul pe coridor către capătul scărilor. Trecurăm pe lîngă rînduri de uși, în spatele cărora oameni pe care nu-i cunoscusem niciodată iubiseră sau își petrecuseră luna de miere sau vacanțele, rîseseră sau se certaseră și apoi se împăcaseră rîzînd.

Am ajuns jos și de data aceasta foaierul își prezenta fața festivă. Oaspeții hotelului ieșeau de la bar, or se îndreptau spre restaurant, ori ședeau în jurul unor măsuțe, cu cocteiluri și farfurioare cu alune în fața lor. Murmurul conversației se transformase într-un zgomot considerabil, încercînd să acopere sunetul orchestrei. Bărbații purtau cravate negre și haine de catifea pentru dineu, iar doamnele erau îmbrăcate în rochii de seară sau jachete cu paiete.

Am trecut printre ei, provocînd o oarecare neliniște cu apariția noastră neașteptată, ca niște fantome la o petrecere. Conversațiile încetau pe măsură ce înaintam ; sprîncenele se ridicau din nou cu subînțeles. Am ajuns la ușa principală. Păsirăm în întunericul nopții. Ploaia se oprise în sfîrșit, vîntul însă mai zăbovea printre crengile de sus ale copacilor.

Daniel se uită în sus spre cer :

— Oare cum o să fie mîine ?

— Cred c-o să fie frumos. Poate suflă vîntul și se duce toată vremea urîtă.

Ajunserăm la mașină. Îmi deschise ușa.

— Cînd să vin mîine ?

— Pe la unsprezece. Dacă vrei, trec să te iau.

— Nu. Fac autostopul pînă la Penmarron, iau autobuzul sau ceva de genul ăsta. Vin eu, să nu plecați fără mine.

— N-avem cum. Trebuie să ne arăți drumul.

M-am urcat la volan.

— Îmi pare rău pentru seara asta, spuse el.

— Îmi pare bine că mi-ai spus.

— Da, și mie-mi pare bine pentru asta. Îți mulțumesc că m-ai ascultat.

— Noapte bună, Daniel.

— Noapte bună.

Trînti ușa. Am pornit motorul și am luat-o în jos pe aleea curbă, urmărind lumina farurilor, îndepărtîndu-mă de el. Nu știu cît a rămas acolo după ce eu plecasem.

6

În seara aceea am stat de vorbă cu Phoebe pînă foarte tîrziu. Ne-am lăsat în voia amintirilor, evocînd zilele cînd trăia Chips. Ne-am întors și mai în urmă, în Northumberland și la Windyedge, unde Phoebe își petrecuse copilăria, alergînd nebunește și călărind poneiul ei mițos, de-a lungul acelor ținuturi reci, nordice.

Am vorbit despre tata, despre mulțumirea pe care o găsise alături de noua lui nevastă; apoi își aminti de expedițiile lor la Dunstanbrugh și Bambrugh, pe cînd erau copii, întîlnirile din miezul iernii, imaginea vînătorilor îmbrăcați în haine roz ca zmeura, strălucind în aerul înghețat, cîinii de vînătoare alergînd de-a latul fîșiilor de zăpadă.

Am vorbit despre Paris, unde fusese studentă, despre căsuța din Dordogne, pe care o cumpăraseră ea și Chips într-un an îmbelșugat și la care se mai ducea încă an de an ca să picteze.

Am mai vorbit apoi despre Marcus Bernstein, despre munca mea și micul meu apartament din Islington.

— Data viitoare cînd mai vin la Londra, am să stau la tine, îmi promise ea.

— Să știi că nu am o cameră liberă.

— Atunci o să dorm pe jos.

Îmi povesti despre Societatea Artistică, cea care tocmai se întemeiase în Porthkerris; ea era unul dintre membrii fondatori. Îmi făcu o descriere a casei unui bătrîn și faimos olar, care se întorsese la Porthkerris să-și petreacă ultimii ani în labirintul străzilor înguste, unde se născuse cu optzeci de ani în urmă, ca fiu al unui pescar.

Am vorbit despre Lewis Falcon.

Dar despre Daniel nu am vorbit, de parcă ar fi existat între noi o înțelegere secretă. Nici eu, nici Phoebe nu am pomenit numele lui.

După miezul nopții, plecă în sfîrșit la culcare. M-am dus după ea să trag draperiile, să desfac plapuma și s-o ajut să-și scoată hainele, atît de neobișnuite. M-am dus jos cu o buiotă și am umplut-o cu apa din ceainicul care fierbea. Am lăsat-o, în sfîrșit, încălzită în patul său uriaș și pufos, citindu-și cartea.

Ne-am spus noapte bună, dar nu m-am dus la culcare. Mintea îmi clocotea, alertă și neobosită, de parcă aș fi pompat în mine vreun drog. N-aș fi putut să suport să stau întinsă în întuneric, așteptînd somnul care știam că nu va veni.

M-am întors deci în bucătărie, mi-am făcut o cană de cafea, apoi am luat-o cu mine lîngă foc. Flăcările se stinseseră, nu mai rămăsese decît jăratecul, așa că am mai aruncat niște lemne peste el, privindu-le cum se aprind și ard pîlpîind. M-am ghemuit în fotoliul cel vechi al lui Chips, desfundat și confortabil. M-am gîndit la el, tînjind după prezența lui. Nu voiam ca el să fi murit; aș fi vrut să fie viu, aici, în camera asta, cu mine. Fusesem întotdeauna foarte apropiați, și acum aveam nevoie de el. Aveam nevoie de sfatul lui.

„Ca cel mai bun tată." Îl vedeam pe Chips, cu pipa în gură, ascultîndu-l pe Daniel tînăr, cum îi povestea despre Annabelle Tolliver și despre copil. Annabelle, cu părul ei negru, chipul de pisică cu ochi cenușii și zîmbetul ei misterios...

„E copilul tău, Daniel."

Erau și alte voci — Lily Tonkins : „Dacă doamna Tolliver nu se învrednicește să aibă grijă de copil, atunci să plătească pe cineva să facă treaba asta" ; vocea lui Lily răsunînd de indignare, în timp ce-și vărsa supărarea pe vasul cu aluat.

Și mama, exasperată că nu mă conformam tiparului pe care se străduise să mi-l construiască toată viața ei : „Zău, Prue, nu știu ce vrei".

Îi spusesem că nu voiam nimic.

Îl aflasem pe Daniel. Îl privisem cum venea spre mine din mica gară, de-a lungul digului, intrînd în viața mea. Astăzi îmi spusese : „Ce puțin știm unul despre celălalt" ; și, pînă la un punct, avea dreptate... O zi..., două zile..., prea puțin — ar fi spus cineva — ca să obții altceva decît relația cea mai superficială.

Dar era altceva. Pentru mine, timpul și evenimentele se condensaseră în mod miraculos, încît mi se părea că aș fi trăit o viață întreagă lîngă el, în ultimele douăzeci și patru de ore. Mi-era greu să realizez că nu-l cunoșteam dintotdeauna, că viețile noastre separate nu se împletiseră deja ca firele unui caier de lînă.

Voiam ca totul să continue în același fel, eram pregătită să-l las să-și urmeze drumul, așa cum îl lăsase și Phoebe. Eram destul de înțeleaptă să fac asta, dar nu voiam să-l pierd. Știam însă că sorții sînt împotriva mea. În parte, pentru că Daniel era omul care era : un artist neobosit, în continuă căutare ; ar fi avut întotdeauna nevoie de libertate. Dar infinit mai teribile erau amintirea lui Annabelle, faptul că exista Charlotte.

Charlotte... Cine știe ce traume suferise Charlotte, provocate de un om care nu era tatăl ei și care știa mai mult ca sigur că nu era tatăl ei. Îmi displăcuse din prima clipă, de cînd îl văzusem în tren, îi urmărisem nerăbdarea pe care o manifesta față de fetiță, și-mi dădusem seama de lipsa totală de afecțiune, atunci cînd îi vîrîse în mînă bancnota de zece lire, de parcă ar fi plătit o datorie supărătoare.

Și Annabelle... Atîta nefericire, de care era răspunzătoare... „N-avea nici un haz să provoace necazuri, dacă nu lăsa în urmă și o dîră de vină și remușcări."

O făcuse — asta era — cu pasiunea ei neînfrînată, distructivă, ca un uragan. Acum, uraganul părea că se pornise din nou și-mi era frică pentru că puteam vedea cum ne-ar fi despărțit pe mine și pe Daniel pentru totdeauna.

„Nu pot să fug de mine însumi acum."

M-am gîndit la casa din Grecia, casa ca un cub de zahăr deasupra mării, cu terasa văruită, și florile strălucitoare de mușcată. O frîntură dintr-o poezie pe jumătate învățată, pe jumătate uitată, zbură ca o fantomă pe fundalul gîndurilor mele : „O, iubire, noi doi nu vom mai merge spre ținuturi însorite de peste mări...".

De pe polița șemineului, ceasul lui Phoebe bătu o singură dată, cristalin. Era unu noaptea. Am pus jos cana de cafea goală și m-am ridicat cu efort din adîncitura confortabilă a fotoliului lui Chips. Fără să-mi fie încă somn, m-am dus la radioul lui Phoebe, ca să mă joc cu butoanele, căutînd vreun post cu muzică. Am găsit un program de pop clasic, în care am recunoscut o melodie de cînd eram copil.

Caruselul de jucărie rămăsese pe masă, unde se jucase Charlotte cu el. Nu mai fusese niciodată pus la loc în dulapul său, dar acum mă hotărîi să fac eu asta, de frică să nu pătrundă praful în mecanismul foarte vechi și să-l facă să se oprească pentru totdeauna. Nu suportam gîndul că ar putea să se strice sau să fie uitat și să nu se mai joace nimeni cu el.

„Pur și simplu, nu știu care e preferatul meu..."

Am răsucit manivela și am dat drumul ușor brațului. Încet, netulburate, animalele pictate în culori vii începură să se rotească. Frîiele lor sclipitoare scînteiau în lumina focului, ca ornamentele unui pom de Crăciun.

Exista întotdeauna un „mîine". Nu puteam să fiu sigură dacă mă temeam de ziua pe care plănuisem să o petrecem împreună sau o așteptam cu nerăbdare. Se pare că era prea mult în joc. Știam doar că vom merge toți trei la Penjizal și

ne vom uita după foci. Nu puteam să-mi închipui ce va urma după ziua de mîine; speram pur și simplu să ne fie bine împreună, de dragul lui Daniel. Pentru Charlotte. Și, în mod egoist, pentru mine.

Mecanismul se opri. Platanul încetă să se mai rotească. M-am aplecat și am ridicat caruselul de pe masă; l-am pus la locul său, am închis ușile și am răsucit cheia. Apoi am pus apărătoarea în fața căminului, am închis radioul și am stins lumina. Am urcat treptele în întuneric.

M-am trezit devreme, la șapte, la auzul strigătului unui pescăruș mare și bătrîn, care țipa de pe acoperișul atelierului vecin. Draperiile trase încadrau un cer de un albastru foarte pal, învăluit într-un abur rămas din cele mai fierbinți zile ale verii. Nu bătea vîntul și nu se auzea decît strigătul pescărușului și șopotul fluxului care se scurgea în șanțurile și gropile estuarului.

Cînd m-am sculat și m-am apropiat de fereastră, era foarte frig, de parcă dăduse înghețul. Am simțit mirosul algelor, al frînghiei gudronate și al adierii sărate, care venea dinspre ocean. Era o zi perfectă pentru un picnic.

M-am îmbrăcat și m-am dus jos, ca să fac cafea pentru mine și să-i pregătesc micul dejun lui Phoebe. Cînd i l-am dus sus, am găsit-o trează, stînd sprijinită de pernă. Nu citea, pur și simplu privea cu plăcere cum căldura soarelui acelei dimineți minunate de toamnă ardea ultimele rămășițe ale ceții.

I-am pus tava cu micul dejun pe genunchi.

— Astea sînt diminețile, îmi spuse fără nici o introducere, de care sînt sigură că cineva își amintește cînd este foarte, foarte bătrîn. Bună dimineața, draga mea. — Ne-am sărutat. — Ce zi minunată pentru un picnic.

— Vino și tu cu noi, Phoebe.

Era tentată.

— Depinde unde vă duceți.

— Daniel ne va arăta drumul spre Penjizal. Spunea ceva despre un lac care se formează în stîncă la venirea fluxului, unde vin focile și înoată.

— O, ce frumos ! O să fii încîntată. Dar nu, dacă stau și mă gîndesc, mai bine nu vin. Poteca ce coboară pe faleză e puțin cam prea abruptă pentru o persoană cu un singur braț. N-ar fi tocmai plăcut pentru voi dacă mi-aș pierde echilibrul și aș cădea, zburînd peste faleză în mare.

Izbucni în rîs în felul ei obișnuit la ideea asta.

— Dar drumul de la ferma de pe deal pînă jos este minunat. Peste tot sînt cercelușii sălbatici, iar vara valea zumzăie de libelule. Ce luați cu voi de mîncare ? Sandvișuri cu șuncă ? Avem oare șuncă ? Ce păcat că nu poți să pregătești o caserolă rece, a rămas o mulțime de mîncare de aseară. Mă întreb dacă Daniel a vorbit cu Lewis Falcon. Am auzit că are cea mai frumoasă grădină sălbatică acolo, în Lanyon.

Sporovăi înainte, sărind, ca întotdeauna în conversația ei, de la un subiect la altul.

Mă tenta să uit de ziua care mă aștepta, să pierd noțiunea timpului și să rămîn pur și simplu să-mi petrec restul dimineții stînd acolo, la capătul patului pufos al lui Phoebe. Cafeaua se terminase, iar razele soarelui pătrundeau pieziș prin fereastra deschisă. Am auzit de jos trîntindu-se ușa bucătăriei și am știut astfel că Lily Tonkins ajunsese.

M-am uitat la ceasul lui Phoebe.

— Dumnezeule ! E trecut de nouă. Trebuie să mă pornesc...

M-am dat jos din pat fără tragere de inimă și m-am apucat să strîng cești le și farfurioarele, stivuindu-le pe tava lui Phoebe.

— Și eu la fel, spuse ea.

— Nu te ridica din pat. Mai poți să stai încă vreo oră. Lui Lily îi convine. Poate să-i dea înainte cu lustruitul fără să fie nevoită să se împiedice mereu de tine.

— O să văd, spuse Phoebe, iar cînd am ieșit pe ușă am văzut-o căutîndu-și cartea.

Citea o carte de C.P. Snow, și am invidiat-o pentru patul său cald și pentru acea minunată proză. Am presupus că nu-și va face apariția jos, cel puțin nu înainte de prînz.

În bucătărie am găsit-o pe Lily legîndu-și șorțul.

— 'Neața, Prue. Cum îți merge în dimineața asta ? Nu-i așa că-i frumoasă ? Spunea Ernest aseară că o să fie așa. Spunea că vîntul o să alunge vremea urîtă. Dacă vii pe drumul dinspre biserică, zici că-i cald ca-n luna iunie. Mi-a dat prin cap să nici nu mai lucrez astăzi ; să cobor doar pe plajă și să stau cu picioarele în apă.

Telefonul începu să sune din hol.

— Ei..., spuse Lily, ca întotdeauna cînd se întîmpla asta, cine-o fi ?

— Răspund eu, i-am zis.

M-am dus în hol și m-am așezat pe vechiul cufăr sculptat, unde stătea telefonul, și am ridicat receptorul.

— Alo ?

— Phoebe ? se auzi vocea unei femei.

— Nu. Sînt Prue.

— O, Prue. Aici e doamna Tolliver. Phoebe este cumva ?

— Mă tem că-i încă în pat.

M-am așteptat din partea ei să-și ceară scuze pentru că telefonase atît de devreme și să spună că va suna din nou, mai tîrziu. Dar în loc de asta, ea insistă :

— Trebuie să-i vorbesc. Poate să vină la telefon ?

Era o anumită insistență în vocea ei, o nesiguranță care mă neliniștea.

— S-a-ntîmplat ceva ?

— Nu... Da... Prue, trebuie să vorbesc cu ea.

— Mă duc s-o chem.

Am lăsat jos receptorul și am mers sus. Cînd mi-am băgat capul pe ușă, își ridică privirea liniștită din cartea pe care o citea.

— E doamna Tolliver la telefon. Vrea să vorbească cu tine. Vocea ei suna foarte ciudat, am adăugat. Părea tulburată.

Phoebe se încruntă.

— Despre ce-i vorba ?

Lăsă cartea jos.

— Nu știu.

Dar imaginația mea o luase deja la goană.

— Probabil că e ceva în legătură cu Charlotte.

Fără să mai ezite, Phoebe dădu la o parte plapuma și se strecură jos din pat. O ajutai să-și pună halatul, vîrîndu-i brațul sănătos în mînecă și înfășurînd în jurul ei faldurile bogate, ca o pelerină. Îi căutai papucii. Părul ei des era pieptănat într-o coadă lăsată pe umăr, iar ochelarii pe care îi purta la citit îi alunecaseră pe nas. O luă înainte, coborînd în hol, se așeză unde stătusem eu și ridică receptorul.

— Da ?

Telefonul era fără îndoială important și, poate, personal. Probabil că, realizînd acest lucru, ar fi trebuit să mă retrag în bucătărie. Dar Phoebe îmi trimise o privire care mă implora să stau în apropiere, de parcă s-ar fi așteptat să aibă nevoie de suportul meu moral, așa că m-am așezat în mijlocul scării, uitîndu-mă la ea printre gratiile balustradei.

— Phoebe ?

Vocea doamnei Tolliver se auzea clar de unde stăteam eu.

— Îmi pare rău că te-am scos din pat, dar trebuie să-ți vorbesc.

— Da.

— Trebuie să te văd.

Phoebe păru puțin încurcată.

— Cum, chiar acum ?

— Da, acum. Am..., am nevoie de sfatul tău.

— Sper că Charlotte e-n regulă.

— Da, e-n regulă. Dar vino, te rog. Am..., am nevoie să vorbesc cu tine foarte urgent.

— Va trebui să mă îmbrac.

— Vino cît poți de repede. Te aștept.

Și înainte ca Phoebe să poată ridica vreo obiecție, închise.

Phoebe rămăsese acolo, ținînd receptorul care bîzîia. Ne-am uitat una la alta pierdute, și puteam să spun, după fața ei, că se simțea la fel de neliniștită ca și mine.

— Ai auzit ?

— Da.

Phoebe puse gînditoare receptorul în furcă, și zumzăitul încetă.

— Ce Dumnezeu s-o fi întîmplat ? Parcă nu era în toate minților.

Dinspre bucătărie o auzeam pe Lily lustruind podeaua și cîntînd cîntece religioase. Acesta era un indiciu sigur că se simțea în forma ei cea mai bună :

— Apără-ne pe noi, o, Mă-hă-rețule Ie-he-hova...

Phoebe se ridică în picioare.

— Trebuie să mă duc.

— Te duc eu cu mașina.

— Mai bine m-ai ajuta să mă îmbrac mai întîi.

Ajunse înapoi în dormitor, își alese din șifoniere și din sertare niște piese de îmbrăcăminte și mai la întîmplare ca de obicei. Cînd fu gata, se așeză la măsuța de toaletă, unde i-am aranjat părul, împletindu-i-l din nou și răsucindu-i-l într-un coc la ceafă și ținîndu-i-l în timp ce ea îl țintuia cu agrafele ei de modă veche cu închizătoare din carapace de broască-țestoasă.

Am îngenuncheat să-i leg șireturile pantofilor.

— Tu du-te și scoate mașina, îmi spuse după ce am terminat. Cobor și eu imediat.

Mi-am luat pardesiul, l-am tras pe mine și am ieșit. Dimineața luminoasă, sidefie, sclipea în jurul meu. Am deschis garajul și am convins mașina cea veche să pornească. Am scos-o cu spatele din garaj și, în timp ce așteptam în fața intrării, Phoebe își făcu apariția. Își pusese una dintre

pălăriile ei cele mai mari și mai elegante și își înfășurase în jurul umerilor, ca să-i țină de cald, un poncho de lînă viu colorat, țesut de vreo săteancă din Orientul Mijlociu. Ochelarii îi alunecau pe nas, iar cocul ei, ieșit din mîinile mele neîndemînatice, arăta de parcă ar fi fost gata să se desfacă.

Dar nici unul din aceste fapte nu conta. Ceea ce conta în momentul acela era că pentru prima oară nu vedeam nici un zîmbet pe fața ei, și numai atît era destul să mă facă furioasă pe doamna Tolliver.

Phoebe se așeză înfrigurată pe scaunul de lîngă mine și pornirăm.

— Ce nu reușesc să înțeleg, spuse Phoebe îndesîndu-și pălăria pe cap, este de ce m-a ales tocmai pe mine ? Eu nu sînt propriu-zis prietenă cu doamna Tolliver. Este mult mai apropiată de acele doamne drăguțe cu care joacă bridge. Probabil că e ceva în legătură cu Charlotte. Știe că țin foarte mult la ea. Asta e. Asta trebuie să fie. Se opri brusc : Prue, de ce mergem așa de încet ? Ești încă în viteza a doua. — Am schimbat într-a treia și ne-am continuat călătoria ceva mai repede. — Se presupune că trebuie să ne grăbim.

— Știu, am spus, dar vreau să-ți spun ceva înainte să ajungem la doamna Tolliver.

— Ce vrei să-mi spui ?

— S-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu ceea ce o să-ți spună ea. Dar, pe de altă parte, am o bănuială că s-ar putea să aibă. Nu știu dacă e cazul să spun ceva. Dar chiar dacă trebuie sau nu trebuie, tot o să spun.

Phoebe oftă adînc.

— E ceva despre Charlotte, nu-i așa ?

— Da. Daniel e tatăl ei.

Mîinile ei istovite nu i se mișcaseră din poală, unde stăteau liniștite una într-alta.

— A spus el asta ?

— Da. Mi-a spus ieri.

— Ai fi putut să-mi spui și mie ceva aseară.

— Nu mi-a cerut să-ți spun.

Mergeam atît de încet, încît a trebuit să schimb din nou viteza în timp ce mașina cîștiga teren pe panta lină a drumului care ducea spre biserică.

— Deci au avut o legătură, el și cu Annabelle.

— Da. Vezi tu, n-a fost doar un flirtuleț, pînă la urmă. La sfîrșitul verii aceleia, Annabelle i-a spus lui Daniel că o să aibă un copil cu el. Daniel i-a încredințat secretul lui Chips. Dar Chips i-a atras atenția asupra faptului că nu era neapărat copilul lui Daniel; putea să fie lesne al altuia. Chips a pus-o pe Annabelle față în față cu posibilitatea asta, iar ea a recunoscut în cele din urmă că nu putea fi sigură al cui copil era.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce a fost atît de pripită plecarea lui Daniel în America. Vreau să spun că vorbise despre asta toată vara și știam că plănuia să plece. Dar și-a făcut deodată bagajele și a plecat.

— Și nu s-a mai întors unsprezece ani.

— Cînd și-a dat seama că e copilul lui ?

— De cum a văzut-o stînd acolo, pe dig, încercînd să-și termine tabloul în ploaie.

— Dar cum a știut ?

— Se pare că arată exact cum arăta mama lui cînd era mică.

— Deci nu e nici un dubiu.

— Nu. Nu pentru Daniel. Nici un dubiu.

Phoebe tăcu. Oftă din nou — un oftat lung, necăjit. Spuse slab :

— Dumnezeule.

— Îmi pare rău, Phoebe. Nu e un lucru prea plăcut pe care să-l spui cuiva.

— Probabil că într-un fel ciudat știam deja. Întotdeauna am fost foarte legată de Charlotte, așa cum eram legată de tine. Și de Daniel. Și erau mici amănunte la ea... manierisme... care îmi erau în mod straniu familiare. Felul în care ține creionul, cu toate degetele adunate în jurul lui. Daniel ține creionul în felul ăsta.

— Chips nu ți-a spus niciodată nimic ?

— Nici un cuvînt.

— Poate că nici eu n-ar fi trebuit să-ți spun. Dar dacă doamna Tolliver te va pune în fața vreunei revelații înspăimîntătoare, e bine să știi cîteva lucruri.

— Acum știu, și încă foarte bine. Ce întorsătură a situației ! Ca-n cărți. Și adăugă fără multă speranță : Poate că e vorba doar de ceaiul Asociației Femeilor, iar tu ți-ai lansat bomba degeaba.

— Nu e bomba mea. Și dacă nu ți-aș fi spus, ar fi făcut-o Daniel. Și știi la fel de bine ca mine că n-o să fie vorba despre ceaiul Asociației Femeilor.

Dar nu mai era timp să discutăm. Chiar conducînd cu viteza melcului în mod deliberat, parcursesem deja scurta distanță dintre Holly Cottage și White Lodge. Vedeam porțile, drumul amenajat cu grijă, întinderea acoperită de pietriș din fața casei. Dar astăzi, ușa din față era deschisă ; în timp ce trăgeam mașina lîngă scara de la intrare, doamna Tolliver ieși și coborî treptele în întîmpinarea noastră. M-am întrebat dacă ne așteptase chiar în holul de la intrare, stînd pe unul din acele scaune urîte, incomode, care nu sînt destinate pentru a sta pe ele, ci pentru alte scopuri : ca loc pentru paltoane sau pachete.

Nu exista nimic în neorînduială în ținuta ei exterioară. Era, ca de obicei, îmbrăcată cu o fustă bine croită, o bluză simplă, o vestă de un corai intens. Avea perlele ei veritabile în jurul gîtului și în loburile urechilor, iar părul său cenușiu era bine coafat.

Dar agitația ei interioară era prea evidentă. Părea cu gîndurile împrăștiate, iar fața îi era umflată de parcă plînsese de puțin timp.

Phoebe deschise portiera mașinii.

— Phoebe, ce bine... ce bună ești că ai venit.

Se opri s-o ajute să coboare și mă zări stînd în spatele volanului. Am zîmbit slab.

— Prue a trebuit să vină și ea, spuse Phoebe autoritar, ca să mă conducă. Nu te superi dacă intră, nu-i așa ?

— O...

Fără îndoială că doamnei Tolliver nu-i convenea, dar era un indiciu sigur al suferinței ei imediate faptul că obiecția se opri la această singură exclamație.

— Nu, nu, bineînțeles că nu.

Nu voiam să intru cîtuși de puțin. În ultimele două zile avusesem destul de-a face cu familia Tolliver, dar era evident că Phoebe voia să mă duc cu ea, așa că, încercînd să par cît mai dezinteresată și mai șteargă, am coborît din mașină și le-am urmat pe cele două femei pe treptele de piatră care duceau în casă.

Holul era pardosit cu dale de piatră, peste care erau puse din loc în loc covorașe persane foarte vechi. Spre etajele superioare se întortochea o scară grațioasă cu balustradă din fier forjat.

Am închis ușa de la intrare în spatele meu, iar doamna Tolliver ne-a condus prin hol pînă în salon. Așteptă să intrăm primele, apoi închise ușa cu fermitate, de parcă se ferea de posibilitatea de a fi auzită întîmplător.

Era o cameră mare și mobilată protocolar, cu ferestre înalte care dădeau spre grădină. Soarele de dimineață încă nu pătrunsese prin ferestre, și atmosfera era răcoroasă. Doamna Tolliver fu străbătură de un fior.

— E frig. Sper să nu vă fie frig... E atît de devreme...

Instinctele ei de gazdă se ridicară la suprafață :

— Poate... să aprind focul ?

— Nu mi-e frig deloc, spuse Phoebe. Alese un scaun și se așeză ferm pe el, înfășurată încă în ponchoul ei țipător, încrucișîndu-și regal picioarele în dreptul gleznelor.

— Ei, draga mea. Despre ce este vorba ?

Doamna Tolliver străbătu camera spre șemineul gol și stătu acolo, sprijinindu-se cu o mînă de marginea poliței.

— Nu... nu știu de unde să încep...

— Încearcă s-o iei de la început.

— Bine — trase adînc aer în piept. Știi motivul pentru care Charlotte stă la mine ?

— Da. Boilerul de la școala ei a sărit în aer.

— Desigur, acesta ar fi un motiv. Dar cel adevărat este că mama ei, Annabelle, este în Mallorca. De asta nu era nimeni care să aibă grijă de ea acasă... Am primit un telefon aseară, pe la nouă și jumătate...

Își luă mîna de pe polița căminului, căută în manșetă și scoase o batistă micuță, cu dantelă pe margine. În timp ce continua să vorbească, trăgea de ea, de parcă ar fi încercat să o sfîșie în bucăți.

— Era ginerele meu, Leslie Collis. Annabelle l-a părăsit. Nu se mai întoarce. E cu omul acela — un instructor de călărie. Un sud-african. Se duce în Africa de Sud cu el.

Enormitatea afirmației ne reduse la tăcere pe toate. Eram recunoscătoare pentru faptul că nu trebuia să spun nimic, dar m-am uitat la Phoebe. Stătea nemișcată și nu puteam să-i văd expresia feței, pentru că era umbrită de marginea pălăriei.

Spuse, în sfîrșit :

— Îmi pare rău.

Era foarte multă compătimire în vocea ei.

— Dar, vezi, asta nu-i totul. Nu... nu știu cum o să vă pot spune.

— Îmi imaginez că e ceva în legătură cu Charlotte, spuse Phoebe.

— Spune că Charlotte nu e copilul lui. Și pare că a știut asta dintotdeauna, dar a acceptat-o de dragul lui Michael, pentru că voia să-și păstreze familia unită. Dar niciodată n-a plăcut-o. Știam că nu avea niciodată timp pentru ea, deși, bineînțeles, nu știam exact de ce. Suferam ori de cîte ori stăteam cu ei. Era așa de nerăbdător cu ea... Cîteodată se purta de parcă ea n-ar fi putut să facă nimic cum trebuie.

— Ai reacționat vreodată ?

— N-am vrut să produc neplăceri.

— Întotdeauna mi s-a părut o fetiță destul de singuratică.

— Da. singuratică. N-a fost niciodată sociabilă. Și n-a fost niciodată drăguță și atrăgătoare cum era Annabelle. Nu vreau să credeți că Leslie a fost rău cu ea. Doar că tot timpul și toată afecțiunea lui au fost concentrate asupra lui Michael... și nu mai rămînea destul și pentru Charlotte.

— Dar mama ei ?

Doamna Tolliver rîse ușor, cu o nuanță de indulgență.

— Mă tem că Annabelle n-a fost niciodată foarte maternă. Ca mine. Nici eu n-am fost foarte maternă vreodată. Dar atunci cînd era mică Annabelle, lucrurile erau mai puțin complicate. Soțul meu trăia încă și ne puteam permite să ținem o bonă. Aveam și ajutor în casă. Lucrurile mergeau ușor.

— Ginerele tău știa că Annabelle are o legătură cu bărbatul ăsta... instructorul de călărie ?

Doamna Tolliver păru jenată, de parcă Phoebe o jignise deliberat. Se uită în altă parte, jucîndu-se cu o statuetă de porțelan închipuind o păstoriță, care stătea pe polița căminului.

— A... nu l-am întrebat. Dar... o știi pe Annabelle, Phoebe. Întotdeauna a fost...

Ezită. Am așteptat cu interes urmarea. Cum poate să-și descrie o mamă singura fiică ce este, după toate socotelile, o nimfomană ?

— ...atrăgătoare, plină de viață. Leslie era la Londra tot timpul. Nu se prea vedeau.

— Deci nu știa, spuse Phoebe direct. Sau poate bănuia doar.

— Da. Poate bănuia ceva.

— Ei, spuse Phoebe, trecînd la subiect. Și acum ce-o să se întîmple cu Charlotte ?

Doamna Tolliver așeză jos figurina de porțelan cu grijă, exact pe locul ei obișnuit. Se uită la rîndul ei la Phoebe.

Gura îi tremura, dar n-aș fi putut spune dacă din cauza lacrimilor stăpînite sau de indignare.

— N-o mai vrea pe Charlotte înapoi. Spunea că nu e copilul lui și n-a fost niciodată copilul lui, iar acum că Annabelle l-a părăsit, intenționează să se spele pe mîini în privința lui Charlotte.

— Dar nu poate să facă asta, spuse Phoebe, zbîrlindu-se doar la sugestia unui asemenea comportament.

— Nu știu dacă poate sau nu. Nu știu ce să fac.

— Atunci trebuie să fie cu mama ei. Annabelle trebuie să o ia în Africa de Sud.

— Nu... nu cred că Annabelle o să vrea.

Enormitatea acestei afirmații ne făcu pe mine și pe Phoebe să tăcem. Am privit-o fix pe doamna Tolliver. Pe gîtul ei apăru o umbră de roșeață.

— Vrei să spui că Charlotte ar sta în calea lui Annabelle ? spuse în sfîrșit Phoebe, fără să încerce să o menajeze.

— Nu știu. Annabelle...

Așteptam să spună că Annabelle nu avea mai multă afecțiune pentru Charlotte decît Leslie Collis, dar doamna Tolliver nu reuși să formuleze acest lucru.

— Nu-mi dau seama ce încerc să explic. Mă simt împinsă în toate direcțiile. Îmi pare rău pentru copil, dar, Phoebe, nu poate sta la mine ! Sînt prea bătrînă. Asta nu e o casă pentru un copil. Nu am o cameră pentru copii, n-am nici măcar jucării. Căsuța de păpuși a lui Annabelle nu mai e aici de ani de zile și am dat toate cărțile pentru copii spitalului.

M-am gîndit : „Nu-i de mirare că lui Charlotte îi place atît de mult caruselul".

— Iar eu am viața mea, obligațiile mele, prietenii mei. Nu se simte prea fericită aici. Mai tot timpul e abătută, fără să spună sau să facă ceva. Recunosc, mi se pare un copil dificil, iar Betty Curnow vine doar dimineața. Nu am foarte mare ajutor din partea ei. Nu... nu știu încotro să mă îndrept. Nu mai știu ce să fac !

Fusese tot timpul gata să plîngă. Acum ajunsese la capătul puterilor și-și pierdu controlul. Lacrimile femeilor în vîrstă sînt urîte. Rușinîndu-se probabil de ele sau vrînd să ne scutească de stînjeneală, se întoarse de la șemineu și se îndreptă spre fereastra înaltă, unde rămase cu spatele la noi, de parcă ar fi admirat grădina. Se auziră hohote de plîns dureroase.

Știam că prezența mea nu era dorită și tînjeam să scap de acolo. M-am uitat rugător în direcția lui Phoebe și i-am prins privirea. Ea spuse imediat :

— Știi, cred că o ceașcă de cafea fierbinte o să ne facă foarte bine.

Doamna Tolliver nu se întoarse, dar spuse imediat cu o voce sugrumată :

— Nu e nimeni să ne-o aducă. Le-am trimis pe Betty Curnow și pe Charlotte în sat. Charlotte voia să cumpere niște Coca-Cola. Se... se terminase. Mi s-a părut un prilej bun s-o trimit de-acasă. Nu voiam să fie aici în timp ce vorbeam cu tine...

— Pot să aduc eu cafeaua, am spus.

Doamna Tolliver își suflă nasul. Părea că-și revenise puțin. Se uită la mine peste umăr, cu fața întunecată și umflată.

— N-o să știi unde să găsești ce-ți trebuie.

— Pot să-ncerc. Dacă n-aveți nimic împotrivă să mă duc în bucătăria dumneavoastră...

— Nu, deloc. Ce drăguț din partea ta...

Le-am lăsat și am ieșit în tăcere din salon. Am închis ușa și m-am sprijinit de ea, cum se face în filme. Nu-mi plăcea doamna Tolliver, dar mi-era imposibil să nu-mi pară îngrozitor de rău pentru ea. Existența ei bine organizată părea că se năruie în jurul ei. Annabelle era, la urma urmei, singurul ei copil. Acum, căsătoria ei era distrusă și ea se afla la capătul celălalt al lumii, cu noua ei dragoste, abandonîndu-și ambii copii și toate responsabilitățile.

Știam însă că lovitura cea mai amară dintre toate era, pentru mîndria unei femei ca doamna Tolliver, revelația rușinoasă că Charlotte nu era copilul lui Leslie Collis, ci rezultatul nefericit al uneia din numeroasele legături amoroase ale lui Annabelle.

Mă întrebam dacă avea idee despre ce legătură era vorba. Pentru binele tuturor, speram că nu știe.

Și Charlotte... fața aceea micuță... Nu puteam să mă gîndesc la Charlotte. M-am dezlipit de ușă și am plecat să caut bucătăria doamnei Tolliver. Prin încercări succesive, deschizînd ușile dulapurilor și trăgînd sertare la întîmplare, am încropit în sfîrșit o tavă, cești și farfurioare, o zaharniță și linguriță. Am umplut ceainicul electric și am găsit un borcan cu cafea solubilă. Am hotărît că ne putem lipsi de biscuiți. După ce fierse apa, am umplut cele trei cești și am dus tava în salon.

Erau tot acolo, dar, în absența mea, doamna Tolliver părea că încetase să mai plîngă și reușise să se adune. Acum stătea într-un fotoliu larg, în stil victorian, cu fața la Phoebe.

— ...poate că, spunea Phoebe, ginerele tău o să se mai gîndească în privința lui Charlotte. Oricum ar fi, are un frate și întotdeauna s-a socotit că e foarte rău să desparți o familie.

— Dar Michael este mult mai mare decît Charlotte. Mult mai matur. Nu cred că au avut vreodată foarte multe în comun...

Își ridică privirea cînd am apărut în ușă și, imediat, un zîmbet politicos îi ridică colțurile gurii. Era genul de femeie la care comportamentul social funcționa automat, chiar în momentele de stres.

— Ce drăguț din partea ta, Prue. Ce bine...

Am pus tava pe un taburet scund.

— O, se încruntă ușor, ai folosit serviciul bun.

— Îmi pare rău. E cel care mi-a venit la îndemînă.

— Ei, nu-i nimic. Nu contează, o dată.

I-am dat lui Phoebe o ceașcă. Ea o luă și se porni să mestece în ceașca de cafea cu linguriță, îngîndurată. M-am așezat și eu, și pentru un moment, nu se auzi decît clinchetul linguriților, de parcă ne-am fi adunat la o mică petrecere.

Phoebe rupse tăcerea :

— După părerea mea, Charlotte nu se poate întoarce acasă. Cel puțin, pînă cînd nu se liniștesc lucrurile, și ginerele tău are timp să-și pună ideile în ordine.

— Dar școala...

— N-o trimite înapoi la școala aceea. Nu-mi place ideea cu boilerul acela care a sărit în aer. Probabil că e administrată foarte ineficient. E mult prea mică pentru o școală cu internat, oricum. Și nu are rost să se întoarcă acolo, dacă viața ei de acasă este compromisă. E de ajuns să provoace oricărui copil o cădere nervoasă.

Stătea, ținînd ceașca și farfurioara în poală, uitîndu-se lung și ferm la doamna Tolliver.

— Trebuie să fii foarte atentă. Nu dorești să-ți asumi răspunderea pentru Charlotte, și pot să înțeleg asta, dar, deocamdată, după cîte pot vedea, o ai. Ai o viață în mîinile tale. O viață tînără și sensibilă. O să fie destul de lovită cînd o să afle despre mama ei. Hai să facem în așa fel încît să nu fie mai lovită decît este.

Doamna Tolliver începu să spună ceva, dar Phoebe o întrerupse cu o bruschețe neobișnuită.

— Am spus că îți înțeleg situația. Lucrurile vor fi foarte complicate. Din acest motiv, cred că ar fi mult mai bine dacă ai fi singură aici, fără Charlotte în preajmă, care să audă ce se vorbește și să surprindă, fără să vrea, telefoane de care n-ar trebui să știe. E un copil inteligent și o să știe din instinct că ceva nu e în regulă. Te sfătuiesc să-i spui pur și simplu că o să vină să stea la mine pentru cîtva timp.

O, draga, binecuvîntata Phoebe...

— Știu că, în momentul ăsta, sînt doar o babă hîrbuită, dar Prue o să stea la mine încă vreo zece zile, iar Lily Tonkins e întotdeauna un stîlp de sprijin în vremuri de restriște.

— Dar, Phoebe, e prea mult...

— Eu țin foarte mult la Charlotte. O să ne înțelegem foarte bine.

— Știu asta, și mai știu că ascultă de tine, dar... Ah, să nu crezi că nu-ți sînt recunoscătoare... O să pară ciudat pentru toată lumea. Să plece de la mine, bunica ei, și să stea cu tine. Ce o să creadă lumea ? Ce vor spune ? Ăsta-i un sat mic și știi că și Lily Tonkins și Betty Curnow or să vorbească.

— Da, or să vorbească. Lumea vorbește întotdeauna, dar toate trăncănelile din lume sînt mai bune decît să rănești copilul ăsta și mai mult. Și, pe lîngă asta, spuse Phoebe în timp ce punea jos ceașca goală, avem amîndouă spatele solid și, — chicoti ușor — ,hai să recunoaștem, sîntem cam bătrîne să ne mai deranjeze o amărîtă de bîrfuliță. Ei, ce spui ?

În cele din urmă, doamna Tolliver ceda cu evidentă ușurare.

— Nu pot să nu recunosc că asta mi-ar ușura situația foarte mult.

— Vei lua legătura cu ginerele tău ?

— Da, i-am spus că o să-l sun diseară. Ieri seară, ne-am cam aprins amîndoi. Probabil că băuse cam mult. Nu că l-aș învinui pentru asta, dar nu prea reușeam să ne înțelegem.

— În cazul ăsta, poți să-i spui că Charlotte o să vină să stea la Holly Cottage, pentru o vreme. Și poți să-i spui și că n-o să se întoarcă la internat. Probabil că am putea s-o înscriem la școala de aici. Ar trebui să discuți treaba asta cu el.

— Da, da, așa o să fac.

— Atunci, așa rămîne.

Phoebe se ridică în picioare.

— Charlotte a aranjat deja să vină la Holly Cottage în dimineața asta. Prue o scoate la un picnic. Pregătește-i o geantă și spune-i s-o ia cu ea. Dar nu-i spune nimic despre mama ei.

— Dar va trebui să i se spună.

— Tu faci parte din familie, îi ești prea apropiată. Ești prea implicată în povestea asta. O să-i spun eu.

O clipă, am crezut că doamna Tolliver o să obiecteze. Trase aer în piept, pregătindu-se să spună ceva, dar întîlni privirea lui Phoebe și nu mai spuse nimic.

— Foarte bine, Phoebe.

— O să fie mai ușor dacă îi spun eu. Pentru toată lumea.

Cu aceeași încetineală, ne-am rostogolit spre casă, luînd-o în jos pe șoseaua de la White Lodge, ieșind prin porți și mergînd pe sub crengile stejarilor. Am dat colțul în dreptul bisericii. Drumul care ducea spre casă cobora în pantă, înaintea noastră, și puteam vedea întregul lac, alungit și albastru, format de estuar. Bănuții razelor de soare făceau apa să strălucească orbitor.

— Prue, oprește un pic.

Am tras mașina la marginea drumului și am oprit motorul. Am stat un timp ca doi turiști fără o țintă precisă, contemplînd priveliștea familiară ca și cînd n-o mai văzusem pînă atunci. De partea cealaltă a lacului se vedeau dealurile line, împărțite în ogoare mici ca niște petice, moleșite de căldura dimineții. Un tractor roșu, micșorat pînă la dimensiunea unei jucării, ara pămîntul, atrăgînd în urma lui un stol de pescărușI albi care țipau.

La capătul drumului, adăpostită de țărm, ne aștepta Holly Cottage, ascunsă în spatele crestei falezei, dormitînd în lumina soarelui. Dar aici, pe marginea pantei, briza mării nu înceta să sufle niciodată. Acum vîntul ușor pleca ierburile palide din șanțurile de la marginea drumului și făcea să cadă primele frunze de pe ramurile din vîrful copacilor care mărgineau vechea curte a bisericii.

— Ce liniște, spuse Phoebe, gîndind cu voce tare. Ai crede că aici, la capătul lumii, ești apărat. Așa am crezut și eu, cînd am venit cu Chips să trăim aici. Credeam că am scăpat. Dar nu există nici o cale să fugi de realitate. De cruzime, indiferență, egoism.

— Toate astea fac parte din oameni, iar oamenii sînt peste tot.

— Distrugător ! Phoebe chibzui puțin, apoi spuse cu o voce schimbată : Biata femeie !

— Doamna Tolliver... da, și mie îmi pare rău pentru ea. Totuși mă întreb de ce a ales să ți se destăinuie ție ?

— A, draga mea, e evident. Știe că eu sînt o bătrînă păcătoasă. N-o să uite niciodată că Chips și cu mine am trăit în păcat mulți ani fericiți. Cu mine putea să vorbească ceea ce n-ar fi putut să destăinuie niciodată celorlalte prietene ale ei. Nevasta colonelului Danby sau văduva directorului băncii din Porthkerris ar fi pălit la auzul acestor lucruri. Și bineînțeles că ce o doare cel mai mult e mîndria ei.

— Și eu m-am gîndit la asta. Dar tu ești minunată. Tu ești întotdeauna minunată, dar în dimineața asta ai fost mai minunată ca de obicei.

— La ce te referi ?

— Sper că n-ai ridicat o greutate mai mare decît poți să duci. Să presupunem că Leslie Collis chiar refuză să mai aibă de-a face cu Charlotte ; va rămîne în grija ta pe timp nelimitat.

— N-aș avea nimic împotrivă.

— Dar, Phoebe...

M-am oprit, pentru că nu poți spune unei persoane pe care o iubești „ești prea bătrînă", chiar dacă așa crezi.

— Crezi că sînt prea bătrînă ?

— Sînt și alte lucruri. Și ai și tu o viață a ta în aceeași măsură ca doamna Tolliver. De ce să fii tu aceea care să renunțe la tot ? Și hai să recunoaștem : cu toții îmbătrînim. Chiar și eu îmbătrînesc.

— Am șaizeci și trei de ani. Dacă reușesc să mai trag încă zece ani, o să am doar șaptezeci și trei. E o vîrstă nesemnificativă cînd te gîndești la Picaso sau la Arthur Rubinstein.

— Ce legătură are cu treaba asta ?

— Și pînă atunci Charlotte o să aibă douăzeci de ani și o să fie în stare să-și poarte singură de grijă. Chiar nu cred că ar fi o problemă prea mare.

Parbrizul Volkswagenului era murdar. Am găsit într-un buzunar al mașinii o cîrpă murdară și am încercat să curăț sticla într-un mod nesistematic.

— Cînd eram la bucătărie să fac cafeaua a pomenit ceva despre Daniel ?

— Nu, deloc.

— Tu n-ai spus nimic ?

— Doamne ferește.

Nu reușisem decît să mînjesc geamul. Am îndesat cîrpa la loc.

— O să vină la noi în dimineața asta pentru picnic. M-am oferit să-l aduc cu mașina, dar a spus că o să vină singur.

— E același lucru.

M-am uitat la ea.

— Ai să-i spui lui Daniel despre toate astea ?

— Bineînțeles că o să-i spun. O să-i spun tot. Trei capete gîndesc mai bine decît două, și m-am săturat să tot avem secrete unul față de altul. Probabil că dacă nu am fi avut atîtea secrete nu s-ar fi întîmplat nimic din toate astea.

— Oh, Phoebe, nu prea cred.

— Poate că ai dreptate. Dar hai să începem să fim sincere și să spunem adevărul ; apoi o să știm cum stăm cu toții. Și pe lîngă asta, Daniel are dreptul să știe.

— Ce crezi că o să facă ?

— Să facă ?! — Phoebe se uită la mine nedumerită. — De ce ar trebui el să facă ceva ?

— E tatăl lui Charlotte.

— Leslie Collis e tatăl lui Charlotte.

Era exact ce-i spusesem și eu lui Daniel, stînd amîndoi lîngă așa-zisul foc, încercînd să fiu obiectivă și rațională și încercînd să-l înveselesc. Dar cu siguranță că acum lucrurile luau o altă întorsătură.

— Poate că nu e el responsabilul, am accentuat, dar asta n-o să-l oprească să se simtă responsabil.

— Și ce îți imaginezi tu că o să facă ?

— Nu știu.

— În cazul ăsta, îți spun eu : nimic. Pentru că nu e nimic de făcut. Și pentru că, chiar dacă ar fi fost, tot n-ar fi făcut nimic.

— De unde știi ?

— Îl cunosc pe Daniel.

— Și eu îl cunosc.

— Aș vrea să fie așa.

— Asta ce mai înseamnă ?

Phoebe oftă.

— A, nimic. Doar că mi-e teamă că te-ai îndrăgostit de el.

Spusese asta cu vocea ei imparțială, obișnuită, de parcă vorbea de ceva lipsit de importanță. Asta m-a luat pe nepregătite. I-am spus, încercînd să par la fel de nepăsătoare :

— Nu cred că știu ce înseamnă de fapt să te îndrăgostești. Întotdeauna a fost un cuvînt fără sens pentru mine. Ca și „iertare". N-am înțeles niciodată ce vrea să însemne cuvîntul ăsta. Dacă nu ierți, atunci ești meschin, plin de resentimente, ranchiunos, iar dacă ierți, atunci ești îngîmfat și ipocrit.

Dar Phoebe nu se lăsă antrenată în această interesantă discuție, rămînînd la subiect.

— Atunci, poate cuvîntul „a iubi" este mai ușor de definit.

— Dacă vrei să-ți dau definiții, atunci află că mă simt de parcă l-aș cunoaște pe Daniel dintotdeauna. Mă simt de parcă am împărțit deja un trecut. Și nu vreau să-l pierd pentru că avem nevoie unul de celălalt.

— Te-ai simțit așa înainte să-ți dezvălui marea legendă a lui Annabelle ?

— Cred că da. Așa că vezi, nu simt doar o părere de rău pentru el.

— De ce ar trebui să-ți pară rău pentru el ? Are totul : tinerețe, un talent înfricoșător, și acum, faimă, bani, și toate avantajele materiale care decurg de aici.

— Dar cum nu poți să nu ții cont de ceea ce s-a întîmplat între Daniel și Annabelle ? S-a simțit vinovat unsprezece ani pentru că nici măcar n-a știut dacă era copilul lui sau nu. Nu ți-ar părea rău pentru orice bărbat care ar duce vina asta în spate timp de unsprezece ani ?

— Vina și-a făcut-o singur. Și n-ar fi trebuit să fugă.

— Poate că n-a fugit. Poate că a făcut ce i-a spus Chips să facă, singurul lucru rezonabil.

— Ți-a vorbit ție despre asta ?

— Da. Și m-a invitat să merg cu el în Grecia. La Spetsai. Asta a fost înainte să-mi spună de Annabelle și Charlotte. Dar mai tîrziu am vorbit din nou despre asta și mi-a spus că nu i-ar fi de nici un folos, pentru că nu poate să fugă la nesfîrșit de ceea ce se află în propriul său cap.

— Te-ai fi dus cu el în Grecia ?

— Da.

— Și după asta ?

— Nu știu.

— Asta nu e de ajuns pentru tine, Prue.

— Vorbești ca mama.

— Cu riscul de a vorbi ca maică-ta, care, întîmplător, e departe de a fi proastă, trebuie s-o spun. Nu-l cunoști pe Daniel. E un artist adevărat : instabil, neliniștit, fără simț practic.

— Știu că nu are simț practic, am zîmbit. Mi-a spus o dată că a avut o mașină și că, după trei ani, reușise de-abia să învețe cum să umble cu încălzitorul.

Dar Phoebe ignoră mica mea tentativă de a glumi și continuă cu încăpățînare :

— Nu poți să te bazezi pe el pentru că e întotdeauna pierdut în propria sa formă de creație. Treaba asta, într-un fel, îl face negativ. Înnebunitor.

— Haide, Phoebe, știi și tu că îl adori.

— Așa e, Prue, așa e, dar pune-l față în față cu deciziile și responsabilitățile de fiecare zi și n-o să știi niciodată să prevezi cum o să reacționeze.

— Vorbești de Daniel ca de un presupus soț ?

— Nu m-aș duce așa departe.

— L-ai cunoscut cînd avea douăzeci de ani. Nu poți să-l judeci după cum era acum unsprezece ani. Acum e bărbat.

— Da, știu. Iar oamenii se maturizează, bineînțeles. Dar personalitățile lor se schimbă oare atît de mult ? Ești o ființă atît de deosebită, Prue... N-aș vrea să ți se-ntîmple vreodată ceva rău. Iar Daniel ar putea să te rănească. Nu în mod deliberat, ci prin păcatele omisiunii. Munca lui îi umple viața, și nu știu cît de mult loc mai rămîne pentru lucruri personale cum ar fi să iubească pe cineva și să aibă grijă de cineva.

— Poate că aș putea să am eu grijă de el.

— Da, poate că ai putea, pentru o vreme. Dar nu cred că pentru o perioadă de timp nedefinită. Nu văd cum ar fi posibil să stai pentru totdeauna cu un om despre care știu că îi era frică în permanență de implicații emoționale, frică de a nu fi prins.

Discutam în zadar. Am stat fără să mai spun nimic, privind înaintea mea prin parbrizul prăfuit, fără să văd nimic. Cel mai amuzant era că părea să fim amîndouă în aceeași tabără. Își puse mîna pe mîna mea. Degetele ei erau calde, dar puteam să simt apăsarea rece a inelelor masive, de modă veche.

— Nu-ți crea iluzii în legătură cu Daniel. Probabil că nu se vor împlini niciodată. Și dacă nu te aștepți la nimic din partea lui, cel puțin n-o să fii dezamăgită.

Mă gîndeam la Charlotte.

— Nu cred că o să fugă de asta.

— Iar eu cred că nu va avea nici o alternativă. Poate că ar trebui să fugi și tu. Întoarce-te la Londra. Privește-ți viața în viitor. Sună-l pe tipul acela drăguț care ți-a adus crizantemele ofilite.

— Of, Phoebe, — îmi trebui un timp să-mi amintesc numele lui — , nu erau ofilite cînd mi le-a dat.

— Cînd o să-l vezi din nou, s-ar putea să simți cu totul altceva pentru el.

— Nu. N-o să fac asta. Și, oricum, nu mă face să rîd.

Nigel Gordon... Știam că probabil n-o să mai plec vreodată în Scoția.

— Ei, trebuie să te hotărăști — mă lovi ușor peste mînă, apoi se lăsă în scaunul ei, cu mîinile în poală. Am spus-o; mi-am băgat nasul; mi-am curățat conștiința murdară. Acum poate c-ar fi mai bine să plecăm acasă și să o înștiințăm pe Lily Tonkins că Charlotte o să vină să stea la noi. Dacă o s-o oprească ceva să mai cînte „Apără-ne pe noi, o, mărețule Iehova", atunci asta este. Pe de altă parte, întotdeauna gustă dramele, așa că s-ar putea să primească bine vestea. De altfel, Charlotte trebuie să sosească la Holly Cottage dintr-o clipă într-alta, și mai trebuie să organizăm picnicul, de parcă viața n-ar fi fost și-așa destul de complicată.

Uitasem de picnic. Acum, în timp ce porneam motorul și lăsam frîna de mînă în jos, aș fi dorit ca Phoebe să nu-mi fi amintit de asta.

— Nu știu, zău, spuse Lily cînd am anunțat-o că Charlotte va veni să stea la noi, s-o lase pe bunica ei și să vină aici... Pare ciudat.

Se uită cînd la fața inocentă a lui Phoebe, cînd la a mea. Am afișat în grabă un zîmbet larg și fără expresie.

— Dacă stau să mă gîndesc, nu-i deloc surprinzător. Copila e aici cea mai mare parte a timpului ori de cîte ori se presupune că trebuie să stea la doamna Tolliver. Cel mai bine e să pregătesc un pat și gata.

Phoebe păru ușurată.

— Ce bună ești, Lily. Sper că n-o să însemne prea multă muncă în plus pentru tine. Știu că ai destule de făcut acum, dar după ce-o să scap de blestematul ăsta de ghips...

— Fiți fără grijă, domnișoară Shackleton, o să ne descurcăm de minune. Și, oricum, nu supără cu nimic sufletelul ăsta liniștit. Nici măcar nu mănîncă mult... — își mută privirea încă o dată de la Phoebe la mine și se încruntă : Nu s-a întîmplat nimic, nu-i așa ?

Avu loc o mică pauză, apoi Phoebe spuse :

— Nu, nu chiar. Dar pentru doamna Tolliver e cam incomod ca Charlotte să stea la White Lodge. Cred că nu le e foarte ușor să se descurce împreună, și ne-am hotărît că ar fi mai bine dacă ar veni aici pentru o vreme.

— Ei, cu siguranță că o să fie mai distractiv pentru ea, sublinie Lily. Betty Curnow e o fată destul de drăguță, dar n-a fost niciodată prea amuzantă. Obișnuiam să-i spunem „domnișoara La-di-dah" cînd eram împreună la școală, iar faptul că s-a măritat cu un inspector sanitar n-a făcut-o să se mai dezmorțească.

— Da. Ei, poate că Joshua Curnow n-o fi cel mai vesel dintre bărbați, dar sînt sigură că e un soț minunat pentru Betty, spuse Phoebe mîngîietor, înainte să o aducă pe Lily înapoi la subiect. Unde crezi că ar trebui să doarmă Charlotte ?

— O s-o punem în vechea cameră a lui domnu'. Patul e făcut ; trebuie să fie doar un pic aerisit.

— Și picnicul, nu uita ! Se duc cu toții la picnic.

— E-n regulă. Am făcut niște sandvișuri cu șuncă și ceva salată într-o cutie de plastic. Și mai e și niște prăjitură de ciocolată cu glazură de portocale...

— Delicios. Aș fi vrut să merg și eu... Ce picnic minunat...

Și Phoebe se duse sus să se debaraseze de ponchoul ei și să-și schimbe pantofii. Îi auzirăm pașii traversînd podeaua de lemn deasupra noastră.

— Ești un adevărat stîlp al casei, Lily. Phoebe întotdeauna spune asta despre tine.

— Fugi de-aici, spuse Lily încîntată.

— Pot să te ajut și eu. Dă-mi ceva de făcut ca să te ajut.

— Poți să cureți fasole verde pentru cină. Singurul lucru pe care nu pot să-l sufăr e să curăț fasole verde. Dă-mi un morcov să-l curăt sau un nap și sînt în al nouălea cer. Dar afurisita de fasole nu pot s-o sufăr...

Iată-mă deci în grădină, stînd la soare, într-unul din scaunele de grădină vechi și șubrede ale lui Phoebe, curățind fasole verde, cînd Charlotte ajunse în sfîrșit. Am auzit zgomotul unei mașini și am lăsat jos cuțitul și coșul ca să merg pînă în fața casei, unde le-am găsit pe Phoebe și pe Lily, care ajunseseră acolo înaintea mea. Betty Curnow o adusese pe Charlotte cu mașina doamnei Tolliver. Charlotte coborîse deja, iar Lily deschisese portbagajul și-i scotea valiza. Charlotte purta pardesiul ei gri de flanel, avînd geanta roșie aruncată pe după umăr. Erau hainele ei de călătorie. Mă întrebam cum s-a simțit cînd le-a îmbrăcat din nou; îmbrăcîndu-se pentru altă călătorie, altă casă; împinsă dintr-o parte într-alta pentru că nimeni nu o voia, nimeni nu putea să se deranjeze ca să aibă grijă de ea.

— Bună, Charlotte.

Se întoarse și mă văzu.

— Bună.

Era foarte palidă și posomorîtă. Ochelarii îi stăteau strîmb. Părul arăta unsuros, trebuia neapărat spălat, și cineva — poate Charlotte însăși — îi făcuse neglijent o cărare și îl prinsese cu o agrafă albastră de plastic.

— Mă bucur că ai venit. Vrei să mergi sus să vezi dormitorul tău?

— Da.

Lily și Phoebe vorbeau de zor cu Betty Curnow, așa că am luat valiza și am pornit împreună spre ușa din față. Atunci Charlotte își reaminti să fie politicoasă și se opri.

— Mulțumesc foarte mult, doamnă Curnow, pentru că m-ați adus.

— E-n regulă, iubito, spuse Betty Curnow. Vezi să fii fetiță cuminte.

Ne-am dus sus. Micuța cameră care fusese camera de odihnă a lui Chips era chiar lîngă camera mea. Lily trecuse prin ea, lăsînd în urmă un miros puternic de lustruit și curat și lenjerie scrobită. Phoebe avusese timp să culeagă flori și să le pună pe măsuța de toaletă, iar fereastra deschisă încadra aceeași perspectivă de care mă bucuram și eu : grădina, gardul viu de escalonia și fluxul estuarului aflat de partea cealaltă.

Camera era atît de micuță și încîntătoare, atît de potrivită pentru o fetiță, încît m-am așteptat la o scînteie de entuziasm. Dar Charlotte nu părea să vadă ; expresia feței ei nu arăta nimic.

Am pus jos valiza.

— Vrei să-ți despachetezi lucrurile acum, sau mai tîrziu ?

— Să-l scot doar pe Teddy afară.

Teddy era pus deasupra. Îl scoase și îl așeză pe pernă.

— Și restul ?

— N-are importanță. Le scot mai tîrziu.

— Acum... dacă ai vrea să-ți scoți pardesiul, poți să cobori în grădină și să mă ajuți. Curăț fasole verde pentru Lily Tonkins și mi-ar prinde bine puțin ajutor.

Își scoase geanta roșie de pe umăr și o lăsă pe măsuța de toaletă, apoi își desfăcu nasturii pardesiului. Am luat un umeraș și l-am agățat în șifonier. Pe sub pardesiu purta un tricou și o fustă din bumbac decolorată.

— Vrei un pulover ?

— Nu, e-n regulă.

Am coborît din nou. Am luat din cufărul din hol un covoraș vechi de mașină și încă un cuțit dintr-un sertar din bucătărie, apoi am ieșit în grădină. Am întins covorașul și ne-am așezat pe el amîndouă, cu coșul de fasole și cratița cea mai mare a lui Lily între noi.

— Cuțitele sînt foarte ascuțite. Ai grijă să nu te tai.

— Am curățat fasole verde de nenumărate ori.

Urmă o pauză.

— Nu-i așa că e o zi minunată ? N-ai uitat de picnicul nostru, nu-i așa ?

— Nu.

— Daniel vine sigur. Trebuie să ajungă dintr-un moment într-altul. A spus că o să încerce să facă autostopul din Porthkerris.

Altă pauză.

— Voiam să vină și Phoebe cu noi la Penjizal, dar a spus că îi e frică să n-o sufle vîntul peste marginea falezei. Ți-ai adus aminte să aduci Coca-Cola ?

— Da. Doamna Curnow a spus că o să i-o dea lui Lily.

— Lily ne-a pregătit sandvișuri cu șuncă, așa cum ai vrut tu. Și prăjitură de ciocolată...

Charlotte se uită la mine.

— Nu trebuie să mă înveselești.

M-am simțit, pe bună dreptate, ridicolă.

— Îmi pare rău, i-am spus.

Începu din nou să taie fasolea cu stîngăcie.

— Charlotte... n-ai vrut tu să vii să stai la Phoebe ?

— N-am mai stat niciodată pînă acum.

— Nu... Nu știu ce vrei să spui.

— S-a întîmplat ceva. Și nimeni nu vrea să-mi spună.

Am simțit că mă cuprinde teama.

— Ce te face să spui asta ?

Nu-mi răspunse, dar o mișcare în spatele meu îi atrase privirea. M-am întors și am văzut-o pe Phoebe, ieșind prin ușa care dădea spre grădină. Purta încă pălăria, dar renunțase la ponchoul țipător. Eșarfa ei înnodată flutura în vînt ca un mic steag și soarele făcea să-i licărească lanțurile de aur petrecute în jurul gîtului. Trăgea după ea cu mîna sănătoasă un șezlong. M-am ridicat și m-am dus să i-l iau și

să i-l așez lîngă covorașul nostru. Se lăsă să cadă în el. Genunchii i se profilau sub împletitura fustei.

M-am gîndit că nu avea nici un sens să ocolim adevărul. I-am căutat privirea cu înțeles.

— Charlotte și cu mine tocmai vorbeam...

Privirea lui Phoebe era calmă și netulburată. Știam că a înțeles. M-am așezat din nou pe covoraș și mi-am luat cuțitul.

— Vrea să știe de ce este aici.

— În primul rînd pentru că noi vrem să fie aici, spuse Phoebe.

— Mămica n-o să se mai întoarcă din Mallorca, nu-i așa ?

— De ce spui asta ?

— Nu se mai întoarce, nu-i așa ?

— Nu, spuse Phoebe.

Am ales o păstaie și am început s-o curăț și s-o tai cu foarte multă grijă.

— Știam, spuse Charlotte.

— Vrei să ne spui de unde știai ?

— Pentru că are un prieten. Îl cheamă Desmond. Obișnuia să vină s-o vadă. Are o școală de călărie, chiar lîngă casa noastră din Sunningdale. Plecau de obicei să călărească împreună, apoi el venea înapoi să bea ceva, sau chestii de-astea. Îl cheamă Desmond. S-a dus în Mallorca cu el.

— De unde știi ?

— Era într-o noapte, spre sfîrșitul vacanței. Înainte să mă întorc la școală și să explodeze boilerul. Tăticul era la Bruxelles pentru afaceri și a trebuit să mă scol în timpul nopții să mă duc la baie, apoi mi s-a făcut sete. M-am gîndit să mă duc jos să iau niște Coca-Cola din frigider. Nu fac asta mereu, doar cîteodată. Cînd am ajuns la jumătatea scării, am auzit voci. Am auzit vorbind un bărbat și am crezut că era probabil un hoț. Am crezut că era un hoț și voiam să mă duc s-o strig pe mămica. Dar atunci el a spus ceva și mi-am dat

seama că era Desmond. Așa că m-am așezat pe scări și i-am ascultat. Vorbeau despre Mallorca. Ea i-a spus lui tăticu' că pleacă în vacanță cu o veche prietenă de școală. Am auzit spunîndu-i la micul dejun, într-o dimineață, dar știam că o să plece cu Desmond.

— Ai spus ceva despre asta ?

— Nu. Oricum tăticu' nu mă ascultă niciodată, și mi-era frică.

— Ți-era frică de tatăl tău ?

— Nu. Mi-era doar frică. Mi-era frică să nu plece și să nu se mai întoarcă niciodată.

— Știai că tatăl tău a sunat-o pe bunica ta aseară ?

— Nu dormeam. Am auzit telefonul sunînd. Salonul bunicii este sub dormitorul meu. Poți să auzi cînd vorbește cineva, dar nu poți să auzi ce spune. Dar am auzit cum i-a spus pe nume. Îl cheamă Leslie. Și știam că e el. Am crezut că a sunat doar ca să vadă ce fac. Dar azi-dimineață totul era așa de groaznic, încît am știut că n-a fost doar asta. Și bunica era foarte ciudată și supărată, și ne-a trimis apoi pe mine și pe Betty Curnow în sat să cumpărăm Coca-Cola. Atunci am știut că s-a întîmplat ceva, pentru că de obicei am voie să mă duc în sat singură.

— Cred că bunica ta n-a vrut să auzi ce se-ntîmplă, ca să nu fii supărată.

— Apoi, cînd ne-am întors, doamna Curnow și cu mine, bunica a spus că o să vin să stau la tine.

— Sper că ți-a făcut plăcere.

Tot timpul cît vorbise, Charlotte stătuse cu privirea plecată, jucîndu-se cu o păstaie de fasole pe care o rupsese în fîșii încet și dinadins. Acum se uită în sus la Phoebe, cu o privire încordată din spatele lentilelor ochelarilor săi urîți. Era foarte vitează.

— N-o să se mai întoarcă niciodată, nu-i așa ?

— Nu, o să se ducă să trăiască în Africa de Sud.

— Ce-o să se întîmple cu noi ? Cu Michael și cu mine ? Tăticu' nu poate să aibă grijă de noi. Cel mult ar avea grijă de Michael. Ei întotdeauna fac tot felul de lucruri împreună. Pleacă la vînătoare, la meciuri de rugby, la lucruri de-astea. Dar de mine n-o să vrea să aibă grijă.

— Poate că nu, spuse Phoebe. Dar eu vreau. De asta am întrebat-o pe bunica ta dacă aș putea să te iau să stai la mine.

— Dar nu pentru totdeauna ?

— Nimic nu e pentru totdeauna.

— O să-i mai văd vreodată pe tăticu' și pe Michael ?

— Da, bineînțeles că o să-i vezi. Pînă la urmă, Michael e fratele tău.

Charlotte își frecă nasul.

— Nu e întotdeauna prea drăguț cu mine. Nu-mi place chiar așa mult.

— Chiar și așa, e fratele tău. Poate că, în vacanța viitoare, o să vrea și el să vină să stea cu mine. Dar poate că bunica ta ar vrea ca el să stea la ea.

— Ea nu m-a vrut pe mine, sublinie Charlotte.

— Nu trebuie să crezi asta. Doar că nu îi e prea ușor să aibă în jurul ei o persoană de vîrsta ta. Nu e obișnuită cu copiii. O mulțime de oameni de treabă sînt așa.

— Tu ești obișnuită cu copiii, îi spuse Charlotte.

— Pentru că îmi plac, Phoebe zîmbi, mai ales tu. De asta am vrut să stai aici, în orice caz deocamdată.

— Dar ce mă fac cu școala ? — Charlotte era încă foarte îngrijorată. — Trebuie să mă întorc la școală la sfîrșitul săptămînii.

— Am vorbit cu bunica ta despre asta. Îți place la internat ?

— Nu, nu-mi place. Nu-mi place să trebuiască să fiu plecată de-acasă tot timpul. Și sînt și cea mai mică ; nu e nimeni mai mic decît mine care să fie la internat. Sînt fetele externe, dar toate sînt prietene între ele și merg împreună în weekend și nu mă vor. Am vrut și eu să fiu elevă externă, dar mămica a spus că e mult mai bine să fiu la internat. Nu știu

de ce ar trebui să fie mai bine. Mă gîndeam că ar trebui să fie mai rău.

— Atunci nu te-ai supăra prea mult dacă nu te-ai mai întoarce ?

Charlotte cîntări această alternativă cu precauție. Pentru prima dată, o rază de speranță îi lumină fața.

— Cum, nu trebuie să mă mai întorc ?

— Nu, nu cred că trebuie. Dacă o să stai la mine, o să ne fie mult mai ușor dacă ai merge la școala locală. Nu e nimeni la internat și cred că o să-ți placă.

— Nu învăț foarte bine.

— Nu poți să fii bun la toate. Tu te pricepi la desen și știi să faci tot felul de lucruri și, dacă-ți place muzica, au un profesor de muzică foarte bun și o orchestră cumsecade cu care dau concerte. Știu un băiat de vîrsta ta care cîntă la clarinet.

— Aș putea să mă duc acolo ?

— Dacă ai vrea, cred că s-ar putea aranja.

— Vreau !

— Atunci o să stai la mine ?

— Vrei să spui... că n-o să mă mai întorc la tăticu' ?

— Da, spuse Phoebe cu blîndețe, cred că asta vreau să spun.

— Dar... ai spus că... ai spus că nimic nu e pentru totdeauna — ochii ei erau plini de lacrimi și era aproape prea dureros să o privești. Nu pot să stau la tine...

— Ba da, poți. Cît de mult vrei. Vezi, chiar dacă s-a întîmplat ce era mai rău, lumea nu s-a sfîrșit încă. Poți să vorbești cu noi, dacă simți nevoia, cu Prue și cu mine. Nu trebuie să mai ții totul în tine, nu mai încerca să fii vitează. Nu contează dacă plîngi.

Fu o izbucnire necontrolată, ca și cum s-ar fi rupt un zăgaz. Charlotte începu să plîngă în hohote, cu gura larg deschisă, așa cum fac de obicei copiii, dar suspinele care-i zguduiau trupul micuț trădau mai curînd suferința unui adult.

— O, Charlotte... Phoebe se aplecă spre ea, cu brațele întinse, și cel sănătos, și cel bolnav, în învelișul lui de ghips,

ca o chemare la iubire. În orice alt moment, efectul unui astfel de gest ar fi fost comic, dar acum nu te făcea să rîzi.

— Vino, draga mea.

Charlotte se luptă să se ridice în picioare și se aruncă în brațele lui Phoebe, încolăcindu-și brațele strîns în jurul gîtului ei, îngropîndu-și fața în umărul ei și făcîndu-i pălăria să alunece într-o parte.

Am luat cratița și fasolea și am intrat în casă, pentru că era o clipă care le aparținea doar lor. Pentru că era copilul lui Daniel și pentru că am simțit că o să-ncep să plîng și eu.

În bucătărie nu era nimeni. Prin ușa deschisă o puteam vedea pe Lily afară, în iarbă, prinzînd în cîrlige pe sîrmă niște prosoape albe, imaculate. Cînta iarăși un cîntec religios.

„Nu păcătui, nu vorbi urîîît..."

Am pus cratița cu fasole la capătul mesei de pin și am urcat în dormitor. Îmi făcusem patul de dimineață, dar de atunci Lily mai trecuse o dată prin cameră, lucru care se simțea după mirosul puternic al podelelor lustruite și se vedea după ordinea perfectă de pe măsuța de toaletă. M-am așezat pe marginea patului. După puțin timp, mi-am dat seama că nu-mi mai venea să plîng, dar mă simțeam secătuită, dezorientată, de parcă-mi petrecusem ultimele trei zile în întunericul unei săli de cinematograf, absorbită de un film foarte emoționant, iar acum aș fi fost din nou în stradă, orbită de lumină, poticnindu-mă, neputincioasă.

„Mămica n-o să se mai întoarcă din Mallorca, nu-i așa ?" „Oricum tăticu' nu mă ascultă niciodată." „Dar de mine n-o să vrea să aibă grijă." „Am vrut și eu să fiu elevă externă, dar mămica a spus că e mult mai bine să fiu la internat." „Bunica nu mă vrea."

Doamne, ce le facem propriilor noștri copii...

Fereastra era deschisă și draperiile tremurau, mișcate de vînt. M-am ridicat de pe pat, m-am dus la fereastră și m-am aplecat în afară, sprijinindu-mi coatele pe pervaz. Jos, pe iarbă, Phoebe și Charlotte continuau să stea împreună. La-

crimile se terminaseră și nu se mai auzea decît murmurul prietenos al conversației lor. Charlotte ședea din nou pe covoraș, cu picioarele încrucișate, preocupată să împletească o cununiță de margarete. Am privit jos, spre capul său aplecat, la gîtul ei micuț. Mi-aduceam aminte de vremea cînd eram de vîrsta ei. Părinții mei erau divorțați și eu stăteam cu mama, dar întotdeauna am fost iubită, dorită, și nimeni nu m-a surghiunit la vreun internat. Mi-aduceam aminte de cînd călătoream spre Northumberland, ca să stau la tata, vrînd ca trenul să meargă mai repede și mai repede în timp ce zburam spre nord. Îmi aminteam cum mă aștepta la gara din Newcastle și cum alergam pe platformă ca să mă prindă în îmbrățișarea lui puternică.

Îmi aminteam căsuța mamei din Londra, dormitorul pe care îl aranjase pentru mine exact așa cum îmi dorisem ; hainele pe care mi le cumpăra și pe care aveam voie să mi le aleg singură ; distracția la lecțiile de dans din timpul iernii și petrecerile de Crăciun ; spectacolele de pantomimă de la Palladium și *Frumoasa adormită* la Covent Garden.

Mi-aduceam aminte cum făceam cumpărături la Harrod's, plictiseala de a cumpăra uniforma pentru școală, răsplătită cu o cană de cacao cu lapte. Și plimbările cu barca pe Tamisa, cu micuții prieteni, simțind anticipat emoția unei vizite la Turnul Londrei.

Și întotdeauna Cornwall și Penmarron. Și Phoebe.

„O, draga mea ! Ce minunat e să te văd din nou."

Phoebe. Am simțit dintr-o dată cum mă cuprinde o teamă de neînchipuit pentru ea. În ce se angajase cu atîta impulsivitate și dragoste ? Avea șaizeci și trei de ani și își rupsese mîna căzînd de pe scaun. Dar dacă și-ar fi rupt mai mult decît brațul ? Dacă și-ar fi rupt șoldul... sau gîtul ? Dacă s-ar fi lovit la cap și ar fi rămas întinsă acolo, pe podeaua atelierului, cu comoție cerebrală, fără să știe nimeni ? Imaginația mea se zbătea în fața acestor lucruri, dar imediat apăreau și altele, mai înspăimîntătoare.

O vedeam pe Phoebe conducîndu-și mașina ei veche. Niciodată n-o făcuse cu prea multă atenție, căci atenția ei era tot timpul atrasă de ceea ce se întîmpla pe drumurile pe

care sălta mașina, de cele mai multe ori pe partea greșită a liniei albe, crezînd că atîta timp cît fumul ieșea din țeava de eșapament, nu putea să se întîmple nimic prea grav.

Dacă ar suferi un atac și ar muri ? Altora li se întîmpla ; de ce nu i s-ar întîmpla și lui Phoebe ? Dacă într-o zi de vară ar pleca să înoate lîngă vechiul dig, așa cum îi plăcea ? Dacă ar sări în apă, în costumul ei de baie de modă veche și cu casca de baie din plastic, și nu s-ar mai ridica la suprafață ? Fatalitățile posibile păreau nenumărate, iar dacă i se întîmpla ceva lui Phoebe, cine ar avea grijă de Charlotte ? Mintea mea o luă din nou la goană, căutînd o soluție la această ipotetică problemă.

Cine ar lua-o ? Eu ? Într-un apartament la demisol din Islington ? Mama mea ? Sau poate tatăl meu ? El era genul de om care ar fi luat orice cîine schilod. Am încercat să mi-o imaginez pe Charlotte la Windyedge, dar într-un fel nu se potrivea deloc acolo. Tînăra mea mamă vitregă ar fi primit cu bucurie orice copil care i-ar fi călărit caii, ar fi curățat grajdurile, ar fi adus mîncarea pentru cai și ar fi mers la vînătoare, dar ar fi avut foarte puțin în comun cu o fetiță care voia doar să cînte la clarinet și să deseneze.

Aceste gînduri sumbre ar fi putut să continue la nesfîrșit, dar în momentul acela m-a adus la realitate zgomotul trenului de dimineață de la Porthkerris, huruind prin spatele casei. Apăru de-a lungul liniei curbate, îndreptîndu-se spre haltă, arătînd ca un tren de jucărie, de felul acelora care sînt întoarse cu cheia. Pentru o clipă rămase acolo, apoi cineva trase sirena și agită un steag verde ; se puse în mișcare, părăsind gara și lăsînd în urmă, pe platforma pustie, o siluetă solitară.

Daniel. Venea pentru picnic.

Imediat ce se eliberă calea, sări pe linie și o traversă, sări un gard și o luă pe cărare, trecînd pe lîngă micul ancoraj unde bărcile cu pînze săltau în apa fluxului. Purta blue jeans, un pulover bleumarin și o cămașă albă de pînză.

Am privit cum se apropie, mergînd săltat cu picioarele lui lungi, ținîndu-și mîinile în buzunare, și mi-am dorit să fie

genul de persoană spre care să pot alerga cu toate necazurile mele, așa cum obișnuiam să alerg în brațele tatei, în gara Newcastle. Voiam să-i povestesc tot ce se întîmplase în acea dimineață nesfîrșită și să îmi spună că nu mai conta, că nu mai trebuia să fiu îngrijorată, că o să aibă el grijă de toate.

Dar Phoebe, care îl iubea pe Daniel, era mai înțeleaptă ca mine.

„Pune-l față în față cu deciziile și responsabilitățile de fiecare zi și n-o să știi niciodată să prevezi cum o să reacționeze."

Nu voiam ca el să fie așa. Voiam să-și asume răspunderea. Să-și fi asumat răspunderea. L-am privit cum vine și am știut că dacă ceea ce ni se întîmpla ar fi fost o poveste inventată de mine, atunci acest moment ar fi însemnat începutul sfîrșitului. El ar fi rezolvat totul, ar fi luat decizii și ar fi făcut planuri. Mi-am imaginat un film cu încetinitorul: Daniel intrînd pe poarta cu bolta de escalonia și alergînd cu pași mari pe panta peluzei; îmbrățișînd-o pe Phoebe, ridicîndu-și copilul în brațe, strigîndu-mă să vin jos de la fereastră ca să ne plănuim viitorul. Totul pe un fundal cu sunet de viori vibrînd tot mai tare. Pe ecran ar apărea cuvîntul „Sfîrșit". Distribuția ar rula, iar noi am trăi cu toții fericiți, pentru totdeauna.

„Nu-ți face iluzii în legătură cu Daniel. Probabil că nu se vor împlini niciodată." În loc de toate astea — realitatea. Phoebe îl va lua deoparte, relatîndu-i fără menajamente ce s-a întîmplat. Gata cu secretele, Daniel. Annabelle a plecat și nimeni n-o mai vrea pe Charlotte. Nimeni n-o mai vrea pe fiica ta.

Și el? Ce-ar face? Nu voiam să mă gîndesc la asta. Nu voiam să știu ce-o să se mai întîmple.

Ieși din vedere, ascuns de panta țărmului și de înălțimea gardului. Am închis fereastra și m-am întors. Mi-am văzut imaginea în oglinda măsuței de toaletă; eram atît de palidă, încît mi-am petrecut următoarele cinci minute încercînd să-mi dreg înfățișarea. Mi-am șters fața cu un prosop fierbinte, mi-am frecat unghiile cu săpunul de lavandă al lui Phoebe, mi-am

periat și mi-am aranjat părul. Am luat o cămașă de bumbac curată dintr-un sertar, mi-am schimbat pantofii, mi-am rimelat genele și m-am parfumat.

— Prue !

Era vocea lui Charlotte.

— Sînt aici, în dormitor.

— Pot să intru ?

Ușa se deschise și fața ei apăru din spatele ușii.

— A venit Daniel.

— L-am văzut cînd a coborît din tren.

— Dar Phoebe l-a luat în atelier. Spunea că vrea să-i arate ceva care i-a aparținut lui Chips. Spunea că or să stea vreo zece minute. Ce frumos miroase !

— E Dior. Îl folosesc tot timpul. Vrei un strop ?

— Nu te superi ?

— Dacă nu-l termini, nu.

Pulverizâ puțin, inspirînd parfumul cu o expresie de extaz pe față. Am luat peria și i-am aranjat părul, îndreptîndu-i cărarea și prinzîndu-i agrafa de plastic.

După ce am terminat, i-am spus :

— Cred că ar trebui să mergem jos la bucătărie și să începem să pregătim coșul pentru picnic. Și ar fi o idee bună dacă ți-ai lua șoșonii și un hanorac.

— Dar n-o să plouă astăzi.

— Aici ești în Cornwall... nu știi niciodată cum o să fie.

Eram în bucătărie cînd Phoebe veni în cele din urmă după noi. Am văzut-o pe fereastră, pășind ușor pe poteca de cărămidă care ducea de la grădina împrejmuită la atelier. Venea spre noi avînd aspectul unei persoane în vîrstă. Era singură. Intră pe ușa grădinii și ne văzu cum așteptam. Ne spuse că Daniel a plecat. Nu putea, pînă la urmă, să vină cu noi la picnic și spusese că îi pare rău.

— Dar a promis..., spuse Charlotte, aproape plîngînd. A spus că o să vină...

Phoebe îmi ocoli privirea.

Nu am mai ajuns deci la Penjizal. Într-un fel, nici una dintre noi nu avea dispoziție să meargă undeva. Am mîncat bunătățile pregătite pentru picnic chiar acolo, în grădina de la Holly Cottage. Nu am mai văzut focile.

Era seară cînd am reușit să vorbesc cu Phoebe. Charlotte era absorbită de televizor, și am încolțit-o pe mătușa mea lîngă chiuvetă.

— De ce-a plecat ?

— Te-am prevenit, spuse Phoebe.

— Unde s-a dus ?

— N-am idee. Înapoi la Porthkerris, presupun.

— O să iau mașina. O să mă duc la el.

— Nu face asta.

— De ce nu ? Nu poți să mă oprești.

— Sună-l înainte, dacă ții neapărat. Vorbește-i. Asigură-te că vrea să te vadă.

M-am dus direct la telefon. Bineînțeles că o să vrea să mă vadă ! Am format numărul de la Castle Hotel și i-am spus centralistei că vreau să vorbesc cu Daniel Cassens. Dar ea îmi făcu legătura cu recepția ; o voce de fată îmi spuse că domnul Daniel Cassens plecase, semnase în registru și nu lăsase nici o adresă.

7

Am spălat-o pe cap pe Charlotte și i-am tăiat vîrfurile tocite cu foarfeca de croitorie a lui Phoebe. Curat, părul ei avea culoarea castanei și strălucea în neașteptate reflexe arămii.

Phoebe îi telefonă directorului școlii locale și o luă la un interviu pe Charlotte, care se întoarse entuziasmată. O să aibă o uniformă nouă, cu albastru și alb. Și aveau la școală și o roată de olărit în atelierul de artă. Și o să învețe să cînte la clarinet.

Ne-am uitat la televizor; am urmărit o domnișoară drăguță care ne-a arătat cum să confecționăm o căsuță de păpuși din cutii de carton. Ne-am dus cu mașina la Porthkerris pînă la magazinul de vinuri, și vînzătorul ne-a dat patru cutii mari în care stătuseră sticle de whisky, am cumpărat un cuțit și tuburi de lipici. Ne-am întors acasă și am început să măsurăm și să dăm semne pentru ușă și ferestre. Bucătăria era întoarsă pe dos și bucăți de ziar și de carton zăceau peste tot, împreună cu uneltele meșteșugului nostru.

Era noapte și lună nouă. Ca o geană argintie, spre est, lumina ei palidă se reflecta în apele negre ale estuarului, îne-

cată printre dîre subțiri și tremurătoare de lumină strălucitoare.

— Prue...

— Da ?

— Unde s-a dus Daniel ?

— Nu știu.

— De ce-a plecat ?

— Nici asta nu știu.

— O să vină înapoi ?

— Eu cred că da. Într-o bună zi.

— Toți oamenii pleacă. Oamenii pe care-i iubesc. Cînd Michael a plecat la școală prima oară, casa era ciudată fără el. Tăcută și goală. Am avut și o dădacă, eram foarte mică, aveam șase ani. Îmi plăcea foarte mult. Dar a trebuit să plece să aibă grijă de mama ei. Și acum a plecat și Daniel.

— Dar tu nici nu-l cunoști pe Daniel.

— Da' știu de el dintotdeauna. Phoebe mi-a povestit tot timpul despre el. Îmi arăta diverse rînduri în ziar cînd scria despre el, cînd avea expoziții și tot felul de chestii în America. Și îmi tot povestea despre el...

— Totuși, abia îl cunoști. L-ai cunoscut acum două zile.

— Nu voiam să plece. Nu numai din cauza picnicului sau fiindcă n-am văzut focile. Putem să facem asta și altă dată.

— Atunci de ce ?

— Voiam să-i spun și să-i arăt tot felul de lucruri. Voiam să-i arăt căsuța păpușilor. Voiam să-i pun *întrebări.* Tata n-are niciodată timp să-mi răspundă ca lumea dacă-l întreb ceva. Iar Daniel nu vorbește cu tine de parcă ai fi copil, ci ca și cum ești o persoană adultă. Nu ți-ar spune niciodată că ești o pacoste sau că ești prost.

— Ei, poate că aveți multe în comun. Vă interesează aceleași lucruri. Poate că din cauza asta te simți așa aproape de el.

— Aș vrea să se întoarcă !...

— E un om ocupat și important. Și mai e și faimos acum. Are atîtea de făcut. Iar un artist e... altfel decît alții. Are nevoie de libertate. E greu pentru cineva ca Daniel să se așeze, să stea undeva tot timpul și să fie în compania acelorași oameni.

— Și Phoebe e artistă și stă în același loc tot timpul.

— Phoebe e altfel. E specială.

— Știu. De asta o și iubesc. Dar îl iubesc și pe Daniel.

— Nu trebuie să-l iubești prea mult, Charlotte.

— De ce nu ?

— Pentru că n-are rost să iubești prea mult o persoană pe care s-ar putea să n-o mai vezi niciodată... ah, nu plînge ! Te rog, nu plînge ! Din păcate, cam ăsta-i adevărul și n-are sens să ne prefacem că nu-i așa.

Am vopsit ușa în roșu ; cadrul ferestrelor în negru. Lily a găsit o cutie veche de la o rochie și am tăiat din capacul ei acoperișul, i-am făcut o linie pe mijloc și l-am îndoit — pe acoperișul triunghiular am pictat țigle.

Într-o zi a plouat și a bătut vîntul tare ; Charlotte și cu mine ne-am plimbat pe faleză și jos în golf, pe plajă. Nisipul zbura în toate direcțiile și talazurile se formau de la o jumătate de milă depărtare și se spărgeau cu forță de țărm. Papura de pe dune se apleca în vînt pînă la pămînt, iar pescărușii abandonau coasta și zburau înspre cîmpurile proaspăt arate, planînd pe deasupra lor și țipînd.

Charlotte nu primi nici o scrisoare, nici o vedere din Africa de Sud. Am aflat de la Betty Curnow și Lily Tonkins că doamna Tolliver plecase pentru cîteva zile la o prietenă din Helford. Ceea ce ridica numărul celor care fugiseră la trei.

Am construit mobilă pentru căsuța păpușilor din cutii goale de chibrituri ; i-am pictat tapetul. Am pus stăpînire pe

geanta zdrențuită a lui Phoebe și am făcut covoare cu franjuri din bucăți de tweed. Parcă ar fi adevărată, spuse Charlotte, cînd le-am așezat înăuntru ; închise ușa căsuței și își lipi fața de fereastra ei. Îi plăcea nespus lumea aceea micuță, miniaturală, ce-i dădea un sentiment de siguranță.

— Nu suport să te văd atît de nefericită, mi-a spus Phoebe într-o seară ; m-am prefăcut că n-o aud, pentru că nu voiam să vorbesc despre Daniel.

Plecase. Înapoi la viața lui nomadă, neliniștită, în continuă căutare. Înapoi la tablourile și expoziția lui, la Peter Chastal. Poate că deja era în America. Mai tîrziu, cînd se va simți în stare, o să-mi trimită poate o vedere. O și vedeam căzînd prin fanta pentru scrisori a ușii din față, în Islington. O vedere colorată cu Statuia Libertății, poate, sau Podul Golden Gate, sau Fujiyama.

„Mă simt minunat, aș vrea să fii aici cu mine. Daniel."

Exista un viitor. Al meu. Munca mea, apartamentul meu, prietenii mei. O să mă întorc la Londra și o să reînnod firul vieții. De una singură, ca și cum n-aș fi fost niciodată singură înainte de asta !

Am avut din nou visul acela cu înotul. La fel ca înainte. Mai întîi apa era mică, apoi adîncă și caldă. Și curentul puternic. Senzația de a fi dusă de curent fără să mă împotrivesc, ci acceptînd totul. Nu e moartea, e iubirea. Atunci de ce m-am trezit cu obrajii uzi de lacrimi ?

Zilele treceau fără nume, așa cum le pierdusem și eu șirul. Apoi s-a făcut dintr-o dată marți și am devenit practice. Phoebe decisese cu o seară înainte că ar trebui să merg cu mașina cu ea și Charlotte la Penzance, ca să-i cumpere o uniformă nouă, albastru cu alb. Și, ca să sărbătorim, o să luăm prînzul într-un restaurant sau o să mergem în port să vedem dacă venise vaporul din Insulele Scilly.

Toate planurile însă au căzut, fiindcă dimineața devreme Lily Tonkins sună să ne spună că Ernest, soțul ei, a căzut la

pat. Phoebe răspunse la telefon, iar Charlotte și cu mine stăteam lîngă ea și ascultam vocea pițigăiată de la telefon.

— Toată noaptea n-am dormit, îi spunea Lily lui Phoebe.

— Oh, Doamne ! făcu Phoebe.

Lily începu să-i dea detalii. Phoebe arboră o expresie îngrozită.

— Oh, *Doamne !...*

Și după aceasta, fu imediat de acord că în nici un caz Lily nu trebuia să-și lase soțul în suferință pînă nu venea doctorul să-l vadă. Închise. Lily nu venea azi la muncă.

Am schimbat repede planul. Urma să rămîn eu la Holly Cottage ca să fac un pic curat și să pregătesc prînzul, iar Phoebe avea să-l roage pe domnul Thomas să vină cu taxiul lui să le ducă la Penzance pe ea și pe Charlotte.

Charlotte fu ușor indignată :

— Credeam că mergem la restaurant la prînz.

— Fără Prue n-are nici un haz, îi spuse Phoebe tăios. O să mergem în altă zi, cînd trebuie să mă duc la bancă sau la coafor.

Se dădu telefonul de rigoare și domnul Thomas apăru în zece minute, cu șapca lui de șofer în taxiul cu roțile acoperite de bălegar. Phoebe și Charlotte se îngrămădiră înăuntru ; le-am făcut semn cu mîna și m-am întors în casă să mă ocup de treburile zilnice.

Nu erau prea multe de făcut. Lily curăța casa toată ziua, așa că după ce am făcut paturile, am frecat baia și am curățat cenușa din grătarul căminului, totul arăta mai mult sau mai puțin ca de obicei. M-am dus în bucătărie, mi-am făcut o cafea, și-am început să curăț cartofi. Era o zi închisă, cenușie și stătea să plouă. După ce am terminat cu cartofii, mi-am pus o pereche de ghete de cauciuc și m-am dus în grădina de zarzavat să tai o conopidă. Întorcîndu-mă spre casă, am auzit o mașină venind pe drum. M-am uitat la ceas și am văzut că de-abia trecuse o oră de cînd plecaseră Phoebe și Charlotte. Era imposibil să termine cumpărăturile așa de repede.

Mașina trecu podul peste calea ferată și mi-am dat seama că vine înspre Holly Cottage, care era ultima casă de pe drum, fiindcă la capăt nu erau decît porțile închise ale vechiului șantier.

Am intrat repede în casă, am pus cuțitul și conopida pe blatul de lîngă chiuvetă și am ieșit pe ușa din față, purtînd încă șorțul lui Lily și ghetele de cauciuc.

Pe pietriș era parcată o mașină necunoscută, o Alfa Romeo, verde-închis, lungă și lustruită, murdară de noroi numai pe aripi. Ușa din față era deschisă și pe scaunul șoferului, uitîndu-se la mine, stătea Daniel.

Era foarte liniște în dimineața aceea calmă și mohorîtă. Departe se auzeau țipetele pescărușilor, zburînd jos deasupra nisipurilor părăsite ale estuarului. Se dădu jos din mașină cu mișcări încete și-și îndreptă mijlocul cu grijă, arcuindu-și spatele și masîndu-și cu o mînă ceafa. Purta aceeași stranie combinație de haine și era neras. Trînti portiera, care se închise cu un sunet de mașină solidă și scumpă. Îmi rosti numele.

Deci era adevărat. Nu era la Londra. Nu era la New York, nici la San Francisco. Era aici. Înapoi, acasă.

— Ce faci ? l-am întrebat.

— Tu ce crezi că fac ?

— A cui e mașina asta ?

— A mea.

Începu să vină cam bățos spre mine.

— Mi-ai spus că urăști mașinile.

— Știu. Și totuși a mea e. Am cumpărat-o ieri.

Ajunse lîngă mine, mă luă de umeri, se aplecă și mă sărută pe obraz. I-am simțit barba nerasă. M-am uitat la el : n-avea culoare în obraji, era aproape alb de oboseală ; doar ochii îi erau luminați de un zîmbet ascuns.

— De ce porți șorțul lui Lily ?

— Lily nu-i aici. E bolnav Ernest. Nu te-ai bărbierit.

— N-am avut timp. Am plecat din Londra la trei dimineața. Unde-i Phoebe ?

— A plecat cu Charlotte la cumpărături.

— Nu mă inviți înăuntru ?

— Da..., da, sigur. Iartă-mă. Ești ultima persoană pe care mă așteptam s-o văd. Hai înăuntru. Să-ți fac o cafea, o omletă cu niște costiță, dacă vrei să mănînci ceva...

— Doar o cafea, mulțumesc.

Am intrat. Înăuntru era cald, după umezeala rece de afară. Am luat-o înainte pe hol ; l-am auzit închizînd ușa de la intrare. În bucătărie mi-au căzut ochii pe conopida și cuțitul de lîngă spălător, unde le lăsasem și, pentru o clipă, am fost așa de dezorientată, că m-am întrebat ce Dumnezeu voiam să fac cu ele.

Am umplut cafetiera, am băgat-o în priză și i-am dat drumul. Cînd m-am întors, l-am văzut pe Daniel trăgîndu-și un scaun și așezîndu-se în capul mesei vechi și lungi de pin. Se sprijinise într-un cot pe masă și-și freca ochii cu mîna, încercînd să îndepărteze oboseala.

— Nu cred c-am condus vreodată în viață mai repede sau mai mult ca acum, spuse el. Dădu mîna la o parte și se uită la mine. Uitasem privirea aceea întunecată, pupilele rotunde și închise ca măslinele negre. Arăta încă obosit, dar mai era ceva în el, un soi de euforie pe care n-o puteam înțelege pentru că nu-l văzusem niciodată în starea asta.

— De ce-ai cumpărat o mașină ? l-am întrebat.

— Am vrut să mă întorc la voi și mi s-a părut cea mai rapidă cale.

— Ai descoperit cum funcționează radiatorul ?

Nu era cine-știe-ce glumă, dar reuși să rupă tensiunea.

— Nu încă, zîmbi el. Ți-am zis, o am de-o zi.

Își încrucișă mîinile pe masă și spuse :

— Știi, mi-a spus Phoebe. Despre Annabelle și Leslie Collis și doamna Tolliver.

— Da, știu.

— Și Charlotte.

— Da.

— Charlotte a fost dezamăgită atunci, cu picnicul ?

— Da.

— Nu puteam să rămîn, Prue. Trebuia să plec. Singur. Înțelegi ?

— Unde te-ai dus ?

— M-am întors la Porthkerris. Am luat-o pe jos, pe lîngă stînci. Cînd am ajuns la Castle Hotel, mi-am făcut valiza fără să știu exact ce-o să fac după aceea și i-am telefonat lui Lewis Falcon. Voiam să dau de el de cînd am venit aici și nu reușisem din diverse motive. A fost extraordinar. I-am spus cine sînt și că nu ne-am întîlnit niciodată. Mi-a spus și el că știe cine sînt și că a auzit de mine de la Peter Chastal și m-a întrebat de ce nu vin pînă la el la Lanyon. I-am zis că vin și că îmi trebuie doar un pat unde să dorm cîteva nopți și-a zis că se putea rezolva și asta. Așa că am plătit hotelul și am luat un taxi pînă la Lanyon. E un tip minunat. Fără curiozități ; un tip pe care-l placi instantaneu. M-am simțit în largul meu cu el ; ca și cum aș fi tras între mine și tot ce-mi spusese Phoebe o imensă cortină. Al șaptelea văl al psihanalizei, poate. Mi-a arătat atelierul lui, i-am văzut tablourile și-am vorbit despre meserie, ca și cum n-ar fi existat nimic altceva pentru noi. A mers așa cîteva zile, după care mi-am dat seama că trebuie să mă întorc la Londra. M-a condus la gară și am prins trenul de dimineață. Cînd am ajuns acolo, m-am dus la galerie să-l văd pe Peter. Încă eram în starea aia extraordinară de spirit..., ca și cum aș fi fost izolat de realitate. Cortina era încă lăsată și știam că Annabelle și Charlotte sînt în spatele ei, dar, pentru moment, încetaseră pur și simplu să existe. Tot ce puteam să fac era să-mi continui viața ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Lui Peter nu i-am spus nimic despre ele. Expoziția e încă deschisă și galeria plină de vizitatori. Stăteam la el în birou, mîncam sandvișuri, beam bere și ne uitam la ei prin geamul ușii ca la niște peștișori dintr-un acvariu. Ei se uitau la tablourile mele, numai că eu simțeam că n-am nici o legătură cu ei sau cu tablourile. Aveam pur și simplu senzația că n-am nici o legătură cu ce se-ntîmplă acolo. Pe urmă, l-am lăsat pe Peter, am ieșit și-am început să mă plimb. Era o după-amiază foarte frumoasă. Am mers mile întregi pe chei și, într-un sfîrșit, mi-am dat seama că

ajunsesem la Millbank, lîngă Tate Gallery. Cunoşti galeria, nu ?

— Da.

— Dai pe-acolo ?

— Deseori.

— Ştii colecţia Chantrey ?

— Nu.

— Am luat-o în sus pe scări şi-am intrat în galerie. M-am dus la camera unde e expusă colecţia Chantrey. E acolo un tablou al lui John Singer Sargent. O pînză în ulei, nu foarte mare. Două fetiţe într-o grădină, care aprind noaptea lampioane japoneze. Sînt îmbrăcate în rochii albe cu gulerele din volănaşe. În jurul lor sînt crini şi trandafiri roz. Se numeşte *Carnation Lily, Lily Rose*. Una dintre fetiţe are părul scurt, negru şi un gît subţire, delicat, ca o tulpină de floare. Ar putea fi Charlotte. Nu ştiu cît am stat acolo. După un timp însă, mi-am dat seama că acea cortină de siguranţă se ridica uşor şi încet-încet mă inundau... instincte extraordinare, pe care nu ştiam să le fi avut. Tandreţe. Protecţie. Mîndrie. Şi furie. Am început să fiu furios. Furios pe toţi. Pe Annabelle, pe soţul şi pe mama ei. Dar cel mai tare eram furios pe mine. Ce dracu' se întîmpla cu mine ? Doar era copilul meu ; eram tatăl ei, la dracu' ! Cum naiba puteam să las toată răspunderea pe umerii lui Phoebe ? Răspunsul era înfiorător de simplu. Stăteam acolo fără să fac nimic şi făceam asta de trei zile. Mă-nvîrteam în jurul cozii, cum se zice. Nu eram decît un nemernic. Am lăsat tabloul şi m-am dus jos. Am găsit un telefon, am sunat la Informaţii şi-am întrebat de numărul doamnei Tolliver. Apoi am sunat la White Lodge. Doamna Tolliver nu era acasă...

— E la o prietenă, în Helford, i-am zis lui Daniel ; el a continuat însă, ca şi cînd n-aş fi spus nimic.

— ...dar mi-a răspuns menajera şi i-am spus că sînt un prieten al lui Leslie Collis, că vreau să dau de el şi c-o rog mult să-mi spună numele firmei unde lucrează în City.

Apa fierbea în cafetieră. Amîndoi uitasem de cafea. Am scos-o din priză, am tras un scaun şi m-am aşezat la celălalt

capăt al mesei. Acum stăteam față în față cu Daniel, privindu-ne peste lungimea acelei mese scorojite.

— Așa că am mai dat un telefon. Lui Leslie Collis. I-am spus că vreau să-l văd. A început să se scuze că e ocupat, dar am insistat, spunîndu-i că e urgent, așa că mi-a spus pînă la urmă că îmi acordă cincisprezece minute, dacă pot să vin imediat. Am ieșit în stradă, am luat un taxi și m-am dus la biroul lui. City-ul arăta minunat. Uitasem ce frumos e, cu toate clădirile acelea masive și străduțele înguste, și cum de peste tot poți să vezi pe neașteptate părticele din St. Paul. O să mă duc într-o zi să fac niște desene...

Își pierdu șirul cuvintelor, uitînd ce-mi povestea.

— Leslie Collis, i-am amintit eu cu blîndețe.

— Da, sigur. — Ridică mîna și-și trecu degetele prin păr. Începu să rîdă. — A fost cea mai absurdă întrevedere din viața mea. În primul rînd, arătam și mai prost ca de obicei. Cred că iar nu mă bărbierisem, purtam cămașa pe care-o purtasem și în tren și niște bascheți cu găuri în tălpi. El, pe de altă parte, arăta foarte bine în costumul lui de City, cu guler scrobit. Formam cea mai distonantă pereche cu putință. Oricum, m-am așezat și am început să-i vorbesc, dar cum am rostit „doamna Tolliver și Charlotte", a crezut imediat că venisem să-l șantajez, s-a ridicat în picioare și-a început să zbiere la mine, amenințîndu-mă că o să cheme poliția. Am început și eu să zbier la el, doar ca să mă fac auzit și, pentru o clipă sau două, a fost un adevărat iad acolo — ne acuzam unul pe altul că fugisem de răspundere, dînd vina mai întîi unul pe altul, apoi pe Annabelle. În cele din urmă însă, mi-am dat seama că o să cadă lat, că o să facă un atac de cord și că mă mai lasă și cu un cadavru pe cap peste toate cele, iar el a ajuns la concluzia că nu eram un nemernic care venise să-l stoarcă de bani. După asta, lucrurile s-au mai dres. Ne-am așezat la loc, și-a aprins o țigară, și-am reînceput conversația.

— *Nu* ți-a plăcut, nu ?

— De ce ? Ție ți-a plăcut ?

— Cînd l-am văzut atunci dimineața în tren, mi s-a părut cel mai oribil individ.

— Nu-i chiar așa rău.

— Dar spune că n-o vrea pe Charlotte înapoi...

— Da, știu. E urît din partea lui. Totuși, într-un fel, înțeleg punctul lui de vedere. E un tip ambițios. A muncit ca un cîine toată viața ca să strîngă o grămadă de bani și să-și îndeplinească ambițiile. Cred că a adorat-o sincer pe Annabelle. Probabil că a știut de la bun început că ea nu-i va fi niciodată credincioasă. Și chiar și-așa, s-a agățat de ea, i-a dat tot ce-a vrut, i-a cumpărat o casă în Sunningdale ca să-și crească băiatul la țară. Ea a avut întotdeauna mașina ei, servitoare, grădinar, vacanțe în Spania, libertate totală. Repeta întruna : „I-am dat totul. I-am dat nenorocitei ăsteia totul."

— A știut de la bun început că Charlotte nu e copilul lui ?

— Da, bineînțeles c-a știut. N-o văzuse pe Annabelle de trei luni. Tocmai se întorsese din Cornwall și i-a spus că e gravidă. Asta poate fi o lovitură zdravănă pentru orice om care se respectă.

— De ce n-a terminat-o cu ea atunci ?

— Voia să-și păstreze familia unită. Își adoră fiul. Și nu voia să-și piardă reputația în fața prietenilor.

— N-a plăcut-o niciodată pe Charlotte.

— E greu să-l învinovățești, totuși.

— Ți-a spus că n-o place ?

— Mai mult sau mai puțin. A spus că e timidă. Zicea că spune minciuni.

— Dac-o face, asta-i numai vina lui.

— Asta i-am spus și eu.

— Și i-a picat bine, nu ?

— A, da, a mers... În faza asta dădusem cărțile pe față și ne puteam insulta unul pe altul oricît de tare ; nici unul nu se mai simțea ofensat. Ca și cum deveniserăm prieteni. Greu de imaginat.

— Da' *despre ce* ați mai vorbit ?

— Despre tot. I-am spus că Charlotte o să stea la Phoebe și a admis în cele din urmă că era recunoscător pentru asta. Și a fost destul de încîntat cînd i-am spus că nu se mai întoarce la școala aceea. Annabelle o alesese pentru fată, dar, după părerea lui, nu merita taxele imense pe care trebuia să le scoată din buzunar în fiecare lună. L-am întrebat despre băiat, despre Michael ; Collis crede că el n-o să fie o problemă. Are cincisprezece ani și în aparență e destul de matur ca să-și poarte singur de grijă și să-și vadă de treabă. Cred că sentimentul general e că a depășit vîrsta copilăriei și, avînd în vedere felul în care se dădea maică-sa în spectacol, o să-i fie mai bine să scape de sub influența ei. Leslie Collis o să-și vîndă casa de la țară și-o să-și ia un apartament la Londra. O să stea acolo împreună cu băiatul.

— Îmi pare rău pentru Michael.

— Și mie. Îmi pare rău pentru toți în încurcătura asta teribilă în care se află. Dar cred c-o să fie bine. Taică-său are o părere extraordinară despre el și par să fie cei mai buni prieteni.

— Și Annabelle ?

— Collis a vorbit cu avocatul lui. Actele de divorț sînt deja înaintate. Nu e genul de om care tergiversează lucrurile.

Am așteptat să continue, dar n-a făcut-o, așa că am spus :

— Ceea ce ne readuce la problema numărul unu. Ce-o să se-ntîmple cu Charlotte ? Sau despre ea n-ați vorbit ?

— Bineînțeles c-am vorbit despre ea. Pentru ea mă dusesem acolo, nu ?

— Și Leslie Collis știe că tu ești tatăl ei ?

— Sigur, ăsta-i primul lucru pe care i l-am spus. Și n-o vrea înapoi.

— Și Annabelle ? Ea ce zice ?

— Nici ea n-o vrea și chiar dac-ar fi vrut-o, nu cred că Leslie Collis ar fi fost de acord. Zi cum vrei tu, dar e cel mai bun lucru care i se putea întîmpla lui Charlotte.

— De ce ?

— Fiindcă, draga mea Prue, dacă Leslie Collis n-o vrea pe Charlotte, și nici Annabelle, am cale liberă s-o adopt eu.

Am rămas mască, fixîndu-l cu multă neîncredere.

— Dar n-o să poți !

— De ce ?

— Nu ești căsătorit !

— S-a schimbat legea. Și o persoană necăsătorită poate adopta un copil acum. Ia mai mult timp procedura. Și sigur că e vorba de ceva mai multă birocrație, dar în final e perfect posibil. Cu condiția, bineînțeles, să fie și Annabelle de acord. Și, sincer să fiu, nu văd de ce n-ar fi.

— Da' tu n-ai nici casă. N-ai nici un loc al tău !

— Ba am. Lewis Falcon a plecat în sudul Franței. O să lucreze acolo cîțiva ani și mi-a zis că-mi închiriază mie casa de la Lanyon și atelierul, dacă vreau. Așa că o să fiu pe-aproape. Nu cred că pot obține ca Charlotte să stea cu mine pînă se termină complet adopțiunea, dar sper ca Phoebe să aibă grijă de ea pînă atunci.

— Sună... Ah, Daniel, sună prea frumos ca să fie adevărat !

— Știu. Și cum ți-am spus, cel mai nostim e că, în final, aproape că m-am împrietenit cu Leslie Collis. Părea că ne înțelegem unul cu altul. Pînă la urmă am luat prînzul împreună, într-un local dubios unde nu ne putea spiona nici unul dintre colegii lui. La sfîrșitul mesei, altă pantomimă absurdă : amîndoi încercam să punem mîna pe nota de plată. Nici unul nu voia să-i datoreze celuilalt nimic. Așa că, în cele din urmă, am făcut-o pe din două și-am plătit fiecare jumătate. Apoi am ieșit din restaurant, ne-am spus la revedere, iar eu am promis să-l țin la curent. El s-a dus înapoi la birou, iar eu m-am urcat într-un taxi și m-am dus înapoi la galerie să-l văd pe Peter Chastal. Știam că-mi trebuie un avocat bun. Eu n-am avut nici unul vreodată, fiindcă Peter Chastal a făcut întotdeauna totul pentru mine. Nici contabil n-am avut, nici bancher sau agent. Peter a avut grijă de toate din prima zi cînd m-am dus la el, crud și fără experiență, trimis de Chips. A fost extraordinar. M-a pus în legătură cu

avocatul lui, după care am aflat cam ce sumă de bani am reușit să pun deoparte în anii ăștia, ceea ce e de vreo zece ori mai mult decît credeam eu că am. Pe urmă mi-a spus că trebuie să-mi compun imaginea asta nouă, de om de familie, să trec și peste oroarea mea față de tot ce e mecanic și să-mi cumpăr o mașină. Așa că am făcut-o. Apoi am luat masa cu Peter și după aceea mi-am dat seama că de-abia aștept să vă văd pe toate, așa că m-am suit în mașină și m-am întors în Cornwall.

N-am putut să mă abțin să nu-i spun :

— Și acum Phoebe și Charlotte nici măcar nu sînt *aici*.

— Mă bucur că nu sînt, îmi spuse el. Pentru că cel mai important lucru pe care vreau să ți-l spun te privește pe tine. De fapt, nu vreau atît să-ți spun, cît să te rog ceva. Plec în Grecia. În vacanță. Peste vreo zece zile. Ți-am povestit despre casa din Spetsai și te-am invitat să vii cu mine, dar uite că te rog încă o dată. Am rezervat două locuri la cursa pentru Atena. Dacă Lily și Phoebe se descurcă singure cu Charlotte, vrei să vii cu mine ?

Casa ca un cub de zahăr. Crezusem că n-o s-o văd niciodată. Terasa văruită și florile de mușcată și barca aceea cu pînza ca aripa unui pescăruș.

— Vino cu mine, Prue.

Mintea mea o luase înainte. Trebuia să aranjez tot felul de lucruri, să anunț anumiți oameni — pe mama, Marcus Bernstein. Trebuia să-i mai scriu cumva și sărmanului Nigel Gordon.

— Da, am spus.

Ne privirăm lung, fiecare în cîte un capăt al mesei. Dintr-o dată, el zîmbi.

— Ce puțin ne cunoaștem, spuse el. Tu ai spus asta sau eu ?

— Tu.

— După două săptămîni în Grecia, o să ne cunoaștem mult mai bine.

— Da, bănuiesc că da.

— Și, după asta, cînd ajungem acasă, poate discutăm și despre Lanyon. Poate ne întoarcem împreună acolo. O să trebuiască să ne căsătorim mai întîi, dar nu la asta trebuie să ne gîndim acum. E mai bine așa. La urma urmelor, nici unul dintre noi nu vrea să facă promisiuni, nu ?

— Nu, i-am spus, zîmbind la rîndul meu. Nici unul nu vrea să facă promisiuni.

Taxiul domnului Thomas se întoarse din oraș, aducîndu-le pe Phoebe și pe Charlotte, împreună cu cumpărăturile lor. Noi doi eram încă în bucătărie, deși nu mai stăteam în capetele opuse ale mesei. Am auzit mașina veche scrîșnind pe drum și intrînd pe poartă. Le-am ieșit în întîmpinare.

Mașina lui Daniel îi luă piuitul domnului Thomas. Și cum era parcată neașteptat, chiar în fața casei, nu-i lăsase loc de întors. Phoebe coborîse deja din taxi și încerca să-i dea indicații, cu mișcări dramatice în pelerina ei cea mai bună de tweed.

— La stînga, domnule Thomas. Nu, nu la stînga. La dreapta...

— Phoebe..., spuse Daniel.

Ea se întoarse și-l văzu.

— *Daniel !*

Domnul Thomas și problemele lui fură uitate. Decepționat, acesta opri motorul și rămase acolo, cotropit de gînduri negre, ca prins în capcană. Mașina lui se proptise bot în bot cu mașina lui Daniel, în timp ce roțile negre din spate erau lipite de cărămida roșie care proteja bordura.

Daniel înaintă s-o întîmpine la jumătatea drumului. Se îmbrățișară atît de puternic, încît ei îi căzu pălăria de pe cap.

— Nemernicule ! îi dădu ea un ghiont în umăr cu pumnul ei zdravăn. Unde-ai fost ?

Dar nu-i lăsă timp să răspundă pentru că, peste umărul lui, mă zări pe mine, stînd acolo în șorțul lui Lily și cu un zîmbet pe față pe care nu-l puteam ascunde. Se desprinse din îmbrățișarea lui Daniel și veni spre mine ; și, deși habar n-avea ce se întîmplase, ce se întîmpla sau ce avea să se

întîmple, mi-am văzut fericirea oglindită pe fața ei și ne ținurăm în brațe foarte strîns, rîzînd împreună, pentru că Daniel se întorsese și totul era dintr-o dată atît de bine !

Și Charlotte. În aceeași clipă, ne-am amintit de Charlotte. Ne-am îndreptat privirile spre ea, observînd-o cum coboară încet din taxiul vechi, purtînd pe brațe un morman periculos de cutii împachetate frumos. Știam că ne urmărise pe toți din umbră, spunîndu-și probabil că ea, Charlotte, nu avea ce căuta în aceste reuniuni pline de dragoste. Cu grijă, închise cu piciorul ușa taxiului. Cînd se întoarse, ținînd cu bărbia pachetul din vîrful vrafului, privirile ei se încrucișară cu cele ale lui Daniel. Își înclină ușor capul ca să-l vadă mai bine. Nici nu clipi în spatele ochelarilor ei ca de bufniță. O clipă se priviră în tăcere. Apoi Daniel zîmbi și spuse :

— Bună, dragostea mea. M-am întors.

Și-și deschise larg brațele. Iar ea nu a mai avut nevoie de altceva.

— O, Daniel...

Pachetele începură să alunece. Le lăsă să cadă și se repezi spre el. Iar el o prinse în brațe, o ridică în sus și-o învîrti tare-tare, fără să-i pese cîtuși de puțin de pachetele care căzuseră, rostogolindu-se pe pietriș.